J. W. CHANCE

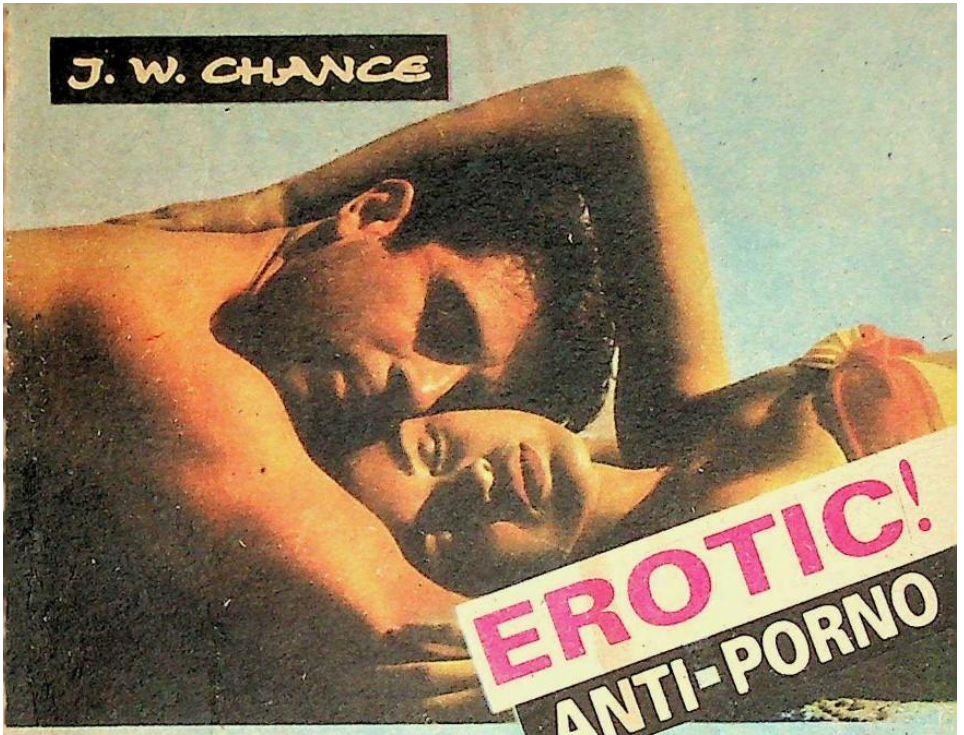

EROTIC!

ANTI-PORNO

ZECE FUFE MITITELE

RAZBOIUL CHILOȚILOR

roman

EDITURA R
BIBLIO BESTSELLER

J a m e s W i n d 1 e y C H A N C E

(Vlad Muşatescu)

ZECE FUFE MITITELE

RĂZBOIUL CHILOŢILOR

roman

ediția a II-a, revăzută și adăugită

BIBLIO BESTSELLER
1993

«Puștoaicele ataca Istambulul»

«Cele două orfeline, bine reglate»

«Parașutele frenetice»

«Organizația subsolversivă «Blănițele negre»

ZECE FUFE MITITELE

CAPITOLUL 1

SICA, PRIMA FUFĂ LA ORIZONT

Dormeam buștean. Când s-au auzit ciocăniturile de la intrare, am aprins veioza și m-am uitat la deșteptător (Roskopf patent, moștenire de familie). Era 24 h. Eventual fără ceva mărunțiș. Căci orologiul e bătrân, depășind, precis, jumătatea de secol. Cred că de-aia mi l-a lăsat mie nea Neculaie Jim., fratele lui bunicu-meu. Bineînțeles, asta după ce s-a prăpădit, la vreo 91 de ani. Dacă mai mă ajută ținerea de minte.

Cine dracului bate, noaptea, la fereastra mea ?

Nu-i eroare de tipar. Căci fereastră am la ușa de la intrare. Mare cât statul unui om. Așa-s căsuțele din uriașa noastră curte de pe fundătura Derdiței. Unde-am fost plasat, propriu, de Spațiul Locativ, după ce-am fost demolați toți cei pe Calea Moșilor.

Însă bătăile din ușă se-ntețesc. Alarmant. Deci mă grăbesc să cobor din pat, numai în flanelă și nădragi tip „jaeger“ tot din flanel. Deși suntem în noiembrie, iarna nu dorm decât astfel înțolit. Chestie de termoreglare personală. Nici plapumă nu-mi trag peste mine, ci doar o pătură groasă, probabil chinezească. În ce privește cum s-a întâmplat de-am ajuns pe Derdiței, în bătătura despre care am pomenit, vă explic mai târziu. Căci persoana de la intrare este grăbită. Și ciocănește din ce în ce mai accelerat. Deci, ce mai tura-vura, este informată că-s acasă și singur. Fără să fie de la Informații... Probabil. Căci ăia nu bat. Au alte metode. Civilizate.

Când ajung lângă ușă, după ce-am trecut prin micuțul hol,

aud un zbierăt înăbușit :

— Domnu' Mâțu, stinge lampa, să nu mă vază bestia !...

— Și ce-i dacă te vede, de vreme ce-s eu aici ?

— Mă văz și-alții, și-i rușine mare...

Deși glasul îmi pare pus pe plâns, recunosc totuși vocea Sicăi, vecina mea de ogradă. Care, când e liberă, mai are grijă de curățenia așa-zisului meu apartament. Tot mai târziu am vă vă explicitez și cine-i Sica. Deoarece insistă :

— Deșchide-o dată, dom' Mâțu, că-ngheț ! Și stinge lumina...

Nedumerit total, alerg crăcănat spre veioză, fiind fără papuci, și mă-ntorc cât mai urgent. Să deschid ușa.

Când o disting, cam anevoie, fără lumână, pe Sica la mine-n holișor, simt că-ngheț eu. Deoarece e goală pușcă. Doar cu o rămășiță de cămașă de noapte pe ea. Numai pe umeri. În rest, este așa cum a fătat-o mă-sa !

— Ce-ai pățit, măi Sico, ai dilit cumva, de umbli brambura despuiată ? Și-ncă-n plin noiembrie ?

— Hai mai iute-n casă, că-ți spui tot... Nu-ți dai seama că-s rebegită de frig ?

Deoarece „casa" nu posedă decât o singură și unică odaie, în afară de baie și-o bucătărioară minusculă, de păpuși, o vâr pe Sica în dormitor. De îndată ce dă cu ochii de pat, se urcă în el, și se pitește sub pătura sub care dormisem până atunci. Până să mă trezească. Și ce liniștit eram. Însă acum dumirit de ce procedase astfel. De la felinarul curții, în odaia mea era ceva mai multă lumână. Așa că-și dăduse seama cum putea să arate la ora aceea.

Și eu. De ce să mint. Că-mi umblă ochii ca elicopterul. Din deformație profesională. Ca ziarist de senzație, e și normal.

Sica, femeie la vreo 38 de anișori, era durdulie și bine bătută în cărnuri, cam despletită și cu șuvițele părului fugite pe umeri, iar blănița de deasupra fofoloancăi extrem de bogată și îmbârligată. Altminteri, era bine făcută. După cum putusem distinge cu prilejul evenimentelor descrise mai sus. Picioare drepte, țeapăne, tari, șolduri apetisante, piept cu țâțe în erecție, drăguțe și rozalii, mă rog, tot ce-i trebui omului, încă, la atare etate.

— Te băgași la mine în pat, măi Sico, și eu ce-i fac? Că altu' n-am. Mă culc pe dușumea ?

— Urcă-n pat și matale, dom' Mâțule, că nu te mânc! Numai dă-mi să iau ceva pe mine, să-mi-acopăr rușinea... Apoi îți spui tot! . .

Pijama n-aveam, alt trusou din flanelă de-așijderi, celelalte fiind date la spălat. La repezeală, i-am întins o cămașă de-a mea, pe care Sica a înșfăcat-o imediat ca să și-o treacă peste cap. Cu care prilej, dând pătura la o parte, am constatat că bluzonul meu, cam scurticel, nu izbutea să-i acopere mai nimic din „rușine". Ba dimpotrivă. O evidența. Prin contrast. Cămășuica fiind albă, iar blănița Sicăi neagră ca tuciul. Și tare flocănoasă pe deasupra. Pe dedesubt, cum se știe, era pitulicea propriu-zisă. Despre care, nu mă dau măreț, nu pot avansa decât presupuneri.

Cu bluzonul până-n dreptul buricului, Sica se declară mulțumită.

Însă, cât îmi dau seama, e tot cu plânsul în nas.

Totuși sunt nevoit să mă rog:

— Sico, fată dragă, nu te supăra, lasă-mă să trec eu la perete. De când nu mai lucrez la presa de stânga, dorm numai pe dreapta. Iar de la marginea patului, precis cad...

— Treci, dom' Mâțu, nu-i bai! De văzut tot ai văzut ce era de văzut. Rămâne doar să mă lipesc de tălică, să nu caz eu din pat...

Operația a decurs lejer. Strecurându-mă pe deasupra Sicăi, m-am ghemuit lângă perete. Simțind însă unele electrocutări ușoare. Probabil de la blănița pomenită, când o atinsesem. Precis era încărcată cu-o doză de electricitate statică. Dar ieșită din comun. Normal. Date fiind împrejurările. Despre care, încă nu aflasem nimic.

CAPITOLUL 2

VIOL NECONSUMAT

Temându-se să nu pice din culcuș, Sica s-a strâns de mine, cu țâțe, blăniță și piciorul drept petrecut peste mijlocul meu.

Voia și ea să se mai încălzească nițel. Mai mult ca sigur.

— Ei, ce-ai pățit, ia povestește-mi! am mobilizat-o. eu.

— Păi am pățit-o, să știi, domnu' Mâțu ! Vai de capu' meu, prin câte am trecut cu nebunu'...

În vreun sfert de oră și-a epuizat expunerea. Mai plângând, mai strănutând (pesemne răcise venind să-mi ceară adăpost), ghemuindu-se și mai țeapăn la pieptul meu. Cu pieptul ei. Fiind obișnuită să utilizeze patul doar pe stânga. Bineînțeles, când dormea. În alte situații, încă nu posedam informații.

Și-avea niște țâțe tari, de simțeam cum mă-ncing clipă de clipă. De parcă aș fi fost pus pe-o plită de aragaz.

Totul începuse-la o oră absolut incertă. Când Sica, stând într-un „apartament" din fundul curții, se pomenise, în plin somn, încălecată de Mitică-ciobanul, macedoneanul din Pipera. Care, cu ani în urmă, fusese bătut măr, gospodărește și ca la carte, de nea Bălan, bărbatul legitim al bietei Sica. Acuma, acesta, fiind plecat în Libia, la lucru, Mitică se drogase zdravăn cu trăscău de 70 grade, și-și pusese în gând să se răzbune.

— Păi bine, măi Sico, și pe unde-a intrat în casă ? am întrebat-o.

— Pe ușă, pe unde altundeva să pătrundă ? La noi, femeie cu doi copii, totdeauna nu se încuie casa... Și-apoi, când dorm, poți să tai și lemne pe mine. Cu drujba chiar. Copiii fiind la mama, la Dărmănești, nenorocitu' de Mitică o fi aflat de treaba asta și, beat chior, a venit să mă necinstească. Așa că, având somnu' greu, după cum spusăi, m-am trezit doar când am simțit că-mi vâră lipanu-n pipoască... Atât i-a trebuit boului. Până să apuce a da și el din fund, l-am mirosit că pute-a telemea, la preț de speculă. Când dracului îmi desfăcuse picerele, asta nu mai știu... Principalu' e că nu l-am lăsat să-și isprăvească treaba. L-am apucat țeapăn cu-amândouă mânurile de socoteală. Și nici n-a fost prea greu. Mai ales că i se

cam fleșcăise... Deh, era beat cui ! Și-am tras, tot de oiștea aia bleaga, până l-am tirât afar' din casă și l-am zvârlit în haznaua din spatele ogrăzii noastre... Urla bestia, oa apucat de streche.

Dar nu m-am lăsat. Atunci mi-a sfâșiat cămeșa de noapte, de m-a lăsat despuiată.

— Și, mai departe ce-a fost ?

— Ce să mai fie, nu era de-ajuns ? Numai că, de-acolo din groapă, oricând îl poate scoate cineva și să năvălească iarăși peste mine... Numai la gându' ăsta mi s-a făcut teamă, și-am venit la tălică. Până mâine, sau poimâine, când mi se întorc copiii de la Dărmănești... Asta-i, Ți-am spus tot. Ne culcăm o țâră, dom' Mâțule ?

În vreme ce Sica își desfășura relatarea, am început să nădușesc sub pătură. Dar și să constat unele mutații în sistemul hormonal, ca să-i zic, așa, mai pe ocolite. A dracului muiere, se-ncinsese. Tot povestind încrâncenată, uitând că era proptita cu țâțele în pieptul meu, iar blănița fofoloancăi, și mai lipită de trupul meu, îmi ardea zona inferioară a agregatului ana??? personal. Ba simțeam cum mă trec și curenți de înaltă frecvență prin alte mădulare, bunăoară prin șale.

Disperat, ca să nu mă fac de rușine, i-am propus Sicăi :

— Măi fată, de vrei să dormi, atunci dormi singură, fiindcă e musai să mă retrag... Nu mai pot sta lângă tine ! Mi-e imposibil. Om sunt. Mă duc în bucătărioară, și-am să-ncerc să mănânc ceva. Să mă liniștesc și eu...

Ferească sfântu', domnu' Mâțu ! De pleci din pat, de lângă mine, mor de frică, de-mi tremură și pitulicea... A băgat ciobanu' spaima-n oasele mele, dacă n-a izbutit să-și vâre socoteala. Nu mă poci deloc liniști. Stai acilea, nu mișca!

— Imposibil!

Auzindu-mi declarația, Sica s-a lipit și mai strâns de trupul eu. Cu care situația era nasoală rău, mai ales c-un anume organ. Atunci i-am mărturisit jenat :

—Sico, nu mai pot, dârdâi tot ! Ești femeie cuminte, ai bărbat și copii, nu vreau să-mi fac păcate cu tine... Că om sunt, nu?...

Pesemne simțise și ea că nu-i ceva în regulă, deoarece a suspinat în surdină, parcă admirativ :

— Uite ce-i, dom' Mâțu, mi-am dat și eu seama că nu degeaba te cheamă așa... Căci mâțu' matale nu-i mâț, ci ditamai cotoiul. Așa

că stai lângă mine și...

— Și ?...

— Ce mai, dă-i drumu' ! Decât să mă coțăiască un împuțit de cioban, e mai cinstit s-o fac c-un domn ziarist. Hai să te...

— Taci ! Să nu rostești vorba asta, că-nțepenesc !

— Și ce-i rău, dacă ți se-nțepenește și mai dihai mâțu ?

— De psihic e vorba, măi Sico...

— Zi-i cum vrei, mât sau pisic, totu-i să facem treaba ! ????ri ții să-i zicem, ca la doctor, relații intime ?

— Nici așa că n-o luăm... Că iarăși îngheț !

— Dom'le Pistoale, dar hotărăște-te o dată, omule. Că și pe mine a purces să mă zgârme a mă..., pardon, a mă chestia aia... Ce mai calea-valea, sui pe mine și..., mă rog, fă cum îți place să-i zici, numai fă-o mai iute ! Și cât mai cu duhul blândeții...

Ce-mi plăcea la Sica, înainte chiar de-a fi dat curs invitației, era modul de exprimare. Popular 50%. Nici mie nu-mi surâdeau vorbele și sintagmele sclifosite. Însă preferam crudităților de limbaj, prea verzi, metaforele și simbolurile.

De altfel sunt sătul să tot aud : „relații sexuale", „contacte intime", „a poseda o femeie" și-așa mai încolo. Ce Dumnezeu, ne găsim la ginecologie, la vreo maternitate, la un cabinet de sexologie pentru corpul diplomatic ? Hai să fim serioși.

Mult mai popular, dar și românește, vorbea Sica, spunând pe șleau operațiunilor. Chiar c-aș vrea să-1 aud pe nea Vasile al lui Dublău, invitând-o pe nevastă-sa : „Hai, Veto, la pătul, s-avem un contact intim !" Cred că-i dă Veta cu pitulicea peste gură, ca să nu-i zic pe nume, cum se și zice, de fapt, până și-ntre intelectuali. Ce, sună urât ? Ba deloc. Căci e tare dulce și scumpă. Limba noastră populară.

CAPITOLUL 3

NIMIC NU SE REFUZĂ

Om politicos, o interoghez pe traumatizata supusă zgârmărilor:

— Cum să mă sui pe tine, bre Sico, dacă stai într-o rână ?

— Just ! s-a exprimat cult Sica, deși-i tehniciană la o uzină.

— Just, just, dar cum ? am insistat, simțind că mă ia bâțul.

— Dă-te mai acáná, și-ai să vezi !

În clipa următoare, dând urmare invitației febrilei partenere, asistam la pregătirea frontului de lucru.

Zvârlind la dușumea pătura chinezească. Sica și-a tras până la gât cămășuica albă. Apoi, răstunându-se pe spate, s-a întins, cât era de mare. În limitele staturii sale cam mărunte, de-a lungul patului. După care, fremătând ca un cazan sub presiune, cu sfârcul țâțelor țâșnind în sus și cu blănița la vedere, și-a săltat nițel poponeața, poftindu-mă :

— Dezbracă-te o dată, dom' Pistol, c-altminteri rup țoalele astea de pe tălică ! Și scoate-ți mai iute motănelu', să-1 văz la lucru...

Descurcându-mă anevoie dintre flanelele mele, peste două minute eram de-a călarea peste Sica. Culcat peste burticică ei fierbinte ca un calorifer și înfigându-mi ambele mâini în șoldurile sale.

— Nu-mi faci loc? am întrebat-o văzând că trage de timp.

— Ai răbdare, domnu' Viforel ! C-ai să vezi ce n-ai văzut... Aici trebuie lucrat cu socoteală !

— Păi cu ce-altceva ai crezut c-o să activez ?

— Lasă vorba și-așteaptă un pic ! m-a temperat Sica.

În secunda următoare, fără grabă, își deschidea intrarea în rai, lărgind orizontul spre pitulice, însă luându-mi, totodată și motanul în mâna dreaptă. Surprins, am întrebat-o înnebunit :

— Vrei să mă manipulezi...

— Ba dimpotrivă, încerc să ne-ajutăm ! Ce, vrei să mă pătrunzi greșit? Mai bine-ți vâr eu cotoiu-n mâța turbată...

Nici n-a apucat să-și isprăvească explicitarea, fiindcă în clipa cealaltă simțeam cum mă introduce, la subteran, în ceea ce denumea

mâță turbată. Prăbușindu-mă, în cădere liberă, între picioarele ei scurte și bondoace, care m-au și cuprins strâns între ele, la un moment dat am avut impresia că-s supt de-un aspirator „Uragan“.

Dumnezeule, de unde sfântului o fi-nvățat Sica asemenea tehnici ?

Peste nici cinci secunde am simțit că m-apucă de spate și mă împinge cât mai adinc în străfundurile dânsei, spunându-mi :

— Vâră-te cât mai mult, domnu' Pistol ! Să văz și eu ce-i aia un nesătul, călărind o iapă setoasă de ploaie fierbinte !

După care a urmat cavalcada. Ca să nu-i zic cataclismul. Sica numai că nu mă-ndemna strigându-mi : „Dii, murgule, dii !“ Gemea patul, gemea Sica, gemeam și eu, gemeau droturile somierei, dușumeaua odăii și fremătau giurgiuvelele de la ferestre. A fost și trapul, a urmat și galopul. Când iapa încinsă de sub mine sălta ca prinsă de friguri, când bietul călăreț gâfâia din răsputeri.

Când a erupt și vulcanul, Sica a țipat înnebunită și-ncântată.

— Sfinte Sisoie, o făcui și pe-asta ! Ceea ce nu mi-am închipuit vreodată cu omu' meu, să mă slobozesc o dată cu ăl de pe mine... Mare minune, Doamne, și multe-s căile Tale ! Și ce frumos amiroși, dom' Pistol... Ai vreo zeamă anume, cu care te-mparfumezi ?

— Nici ca cum ! i-am răspuns curioasei de sub mine. Asta-i parfumul meu natural, având obiceiul să mă-mbăiez în fiece zi...

Când am dat să mă retrag, dispus să mulțumesc partenerei de călărie, Sica m-a păstrat în dânsa, aproape țipându-mi :

— Stai așa, nu ieși... Rămâi unde ești ! Ce, crezi c-o să ne oprim acilea ? Ca pistol, văzui ce-mi poți. Dar ia să te văz și câte focuri ai în încărcător... C-am fost și eu în gărzile patriotice, și mă pricep la arme.. Mai știi ? Poate ești și mitralieră, fără să fi avut habar de-asta

De unde-o fi bănuit Sica ascunsele mele posibilități ? Până s-a crăpat de ziuă, am apucat să-i demonstrez mai tot armamentul din dotare. Iar când am epuizat muniția, eram amândoi sfârșiți. Ca morți. Pe câmpul de luptă.

Pe la zece, după ce-am luat în gură câte ceva, niște ochiuri pe slăninuță prăjită, câteva cești de cafea și niște cârnăciori oltenești, la care Sica privea disprețuitoare, comparându-i cu nu mai știu ce-i trecea prin minte, tehniciană de înaltă calificare m-a anunțat zâmbindu-mi galeș :

— Haida să ne culcăm, că barem n-o să pierdem vremea de

pomană. Mai avem o zi și o noapte până mi se-ntorc ai mei, de la Dărmănești.

Privind mai atent la Sica, așa cum era la ora aceea, despuiată de la brâu la vale, cu toate măruntaiele la vedere, în pofida bluzonului ce nu-i acoperea decât țâțele, care și porniseră să se întărite, mi-am zis că nu-i scăpare. Mai ales când a ținut să-și completeze declarația de mai sus :

— Sfinte Sisoie, dacă gândesc la călăriile ce-or să mai fie, mai că mi se face milă de bietu' dom' Pistol ! Dacă-l lasă motănelul ? Atunci pot jura că-mi chem omu' din Libia... Să-l văz și pe el la lucru. De-i în stare să facă, tot ce făcu și ziaristu' !

Pus la ambiție, nu m-am dat bătut. Ca reporter de senzație dar și independent, bine hrănit, la prânz și seara, de-am golit frigiderul de orice urmă de alimentație științifică, în orele ce-au urmat am redus-o pe Sica la dimensiunile unei femei modeme. Silind-o să slăbească, pe puțin, vreo trei ocale.

Bineînțeles, nici ea nu a stat de lemn-Tănase. Mai ajutându-se, ba cu țâțele, ba cu blănița-i flocănoasă de sub burtică, ba utilizând mâna, de-acum experimentată, întru mângâierea motanului, ca și de flăcările gimnasticii noastre aerotice, Sica s-a dovedit o elevă extrem de dotată. Dar și eu. Ca profesor.

Când a sosit și clipa despărțiirii, Sica mi-a mărturisit :

— Dom' Pistol, te-ai ținut bine ! Motănelu' matale, ditamai cotoiu', când se cere, te-a ajutat să ieși din belea...

— Slavă Domnului ! Vezi bine, nici cu tine nu-i atât de lesne.

— Nu zi hop, pân' nu treci pragu' ! Mai avem oleacă de vreme ca să se-nnopteze de-a binelea. Că doar n-o să mă-c acasă, să mă vază copiii numa' în cămășuica matale...

Peste vreun minut eram iarăși culcați. Iar Sica își și proptise mâna în motănel, să-l trezească la viață. Și iarăși mi l-a vârât singură în mâța turbată. În care am murit de vreo câteva ori.

Când s-a-ntunecat de-a binelea, mi-am luat rămas bun de la Sica. Urma să plece acasă. Numai c-un cearceaf pe ea. Neacceptând s-o conduc. Acum nu-i mai era teamă de Mitică-ciobanul. Chiar a ținut să precizeze :

— Mi-s atât de-ntărâtă, de parcă-aș fi fost la băi... Bănuiam c-am îmbătrânit și, când colo, iacă de ce-am fost în stare ! Avea dreptate doctoru' Mahmud, când mi-a zis : „Cată-l să te-apere pe ziaristul ăla, de stă-n fundătura voastră, a Derdiței... Îmi place cum scrie și cum sare în ajutorul sărmanilor !"

— Cine mai e și Mahmud ăsta ?

— Medicul de la circa noastră de cartier !

— Păi ce-nvârte la noi, de vreme ce-i turc ?

— Și ce dacă ? S-a zis cu ura de rasă... E de pe undeva din Dobrogea, și lucrează din '89 în București. Înainte, habar n-am pe unde-și mâna pacienții. În orice caz, nu-mi vine să crez că-i venit tomite din Istambul. E de-al nostru, precis... Altminteri n-ar înjura atât de creștinește, mai dihai decât țiganii de-aici. Știe toți sfinții din calendar ! Gata, te las singur, domnu' Pistol. Mă-c, să văz de mi-or fi sosit cipilicii mei de copii. Dar mai trec eu pe la tălică. Să mai grijesc de-o curățenie prin casă, de niscaiva rufe, de vasele din bucătărie și, ca-n orice gospodărie, de tot ce mai are nevoie un bărbat singur... Ba să mai mângâi și motanii matale, că-s mai mulți, eu ți-o zic. Când micuți și drăgălași, când ditamai cotoii, fioroși și-n călduri ! Chiar și pistolul mai trebuie uns din când în când. Mă rog, om vedea noi cum stăm cu armamentul... . .

— Mersi ! i-am mulțumit eu nițel îngrijorat.

Nu că mă temeam de încăierarea dintre motani și mâțele turbate. Si, mai curând, fiindcă nu pricepeam, încă, de unde aflase doctorul Mahmud de valoarea personalității mele. Și-apoi, cum de prevăzuse totul. Chiar până și faptul că Sica va avea nevoie de apărare ! ? !

CAPITOLUL 4

PARAMETRI DE IDENTIFICARE.

După actul de naștere, semnat cu mână proprie de Carter Chance, mă cheamă James Windley Chance. Chance-senior, parașutist american, fusese salvat și ascuns de maică-mea, șefa cantinei ofițerilor de la antiaeriană. Sau popotă, în termeni militari. Democrată convinsă, îl sedusese pe american. Iar acesta, fire slabă, cedase. Și-așa m-am născut. Prin 1965, parcă. Fiindcă Chance nu fusese lansat în România, ci de-a dreptul lângă Durres, în Albania. Unde a bătrână se afla în vizită, la neamuri. Și unde rămăsese o vreme, ca să-și încropească și ea o situație materială.

La primărie, când m-a declarat, m-a trecut în registru : Mâțu-Vifor Pistol. Traducând la repezeală datele din hârtia babacului. Care, în afară de James, alintându-mă, îmi mai zicea și Pussycat Gunnie. Un fel de „pistolaș cu pisicuță". Numai Vifor n-am știut de unde m-a scos. Pesemne, la vârsta aceea, fiind și producător de gaze naturale, având în vedere că taică-meu provenea dintr-o zonă petrolieră, emanam chiar și cataclisme, nu numai vifore, uragane și viscole. Iar Windley, se-nțelege, vine de la vânt.

Bătrânul o-ntinsese din Albania la vreo doi ani. Cu gândul de-a se-ntâlni cu maică-mea în România, pe Calea Moșilor. N-a fost să fie... Căci n-a mai venit.

De profesie ziarist și scriitor, specialitatea reportaje senzaționale, mi-s un tip nu prea înalt, cca 1,70m, vreo 70 de ocale pe cântar, și mâncâcios de spaima lumii.

Îmi plac la nebunie femeile și literatura. Le respect pe ambele. Pentru femei m-am sacrificat, văzând cât îs de neajutorate și suflete rătăcite, mereu în căutarea unei inimi de mamă, eventual de tată. De-aia încă nu m-am decis să mă căsătoresc. Până nu potolesc durerile tuturor suferindelor.

După decembrie '89, mi-am dat serios drumul la condei. Și-am ajuns un ziarist invidiat. Mai ales de unii prieteni. Fiindcă-s talentat și dotat. De aceea scriu incontinent proză și materiale de scandal. De tot felul. Semnând bivalent : sau James Windley

Chance, sau Mâțu-Vifor Pistol. În funcție de temă.

Așa că, la ora actuală, am ajuns pe cele mai înalte culmi de civilizație și progres. Fiind de câteva ori luat la poceală, când de opoziție, când de-ăilalții.

Numai așa au reapărut câțiva prieteni. În special, prietenele. Iar de când fusesem demolat, și mutat de pe Moșilor „tomnai" pe fundătura Derdiței, eram și mai căutat. Din compasiune, probabil.

Mă consideram însă mulțumit și cu „apartamentul" ce-mi fusese repartizat, neavând parale suficiente pentru șpagă. Se afla, alături de vreo douăzeci de chichinețe, într-o curte sordidă din fundătura cu pricina. Unde mă cunoștea toată lumea.

De aceea aveau grija mea câteva persoane mămoase. Ca Sica, bunăoară. Mereu mă căutau cu de-ale mâncării, când găteau ceva mai acătării, fie să-mi deretice prin casă. Așa se face că i-am sărit în ajutor Sicăi, când dăduse de belea. Și-acum mă consideră salvatorul ei. Pe mai multe planuri. Și psihice, și fizice, mai ales.

Iar majoritatea vecinilor, atât de mahala, cât și de ogradă, căutau să-mi citească reportajele. Oriunde ar fi apărut. Indiferent de culoarea gazetei respective.

Femeilor, cu osebire, le plăceau materialele despre lumea interlopă a fufelor. Fiind fete cuminți, măritate și cu copii. De aceea, când mă vizitau, cât mai sumar înțolite, făceam tot posibilul să nu mă las violat. Deși îmi era o milă nespusă de ele, știindu-le nesatisfăcute pe tema respectivă.

Când mă-ntâlneau, mă opreau în uliță, să mă felicite. Cum spunea domnul Portos (nume schimbat, ca să n-aibă necazuri) : „Maestre, îmi place cum combați... Tragi tare. Și-n corupție, și-n implementări, și-n curviștine, și-n bișnițari. Halal să-ți fie ! Dă-i înainte. Cu Pistolul, ca Viforul, chiar și cu Mâțul, dacă tot te cheamă așa..."

Apropo de mâț, ce știa el, săracul, cum fusese folosit !

De fapt, copil orfan, fără părinți în viață, lipsit de familie și de alte bucurii, nu-mi rămânea decât să mă supun destinului. După cum îmi fusese ursita. Adică să combat, vorba domnului Portos. Să lupt împotriva urâțeniilor vieții. Și să fac tot posibilul ca lumea să-și recapete credința în cinste, curățenie sufletească, bunătate, omenie și viitor.

De-acum încolo, până vom scăpa de tarele de-astăzi, am să utilizez orice-mi va sta la îndemână. Condeiul (sau pixul), pistolul din dotarea gazetarului, adică, metaforic vorbind, puterea de șoc a cuvântului, viforul existent în sufletul meu, ba chiar și mâțul, după

cum s-a văzut. La urma urmei, de ce să mă cheme, degeaba, Mâțu-Vifor Pistol ?

Cam atâtea despre mine. Ce, vreți să cădem în cultul personalității ? Mai bine să trecem mai departe. Să vedem ce se mai întâmplă.

CAPITOLUL 5

FEMEIA PURĂ — DOAMNA LEDI

La vreo săptămână de la pățania cu Sica, deci tot în noiembrie, și tot după miez de noapte, iarăși mi s-a bătut la ușă.

„Ei, fir-ar să fie, din nou a violat-o Mitică pe Sica ? Prea-i mare frecvența, oameni buni ! mi-am zis înciudat, trezindu-mă dintr-un somn dulce și suficient de profund. Mai ales că, la cină, fusesem ospătat de doamna Ledi, fosta mea vecină de pe Moșilor, cu mușchiuleț de vacă, în sânge, bine pipărat, cu garnitură de cartofi pai, și vreo câteva păhărele de „puterea Ursului". Iar evenimentul se petrecuse chiar în odăița dânsei.

Unde-și trăia viața modestă și decentă. Mămoasă, ca și alte colocatare de pe Moșilor, din când în când mai mă poftea la un pahar de vorbă.

Fiindcă era singură. De când o lăsase bărbatul. Luându-și lumea în cap. Dincolo de Dunăre. Undeva prin Ungaria, dacă nu Jugoslavia. Asta, parcă, prin '78.

De-atunci, cred, c-a botezat-o lumea „doamna Ledi". Neștiind de unde vine și cum se scrie „Lady".

Văzând că biata femeie, după câteva săptămâni de urlete, gemete înăbușite, lacrimi amare și suspine își revine, încetul cu încetul, pentru a-și continua o viață normală, văzându-și de munca ei de la cinematograf, ca șefă de sală, iar nu actriță, 'madam Lipan (după numele soțului), crescuse foarte mult în ochii oamenilor, și îi

acordasem și eu atenția cuvenită. Spunându-i Cuvânte alintătoare. Fără vreun scop ascuns, bineînțeles.

Deși era tare fâșneață și bine făcută, la vreo 45 de ani ai ei, doamna Ledi arăta totuși mult mai interesant privită din spate decât din față. Avea un chip nițel roșcovan, pistruiat și lejer bovin, care nu prea incita la chestii necurate. Mai ales că se știa totul despre concepția ei de viață. Profund morală. Fără gagii sau alte chestii. Dar dacă o examinai, fugitiv, din spre posterior, parcă-ți părea rău de soarta ei. Căci îl avea, posteriorul, tare bine strunjit. Iar de era vară, puteai să-i distingi, prin rochițele străvezii, și-o pereche de picioare Cyd Charisse, fantastice. Uneori chiar, mi s-a întâmplat să-i identific și slipul. Din cele moderne, de dimensiunile timbrelor. încât, nu o dată, mi-a părut rău de ce i se întâmplase.

Dar să revenim la insistența bătăilor în ușă. Nu-i politicos să lași omul să-ți aștepte la intrarea în casă. Amintindu-mi de Sica, n-am mai aprins veioza, imaginându-mi c-o fi sosit tot violată și despuiată. Și bine am făcut. Deoarece, imediat ce-am dat ușa de perete, în holișor a năvălit speriată și disperată... doamna Ledi.

— Domnule Pistol, scapă-mă, nu mă lăsa ! Și-am să-ți spui totul.

Din pricina întunericului, fiindcă n-aprinsesem lumina, na-avusesem cum să apreciez situația. Decât când doamna Ledi a adăugat:

— Ce bine că n-ai becul în funcțiune... Altminteri, aveai prilejul să mă vezi în dezabie total, adică goală pușcă. Sunt nenorocită pe viață. Ticălosul m-a pângărit de tot. Pot să intra la căldură ? Sunt abia ieșită din baie, leoarcă de apă. În plină iarnă...

— Dar ce s-a-ntâmplat ? am exclamat îngrozit de cele auzite.

— Îți povestesc înăuntru... Adă-mi, te rog, vreun prosop ceva, să mă șterg de apă. Că-ngheață pe mine !

Poftind-o în odăiță, am dat fuga la baie, de unde m-am întors c-un mic cearceaf plușat.

Abia când am intrat în dormitor, unde mai era ceva lumână, de la felinarul din curte, am văzut ce nu mi-au văzut ochii. Doamna Ledi mă aștepta în picioare, pe mijlocul încăperii, cu picături de apă șiroindu-i pe față, pe spate, scăldându-i picioarele și poponeața. Atunci am realizat ce poate reprezenta o femeie ca lumea, în pofida vârstei.

La cei 40 și ceva de ani ai ei, poate vreo cinci, poate mai mulți, doamna Ledi poseda un trup de cadână. Picioare lungi și nervoase, burticică roză și bombată lejer, un piept de milioane (blindat însă într-un sutien alb, bine strâns și țeapăn, de parcă ar fi fost confecționat din material de blugi), un funduleț bogat, frumos arcuit, cu două baloane alăturate, umeri mari, spate drept și demn, și, mai ales, la subsol, un petec de negreață formidabil. Flocănos și-mbelșugat, atât de măreț încât chiar mă-ntrebam unde i-o fi fofoloanca.

Era ! Am identificat-o rapid. Când doamna Ledi m-a rugat să-i usuc pielea cu cearceaful de baie. Fără să se mai jeneze, întrucât văzusem aproape tot ce era de văzut, la momentul necesar, când trebuia să-i șterg și subsolul, am nimerit, fără să vreau, peste agreatul în chestiune. Fugi, Satano, mi-am zis, că nu-i posibil.

— Gata, ce mai stai, domnul Pistol, șterge-mă și-acolo...

Ce, n-ai mai pus mâna pe-așa ceva ?

— Pe-așa ceva, drept să-ți spun, nu prea !

—Păi de, așa-i la femeile-cuminți, care-și păstrează demnitatea ! Demnitatea mea-i grăsuță și plinuță, fiindc-o scald numai cu lapte nefiert, și-o masez doar cu palmele... Să am eu ce mă mîndri.

N-am mai întrebat-o față de cine. Și-am continuat să-i forțez „demnitatea", cum îi spusese veterana Ledi. Zăbovind îndelung asupra unor buze lacome și roze, umflate și dulci ca un botișor de căprioară. Până mi-a strigat, nițel speriată și fremătătoare:

— Ajunge ! Unde mă culci, ca să-ți spun ce-am pățit ?

Glasul îi era frumos timbrat, bătând spre alto. Ceea ce, până azi, nu luasem în seamă..

— Păi,.doamnă Ledi, n-am decât un singur pat... Accepți să urci în el ?

— Dacă n-ai altceva la îndemână, e bun și-ăla. Cu-o singură condiție însă. Ce-ai rămas pe gânduri, domnule Pistol, de stai așa, întoiegit ? N-am nici o intenție cu matale... Condiția-i să stai neapărat lângă mine, cât mai strâns, să mă aperi de răufăcători. Când ai să afli ce-am pățit, ai să mă-nțelegi ! Eu am să mă culc la margine, cu spatele la matale, căci mi-i rușine, iar dumneata la perete. Să-mi ții contra, la spate, ca să nu mă tragă vreun curent... Haide, te rog, mai iute, c-a început să mă ia cu frig !

Până ne-am orânduit în culcuș, a mai trecut niscaiva vreme. Fiindcă doamna Ledi prezenta mereu alte condiții.

În cele din urmă, eram gata s-o ascult. Ledi se-mpinse cu fundul între picioarele mele, susținând că-i e frig la șale, cerându-mi însă să-mi ridic cât mai sus pantalonul de flanel. Apoi voise s-o țin în brațe, ca să nu cada din pat și să-i păzesc de răceală burticică. Și, neapărat, să-mi țin mâinile, amândouă, bine proțăpite în jungla păroasă și moale din dreptul fofoloancăi, explicându-mi :

— Nu te jena, domnul Pistol, cum nici eu n-o fac, după cum vezi. Mi-s femeie bătrână, și nu țin neapărat să-mi răcească vaginul...

Când am auzit-o pronunțând vagin, în loc să-i spună pe nume, așa cum i se zice pe românește, am simțit cum mi se blegesc brațele. Numai la asta nu mă așteptam, ca Ledi să aibă cunoștințe de ginecologie !

Totuși m-am străduit, și mi-am înfipt palmele în blănița ei, atât de-mbelșugată, nimerind cu dreapta chiar și-n dreptul pitulicei.

Atunci Ledi mi-a precizat :

— Rămâi așa, că-i bine ! Astfel îmi protejezi și organul !

Și-a început relatarea doamnei Ledi. Fără să plângă fără să se smiorcăie, mi-a povestit cu o sfântă indignare despre josnicia cumnatului dânsei, unul Genică.

După ce plecasem de la ospățul la care fusesem invitat, mai zăbovise cu treburile bucătăriei și-ale casei, după care se despuiase. Și intrase în baie, să se spele total. În timp ce dușul șiroia, se pomenește înșfăcată de țâțe și trasă afară din cadă. Bestia, adică (fostul) cumnat, nu se știe cum pătrunsese în casă, o întinsese pe covorașul din burete, de pe dușumeaua băii, unde era cald și plin de aburi, după care încercase s-o...

Prefer însă să-i trec cuvântul doamnei Ledi. Pentru culoarea și pitorescul limbajului. Deci, s-o ascultăm :

— Mi-o clocea de mult, nefericitul. De când eram cu frate-său. Mai încercase pe-atunci să mă vrăjească. Dar nu mă lăsasem. În vaginul meu n-a pătruns niciodată un penis străin, în afară de-al legitimului. Iar asta, din păcate, destul de rar, deoarece era cam subdezvoltat... Când m-am văzut târâtă și-alungită pe covoraș, mi-am strâns bine picioarele și-am _așteptat. Să-l văd ce-are de gând. Fără să strig, fără să plâng. Eu mi-s femeie

curajoasă, și știu să-mi apăr aparatul genital...

— L-ai luat la bătaie, cumva?

—Aiurea ! Mai mult am fost curioasă să-l văd cu ce-o să realizeze contactul intim. Fiindcă știam prea bine, despre tarele hormonale ale familiei lor de amărâți. Când și-a coborât nădragii, mi-am dat seama că nu-i nici un pericol. Iar când și-a introdus păcătosul ăla de penis, doar până-n dreptul clitorisului, pătrunzând anevoie printre vulve, mi-am strâns de odată, brusc, picioarele. De i-am strangulat global aparatul genital. Cu fudulii cu tot. De-a răgit Genică al meu ca o vacă tăiată... Atunci, abia, i-am tras una în occiput, utilizând o bucată de săpun de casă. Pe care-1 am de la mama. Pe puțin două kile. Dacă l-am văzut la pământ, i-am luat pantalonii, i-am zvârlit pe ferestruica băii, în curte, și-am fugit spre căsuța matale, să mă aperi de mișel... N-am făcut bine ? Până mâine, sau poimâine, cel mai târziu, face el rost de-o pereche de pantaloni, și-o să fie silit să părăsească locul crimei!

Ținând seamă că, pe când își rostea agitată recitalul cu violul, Ledi se tot împingea cu fundulețul între picioarele mele, la un moment dat au apărut, la mine, unele reacții adverse. Deși mă-nmuiaseră total sintagmele ei medicale, din domeniul aparatului „sexual", atât feminin cât și masculin, după un timp am constatat o sensibilă creștere de nivel a unor mădulare personale.

Și am avertizat-o cinstit :

— Doamnă Ledi, e absolut necesar să mă retrag ! Grozăvia faptelor expuse de matale m-a impresionat într-atât, încât nu mai rezist. Mă duc în bucătărie, și-aștept acolo să se lumineze de ziuă. După aceea o să stăm de vorbă, și-om vedea cum trebuie procedat.

— Nici gând să pleci de lângă mine ! Ce vrei să mă abandonezi pe mâinile satirului ? Mai bine mă omor, decât să te las. Nu ți-e milă de mine ?

— Ba da ! însă cuget și la păcatele ce-ar putea izvorî de-aici. Oricâți ani ai poseda matale, doamnă Ledi, ești totuși o femeie tulburătoare. Căreia nu-i poate rezista nici un bărbat... Nu vreau să trezești în mine instincte de nedorit. Și nici nu-mi pot permite să jignesc simțămintele matale de doamnă pură, care n-a cunoscut alt bărbat decât soțul. Este ?

— Este ! Și ce dacă ? Dacă gândești astfel, ești un om curat

și cinstit. Nimic nu-i de temut, când știi să te stăpânești... De matale nu mi-e teamă.

— Mie mi-e !

— De ce ?

—Fiindcă-mi pot stăpâni voința, dar nu și fluxurile hormonale! Nu simți în ce stare mă aflu ?

— Ba, drept să-ți spun, parcă m-ar îmboldi ceva în spate. Având în vedere că-ți ții mâinile cuminți, la locul lor, unde ți-am spus, să-nsemne că te referi la organ ? El să se fi revoluționat ?...

— Păi, dragă Ledi, nu-i nimeni altcineva în pat ! Mă duc, gata. Să nu mai discutăm de pomană. Că nu se știe ce mai iese...

CAPITOLUL 6 (bis, ca să ieșim la... socoteală)

CONSENS, ÎN MATERIE DE RELAȚII INTIME

— Dacă asta-i situația-ncordată, pe care-ncep s-o percep din ce în ce mai puternic, atunci să negociem... Uite ce-ți propun, ca să nu te mai chinui. O soluție de compromis. Îți cobori flanelul, până la genunchi numai, după care eu am să-mi depărtez picioarele. Și, fără să te miști de la spatele meu, fiindcă pe dinainte există unele riscuri, ai să te liniștești flotându-te între pulpițele mele. Însă atent, și numai așa. De va fi necesar, am să mă-nconvoi și mai mult, ca să-ți fie cât mai la îndemână...

— De acord, aprob pozitiv ! i-am declarat eu, neștiind la ce mă angajez. În viața mea nu practicasem atari perversiuni.

— Perfect ! Și ca să bagi de seamă cât țin la sănătatea dumitale, dă-mi niște alifie, să te ung unde trebuie...

— Ce alifie ? Și pentru ce ?

— Ca să nu-ți tai cumva organul...

— Păi n-am decât niște „fluocinolon“ !

— Bun și ăla. Conține și neomicină. Dă-1 încoa’.

Doamna Ledi își pierduse mințile. Precis. Probabil din pricina stresului prilejuit de cumnatu-său.

Coborându-și pătura până-n dreptul fofoloancăi, și-a uns cu alifie pulpițele interioare. După care, spre stupefacția mea, mi-a luat în mână inamica personală, oiștea care țâșnise afară din flanel, și i-a administrat și-acesteia. Pe puțin o jumătate de tub de Fluocinolon“. De mă treceau toate apele. Dacă mai dura mult operația de protejare a sănătății mădularului precis ramâneam cu dânsul în stare de rușine.

Noroc că Ledi mi-a dat liber, spunându-mi :

— Asta-i! încearcă-ți norocul...

Retrăgându-mi mâinile din jungla mătăsoasă a blăniței de jos, i-am indicat doamnei Ledi poziția cea mai avantajoasă. Reciproc avantajoasă.

Ledi și-a cambrat șalele, oferindu-mi din plin spațiul dorsal al pulpelor sale. Iar eu m-am vârât cum am putut printre ele. Însă, la un moment dat, pesemne datorită unguentului, am avut senzația că oiștea mea-i în derivă. Și-o cârmește cât mai avan către pruna ei, umflată cât o gutuie, dar care și pornise să palpite alarmant.

Și-am oprit operația.

Crezând că-s la ananghie. Ledi și-a scos și mai în relief fructul mâniei. Și atunci s-a produs catastrofa.

Căci, lunecând pe panta oferită, cotoiul a devenit brusc tigru, și-a pătruns turbat în poama interzisă. Până-n străfunduri. De-am crezut că-nnebunesc. Și de păcatul comis, și de bucurie.

Băiat corect, am anunțat-o pe Ledi :

— Ledi dragă, ce-i facem, căci nu-i vina mea ?... Matale ai furnizat elementul favorizant. Sunt în fofoloancă, sau vagin, cum îi zici matale...

— Cum adică, ești cu p..., pardon, penisul, la mine-n vagin?

— Da, din păcate !

— Dumnezeule ! Și când te gândești că n-am cunoscut alt bărbat la viața mea, decât pe neputinciosul de bărbatu-meu...Știi ce, domnule Mățu, dacă tot s-a dat cotoiul la mâță, înseamnă că asta mi-i soarta. Crudă și nedreaptă. Deocamdată...Ce-o mai fi, om

vedea. Așa că, fără jenă, dă-i înainte !

Astfel poftit, și-ncă politicos, am trecut la un atac desfășurat. Ledi contribuia, probabil resemnată, dar conștiincioasă, reliefindu-și și mai abitir gutuia în pârgă. Iar eu, stimulat de-atâta bunăvoință, m-am străduit din răsputeri s-o despic cât mai cu duhul blândeții. Ajutat și de parșivul ăla de unguent, lunecam în adâncurile partenerei de parcă mă dădeam pe un tobogan de ”montagne-russe“.

Când prăbușirea s-a terminat, aproape leșinat, i-am cerut scuze doamnei Ledi. spunându-i :

— Iartă-mă, însă nu mă simt în greșeală ! Așa a fost să fie. Dar, trebuie să ți-o mărturisesc deschis, pe bune, pentru o femeie la 45 de ani, nu-ți dau mai mult de 30 ! Ești superrbă...

— Serios ? Iacă, n-am știut... Și nici c-așa-i relația intimă. Pentru întâia oară când mi se întâmplă una ca asta. Ce proastă am fost... Uite, unde poate să ducă încăpățînarea !

— Mai curând exagerarea... Deoarece ești liberă de orice constrângeri.

— Bine zis ! Sunt liberă și independentă, și azi am dreptul să fac ce voi cu..., pardon, vaginul meu... Ce zici, ai să mă întinerești și mai mult, dacă trecem pe față, adică pe dinainte ?

Stupefiat dar și încântat de propunere, n-am mai așteptat. Ci, am zvârlit cât colo pătura chinezească, și-am răsturnat-o pe Ledi într-o reașezare a prețurilor cât mai confortabilă. Și tradițională.

Fără să fi fost instrumentată de cineva, ajutată însă de instinctul retrezit la viață, Ledi s-a lăsat cât mai pe spate, vârându-și și-o pernă sub bucuțele dorsale. După care mi-a condus motanul drept în gura leoaicei de sub blănița flocănoasă. Iar bestia aia dulce, mai că m-a-nghițit. Flămândă ca o fiară.

Ledi se legăna, de parcă se dădea în bărci, vârându-mă cât mai adânc în conștiința ei, ca să-i zic și-așa. Dar nici eu nu mă lăsam mai prejos. De ce să nu-ți ajuți semenii, când o poți face din toată inima. Și, slavă Domnului, aveam atunci inimă cât a unui tigru. Deși mă chema Mâțu. Predestinare, probabil. Inimă mare, și tare, și multă, cât să fie masa bogată.

La un moment dat, Ledi a purces să chițăie și să chirăie:

— Asmute-ți motanu’, dom’ Pistol, fă-l cotoi, fă-l tigru,

fă-1 leu. Numai s-alerge cât mai iute... Mai iute, hai, mai iute, mai iute, până mor !

CAPITOLUL 6

MIC DEJUN ÎN DOI, PE GOL

Bineînțeles, Ledi se exprimase metaforic. De fapt, și eu leșinasem. Însă la propriu. Din pricina unei extenuări prelungite în exces.

Când ne-am revenit la viață, se făcuse de mult ziua Ledi parcă dormea. În aceeași poziție de astă-noapte. Cu fundulețul bine lipit de subsolul meu. Simțind că-i palpita pruna despicată, aceea cât gutuia, spre care deviasem din motive de lunecuș, peste poate, am țipat speriat la ea :

— Doamnă Ledi, până aici ! Mi-e foame, de-aș mânca și mere coricove. Și mi-e sete...

— Păi nu-s bine potrivită, ca să te-nfrupți la prune gata date-n pârg ?

Simțind unde bate, nesătula dracului, am căutat s-o readuc la sentimente ceva mai umane, propunându-i :

— Hai la bucătărioară, să ne alimentăm științific !

— Așa, pe gol ? Doar știi că n-am ce pune pe mine. Nu mă văd îmbrăcând pantalonii matale din flanel, în nici un caz...

— Rămânem așa cum suntem. Ca Adam și Eva. Ne cunoaștem acum suficient, ca să nu ne mai jenăm... Este ?

— Este ! m-a aprobat Ledi zâmbind mefistofelic.

Peste cinci minute eram amândoi la costume biblice, pe lavița din kicinetă. O bancă largă, comodă și încăpătoare, lipită de perete, pe care așternusem o salteluță din relaxa, cu husă de catifea pe ea, confecționată anume pentru dimensiunile mobilei respective.

Iar peste alte zece minute, după ce-nfulecasem cu poftă șase ouă la tigăiță, pe costiță afumată, sorbeam nițel potoliți din cafelele preparate cu mânuța mea proprie. Și toată lumea știe ce fel de cafele prepar eu. Tari și negre, de să te ridice de pe scaun.

Cred că de-aceea s-a ridicat Ledi în picioare, parcă voind să mă roage ceva. Și-am întrebat-o, privind la statura ei nervoasă bine strunjită de maica natură, cu sânii prinși în hamurile sutienului blindat, iar cu burtica înflorită și roză, adăpostind mai jos pâlcul de junglă al blăniței negre și mătăsoase, cu glas lejer tremurând :

— Ce s-a întâmplat ?

— M-a luat cu frig pe spate, în dreptul șalelor... Cred că adie vreun curent pe-aici. Te superi, dacă te rog să mă iei în poale, și să-mi încălzești astfel zona sacro-iliacă ?

— Nu-i o problemă ! m-am grăbit eu să-i accept propunerea. Destul de nevinovată, la prima vedere.

Însă uitasem că administrasem breakfastul pe gol. Mai corect, la pielea goală.

Iar când Ledi s-a cuibărit între brațele mele, instalându-se în poală, mai că era să-mi scape cafeaua din mână. Căci am simțit imediat fructul oprit, pruna aceea cât gutuia, zvâcnindu-mi în botul cotoiului.

Care, tăcut, fără să mârâie deloc, a zvâcnit și el drept în fofoloancă zurliei, despicând-o cât ai zice pește. Dacă până-n clipa aceasta dormitase alene, stând la pândă, probabil, de data aceasta își făcuse singur de cap. Îmbârligat și bățos, acum se zbătea să prindă mâța doamnei Ledi. Care s-ar fi zis că turbase. Mai exact, turbaseră amândouă. Și Ledi, și mâța din străfundurile ei.

Tăcând mâlc, fără să mai privească la mine, Ledi a declanșat și tranzistorul de pe măsuță. Care, ca și cum atât aștepta, a și pornit să urle. Se transmitea iarăși, Dumnezeu mai știe pentru a câta oară, afurisita aia de „Lambada“. În stare să scoale și morții din groapă. Darămite o muiere pornită pe drăcovenii.

Așa că, în minutele următoare, dănțuiam „Lambada“. Eu pe laviță, iar Ledi în poalele mele.

Înnebunit de cataclismul dezlănțuit de Ledi, care se zbătea ca o lostriță, uitasem că nu tranzistorul se afla în bucătărie, ci casetofonul meu „Aiwa”. Pe care înregistrasem anume, neștiind ce-o să mă aștepte, de vreo cinci sau șase ori, la rând, parșiva aia de „Lambada“. Cam vreo jumătate de oră de ritm sacadat. Taman bun de acompaniat gimnastica noastră aerotică.

Când s-a terminat caseta, Ledi încă mai gâfâia. Supărat de înșelăciunea la care recursese, am pedepsit-o imediat.

Răsturnând-o pe spate, și luând-o pe relaxa mobilei de patru persoane. Exact pe statura ei. I-am tras piciorul drept și i l-am proptit pe masă, la margine, iar pe celălalt l-am fixat, vertical pe peretele kicinetei. Și-am anunțat-o aproape răcnind la ea:

— Fiindcă ai vrut să mă păcălești, ai să-l vezi acuș pe dracul! Fiindcă mi-am lărgit orizonturile întocmai pe măsura posibilităților... Ține-te bine !

— Nici o problemă ! m-a asigurat Ledi zâmbind galeș. Ia să vedem ce mai urmează...

Tigrul, fostul mâț devenit cotoi, era acuma oiște. Iar când a pătruns în tainițele nesătulei, muierea dracului a țipat încântată :

— Am văzut ! Nu-i rău până aici...

Când am erupt, revărsând din vulcan lavă fierbinte, fluvii întregi, partenera de mic-dejun zâmbea fericită. Adăugându-mi cu glas stins :

—Merita să-ncercăm și-așa ! Știu că n-am să mor proastă. De le-aș avea lângă mine, pe Sorina și Lena, fetițele mele dragi, mânca-le-ar mama, le-aș învăța și pe ele ce-i viața...

În momentul acela am înțepenit. Uitând că mâțul își dădea duhul, învăluit de palpiturile străfundurilor doamnei Ledi.

Iar când am ieșit din ea, propunându-mi să fiu cât mai discret, doar am întrebat-o în șoaptă :

— Care Sorina și Lena, care fetițe ?

— Fetițele mele...

— Păi spuneai că n-ai avut copii cu bărbatu-tău !

— Nici n-ar fi fost capabil... Sunt fetele mele vegetale, din flori. De dinainte de-a mă fi luat cu tontul. Copii de fată. Că fată m-a luat, fată am rămas și după ce-a fugit... Până-n noaptea asta, și până adineaori, când am nuntit iarăși !

Abia când ne-am retras în dormitor, și ne odihneam cu capul cufundat în perne, în aceeași poziție, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, de la miezul nopții încoace, am solicitat explicații.

Însă urgente. Deoarece, fiind iarăși cu gutuia în botul mâțului, simțeam amândouă fiarele, leguma și animalul, dând semne de arțag.

Ledi m-a lămurit rapid. Destăinuindu-mi că fetele-s precis ale ei, doar tații rămânând incognito. Din motive de lașitate. Încă de pe

timpul când era fată, la mă-sa acasă, în cătunul în care se născuse, fusese amăgită de niște panglicari. Care o lăsaseră cu daruri bogate. Și-a adăugat doamna Ledi :

— Pîn' nu sare motanul la mâță, pot să te asigur că fetele mele nu-s mai prejos decât mine. De altfel, poimâine seară au să vină în vizită, la București, să mă vadă. Și-am să ți le aduc să le cunoști.

Auzind atare veste, de-o parșivenie diabolică, n-am mai putut stăpâni cotoiul. Și l-am lăsat să-și facă de cap. Sfârtecând mâța cocoanei de lângă mine. Alergând-o de la spate, întocmai ca astă noapte. Și abia la cină ne-am astâmpărat durerile. Ledi plângându-și tinerețile, iar eu domolindu-mi, în sfârșit, felinul din dotare.

Foarte curios să cunosc ce născuse din Ledi. Numele sunau sonor și încurajator. Rămânea de aflat ce se pitea în dosul intenției doamnei Ledi de-a le prezenta ziaristului din mahalaua Derdiței.

Și-ncă unul de reportaje scandaloase.

Ca și cum n-ar fi fost tot scandalos și ceea ce se petrecea acum. Mai întâi cu nevinovata Sica, iar în săptămâna următoare cu nesătula doamnă Ledi.

Peste noapte, tot jucându-ne de-a șoarecele și pisica, alte ??? ipocrite pentru niște păcătoase de animale, am întrebat-o pe imprevizibila Ledi :

—Mai fată, de ce ai căutat să vii neapărat la mine, când a încercat să te violeze imbecilul de cumnatu-tău ?

—Păi așa m-a povățuit doctorul Ali ! Chiar mi-a accentuat spunându-mi clar : „Madam Ledi, singurul om de nădejde de la voi, din fundătura aia a voastră, nu-i decât Mâțu-Vifor ziaristul !“ Și n-a greșit. Căci se simte de la o poștă că se poate bizui omul pe matale. Mare inimă ai, domnule! Și nu numai inimă, ba și mai mult de-atât...

Deși eram încântat de complimentele lui Ali și ale Lediei, am întrebat totuși :

—Cine-i doctorul ăsta ? Ali și mai cum ?

—Știe-l dracu' ! E medicul nostru de cartier, și nu-i cunosc și alte nume. Însă, zic eu, mai mult ca sigur e turc. Și bine s-a nimerit, exact ca vorba din popor : „Turcul si Pistolul”!

Ceva nu era în regulă. Prea-multe violuri neconsumate în mahala, prea mulți turci la circa sanitară. Se cerea neapărat să investighez cât mai atent. Pornind de la Sorina și Lena. Și apoi trecând la turci.

În orice caz, când se crăpa de ziuă, i-am dat liber doamnei Ledi, rugând-o să elibereze spațiul vital. Asigurând-o însă :

— Poimâine-s precis acasă, la cină ! Trimite-mi fetele să le cunosc...

— Neapărat ! Însă pe rând. Una câte una. Ca să nu rămân singură acasă... Mai întâi Sorina, că-i mai măricică. Și apoi Lena. Diferență de un an, între ele. Ceea ce contează !

CAPITOLUL 7

RELÁCHE (STUDIEREA SITUAȚIEI)

După atâtea zile (și nopți) de eforturi multilaterale, și moral și fizice, simțeam că nu mai „poci“ (vorba Sicăi). Epuizat moral, bineînțeles, m-am pus pe-ntremare. Mai întâi dând o fugă la „Sandy Bell“, publicație de informații și combatere a corupției, să discut un material senzațional, despre prostituție, și să-nhaț și niscaiva mangoți (parale, în dialectul mai vechi)

Când m-am văzut căptușit cu teancul de bancnote (și de-o sută, noi-nouțe, și din cele de 500, mai arătoase, de-ai fi zis că-s dolari singaporieni), mi-am comandat mie însumi :

— „Pe cai, băiete, direct la „Inter”, să ne aranjăm cu nutriția !“

M-am aranjat. Dezintegrând trei cârnați de casă pe fasole, vreo două ciorbe de burtă „capitaliste” (177 lei porția) și niște fudulii de batal. Acestea din urmă, raritate gastronomică, pentru a-mi reconstitui propriile-mi organe similare. Atât de solicitate în ultima

vreme. Când m-am declarat sătul, m-au aranjat și ospătarii de la „Inter". Deși purtau fracuri cu coadă și papion la gât, mi-au prezentat o notă tip „OZN". De mi-a stat tot ce halisem în gât.

Nefiind totuși catolic de felul meu, am mat comandat cu dezinvoltură și um filtru dublu.

— Mai întâi biștarii, Sir ! Mai știm noi dintr-ăștia... Care mâncă de dă din ei, și apoi declară că n-au mijloace financiare. Ia să-i vedem la față !

Când le-am arătat sacoșița cu avansul de la „Sandy Bell", peste nici două minute aveam pe masă un café-filtre baban. Servit de trei oberi-chelneri. Dintre care cel mai ober, m-a anunțat servil :

— Atenție din partea firmei. Ne-am dat seama cine sunteți, sau, mai corect spus, cine trebuie să fie în spatele dumneavoastră, Sir !

Cap slab de minte, nefericitul. Însă l-am lăsat în boii lui. Cu atâtea publicații oculte, se scrântise lumea la cap.

Și am supt din café-filtre până-n fapt de seară. Cugetând profund la evenimentele din cele zece zile (care cutremuraseră apartamentul din Derdiței). Nebănuind, se-nțelege de la sine, că vor mai urma și altele.

Întrucât consideram că și eu, probabil, trebuia să fiu scrântit la cap, de mă lăsasem pradă unor povești cam melo-dramatice, din prea multă slăbiciune omenească și sentimentală, am început să-mi notez pe un bloc notes cele întâmplate.

Și, fiind în bani, am comandat si trei pachete de ,.Kent". Decis să reiau fumatul. Care dăunează sănătății, însă ajută enorm la creație (părere proprie, absolut neștiințifică)

Recitind notițele, am ajuns la unele concluzii (ba chiar și confuzii).

Mai întâi că trebuia să examinez mai în adânc, și cât mai în larg cazul Sicăi. Se impuneau niște deplasări pe teren. La Dărmănești, să aflu ce-i cu copiii violatei. Și apoi la Pipera, să depistez existența ciobanului Mitică. Bestia care tentase s-o posede (deși Sica se exprima altfel, mai crud și mai pe românește).

După aceea, să precizez părțile obscure din biografia doamnei Ledi. Care fusese fată la căsătorie (din care nu rezultase nici un prunc, sau prunculiță), însă se afla în posesia a două fătuțe.

Urma apoi, depistarea fenomenului, atât de enigmatic, al

medicilor turci. De ce turci și de ce toți la o biată circă sanitară din Bangladesh (Colentina, în vechea toponomie a capitalei). Nu erau cam mulți ?

Normal, trebuia să mă revăd și cu Ledi. Însă cât mai departe de fructele ei. Pe care prea și le oferea subsemnatului.

Când fumasem și ultima țigare din primul pachet de „Kent style", simțeam că pentru efectuarea celor propuse îmi lipsește ceva. Și, aprinzând o nouă țigare prima din al doilea pachet, i-am făcut un semn amabilului ober. Cel care mă tratase cu „atenția" din partea firmei.

— Da, Sir ? s-a interesat malacul.

— Ascultă, dear Boy, cum aș putea face rost de un mijloc de locomoție ? Cât mai ieftin, însă ?...

— No problem, Sir... Ori din Austria, de la mâna a doua, ori de la târgul de mașini, din Derdiței, la mâna a treia ! Și eu tot de acolo mi-am cumpărat „Mergedesul"...

— Și merge ?

— Merge... Dar nu chiar atât de des, din- pricină de piese de schimb. Dacă eram mai deștept, îmi luam o marcă de la noi... Ce să mai călătoresc taman până la Wien, ca să mă aleg cu-o joarță ?

Lămurit, mi-am comandat o cină lejeră. Și-un cartuș. Nu de „Mauser" sau „Beretta 9,35" ci de „Kent". Am băgat seamă că mă ajutase. Și-a doua zi aveam o sumedenie de probleme de rezolvat.

În ordine: să-mi finisez reportajul cu prostituția, iar spre seară, după o binemeritată odihnă, să purced la examinarea Sorinei. Fata cea mare a doamnei Ledi. Iar după ea, dacă va mai fi timp, și-a Lenei. A mică.

Bineînțeles, mai trebuia să mă interesez și când funcționează târgul de mașini din mahalaua Derdiței. Parcă mai auzisem de el. Dar nu cunoșteam orele de prezentare a mașinilor.

Și, dacă rezolvam fetele, chiar din prima zi de târg, urma să-mi cumpăr un mic-litraj. Ca să am posibilitatea de a-mi derula ancheta propusă. Inclusiv cele două întâlniri (cât mai scurte) cu Sica și Ledi. În orice caz, lucru cu grămada.

De aceea, precaut, mi-am mai luat de la „Inter", pentru acasă, un salam de Sibiu. Un mastodont, 78 cm. 2 kilograme.

CAPITOLUL 8

HIROSHIMA (MAI EXACT, SORINA) — MON AMOUR ! ...

După două zile, către seară, s-a prezentat și Sorina. Fata a mare din dotarea doamnei Ledi. N-o puteam respinge, fiind cam obosit de unele excese alimentare, deoarece îi făgăduisem maică-sii :

— „Poimâine voi avea timp să-ți cunosc odraslele !“

Întrucât nesătula condiționase să le primesc pe rând, mai mult ca sigur, prima trebuia să fie cea mare, Sorina.

Însă, când am deslușit-o în pragul intrării, mi-am dat seama că eram în eroare. Nu era mesagera proprietarei de prune-gutui. Ci o școlăriță, de maximum 13 sau 14 ani.

— Ce-i cu tine, fetițo, ești de-aici, de la noi din mahala ?

— Ba mi-s din Dărmănești, gagiule ! a răspuns copilița.

— Aha, va să zică, vreo nepoțică de-a doamnei Ledi...Nu ?

— Sigur că nu ! Eu mi-s Sorina... Și dacă-mi mai zici „fetițo“, precis pornesc să-mi piș ochii. Fiindcă-s femeie. Și-ncă-n toată firea și mădularele. Atât interne, cât și externe. E bine, Old Boy ?

După ce-am zăbovit vreo două minute cu gura căscată, stresat atât de imprevizibila statură a Sorinei, cât și de pitorescul limbajului pe care-1 utiliza, am poftit-o în casă. La bucătărie. Unde mă aștepta cafeaua pe masă.

În vreme ce progenitura (cam stranie) a doamnei Ledi lua loc lângă mine, pe lavița cu salteluță din relaxa, servindu-și naeinvitată, o țigare din pachetul meu de „Kent“, am purces s-o examinez în tăcere. Aprinzându-mi și eu tot un „Kent“. Operație pe care-o întreprindea și mărunțica femeie, după cum pretindea ea, însă în sens invers. Parcă-mi cântărea toate organele anatomice.

Fiindcă venii la probleme de anatomie, Sorina părea osebit înzestrată la acest capitol. Mărunțică-mărunțică, negricioasă tuci și bine hrănită totuși, deoarece prezenta o cărniță roz-beton-”bonibon“, cu umeri drepți, frumos arcuiți, cu niște sâni de vițică,

având în vedere și statura ei insolită, dar foarte agresiv orientați, întrucât li se puteau observa, la liber, nepurtând sutien, sfârcurile țâțișoarelor, cu brațe rotunjoare, chiar grăsuțe, cu ochi parșivi, scăpărând raze laser, întunecați și obraznic-râzăreți, cu mâini foarte îngrijite (tot tacâmul, manichiură și ojă albă). Mă rog, toate acestea în ce privește structura superioară.

Trecând însă la cea inferioară, aici era, pur și simplu, un adevărat cataclism atomic, mai dihai ca Ia Hiroshima.

Sorina venise înțolită cu-o geacă de blugi, pe care și-o și zvârlise de pe dânsa intrând în kicinetă, iar în loc de blugii propriu-ziși, arbora o fustiță super-mini, dintr-un material din care, precis, domnul „Levi's Strauss" își confecționează celebrele produse.

Ei bine, chestia cu fustița asta, probabil de croială proprie, crea unele probleme bizare. Căci, scurtă până-n dreptul șoldurilor. lăsa privirii o pereche de piciorușe de-a dreptul satanice. Drepte, lejer desfăcute, atât cât să îngăduie și peisajul unor chiloți negri, durdulii și bronzate, mereu în mișcare. Sorina neavând pic de astâmpăr și petrecându-și-le din când în când, unul peste altul. Mai mult ca sigur, pentru a-și pune în valoare desuurile din import.

În privința aceasta nu-mi funcționase coțofana. Fiindcă, privind mai atent, am realizat că individa, n-avea dres pe ea. Umbla în plină iarnă, fără ciorapi ! Fantastic...

— De ce umbli prea lejer îmbrăcată ? Nu ți-i teamă că răcești?

— Nu ! Eu mi-s totdeauna-n călduri...

— Cum ? De-aia ți-ai luat doar chiloți pe dedesubt ?

— Nici chiloți n-am ! Barem astăzi, când va trebui să ne consultăm... Și-ncă pe multe probleme.

— Și-atunci ce porți sub fustiță, de-i atât de tăciunos ?

— Âia-i dulica mea personală ! Mai precis, blănița dulicăi... Ca să nu se-ncingă și să ia foc 1

Observând că iarăși rămăsesem întoiegit, Sorina m-a readus la realitate, atenționându-mă :

— Ce-i cu tălică, maestre Old-Boy ? Nu mi te-nchipuiam chiar atât de slab în balamale. Mai ales judecând după cărțuliile dumitale, pe care ți le-am citit pe de-a rândul. Ca și articolele din reviste. Din felul în care compui, nu s-ar zice că ești lipsit de înger...

Gândind rapid, dar și nedumirit, la ce-o fi înțeles Sorina prin „înger", ca și la măreața blăniță neagră a „dulicăi" un diminutiv

extrem de apetisant, probabil de la, hai să nu-i mai zic pe nume, am rămas din nou cu gura căscată. Nemaipomenită fiară și mărunțica asta tuciurie, pitică și-a dracului de spurcată la gură.

Ca să mă ajute a recăpăta iarăși contact cu realitatea în conjurătoare, atât vizibilă cât și nevăzută, Sorina a considerat necesar să mă-ncurajeze, declarându-mi :

— Relaxează-te, maestre, nu fi chiar Old-Boy ! Încă de când m-ai văzut în prag, de-atunci mi-am zis că ești obosit. Altminteri nu se explică de ce cazi atât de des în stările astea de prosteală ! Ia dă-mi mâna încoa', să te conving că suntem pe pământ...

Și, fără să mai aștepte consimțământul, Sorina mi-a luat dreapta, eu aflându-mă la stânga ei, pe laviță, și mi-a condus-o direct la petecul de negreață. Ba și mai mult, m-a silit să dau și de prunica adăpostită de blăniță. Când am simțit-o palpitând, fierbinte de să-mi opărească palma, am constatat că-mi tremură brațul.

Încântată, mărunțica a exclamat drăcoasă :

— Ce ne facem mai încolo, nene Old-Boy, dacă o să-nceapă să-ți freamăte și cotoiul ? E ?...

— Care cotoi ? am întrebat interzis, neștiind de unde aflase de animălucul meu.

— Cum care ? Păi nu te cheamă Mâțu-Pistol..; Zi mersi că n-am pomenit și de partea a doua a numelui lu' tălică. Că, dacă nu-i pistol chiar, atunci precis am îmbulinat-o !

Peste vreun ceas, răstimp în care-mi mai revenisem, aflasem totul despre Sorina. Oricum, un nefericit fenomen al halului de decădere morală. Cu care însă, din păcate, nu se mai putea face nimic.

Ființă inteligentă, înzestrată de la natură cu de toate, și hoit și minte, era posedată de diavol. Între 17 și 22 de ani cât avea acum, se poate spune că fusese „însurubată" și „tivită" (expresiile îi aparțin) mai de toate notabilitățile Dărmănești ului. De Stat și de Partid. Experiențe de pe urma cărora se alesese cu o idee foarte eronată despre „contactul intim", cum îi zicea maică-sa, Ledi.

Astfel încât, conform propriei mărturisiri, nu avusese niciodată prilej de bucurie. De-asta mi-o trimisese mă-sa. La instrumentare. S-o inițiez în realitatea fiziologiei dragostei.

Nebune amândouă. Și Sorina, și Ledi.

Eram acum și mai îngrozit. Mai ales de când o auzisem pe Sorina :

— Nene și Maestre, dragul meu Old-Boy, ai să-ți faci mari

păcate cu mine, de n-ai să-mi dezvălui adevărul în privința coțăielii (alt cuvânt din dotarea „mărunțicăi“).

— Și de ce atâta grabă, din moment ce, mai devreme sau mai târziu, ai să te măriți și-ai să-l afli legal ?...

— Canci, maestre, nu ține ! Acuș îmi trebuie, că săptămâna viitoare purced la atacul Istambulului...

— Cum ?

— Așa ! Mă-c să fac dolari, să-i învăț meserie pe turcii ăia nenorociți, să răstorn tarabele și curvișteinele de-acolo, și să mă întorc om bogat... După aia, cumpăr casă, pământ, caut om și mă mărit. N-am dulică pentru copii, deocamdată, ci pentru tipărit valută. Asta-i viața !

Disperat, dându-mi seama că nu mai exista decât o unică soluție, am decis s-o sperii :

— Ascultă, măi fată, păi știi tu ce-ți vor face turcii ? Te vor întoarce pe toate părțile, lucrându-te pe ambele canale... Perverși rău de tot !

— Nu ține, maestre... Eu mă ocup acum de războaie, iară nu ei... Gata, le-a trecut vremea. Păi știi matale ce mișculații am studiat? Colecții întregi din „Oblio“, „Play Boy”și, mai ales, „Balamuc-Sexy“... Adevărate enciclopedii !

Tâmpenii. De-aia ar trebui explicate și procedurile din amintitele reviste. Deoarece provin din continente cu alte temperamente, alte structuri anatomice, alte condiții climatice.

Întrucât nu reușisem s-o înspăimânt cu perversitatea osmanlâilor, mi-am zis că-i timpul s-o previn. Și-am întrebat-o :

— Ai probat vreodată niscaiva din procedurile despre care ai citit în revistele mai sus pomenite ?

— Neam... De altfel, de-aia am și venit la tălică, Old Boy. Să mi le deslușești. Să le încercăm împreună. Până-mi întocmesc un repertoriu, cu care să mă pot prezenta la Istambul... -

Avea un fix. Era clar. Și trebuia să i-1 extrag din cap. Deși arăta ca o școlăriță din clasa a Vl-a, fragilă, subțirică și nespus de mărunțică, căreia nu-i lipsea decât ghizdanul, ca să corespundă întocmai, merita să-mi pun mințile cu ea. Măcar într-un scop pur umanitar. S-o feresc de calea străinătății.

Și-am poftit-o :

— Hai la mine-n dormitor, să vedem ce ne propun colecțiile tale. Ești gata ?

— De când m-am prezentat la matale. Dar atâta am bătut apa-n piuă, încât mi-a nădușit dulica, iar blănița-i leoarcă...

Mai întâi, te rog lasă-mă să-mi fac un duș. În chestii dintr-ăstea. după cum am citit, trebuie să fii curat la trup și la suflet! Îmi dai voie ?

— Nu-i o problemă !

În timp ce Sorina se dușa în baie, m-am retras în dormitor. Și m-am tolănit un pic pe pat. Să-mi revin. Mă și plictisise puștoaica asta, cu prostiile ei. Și-am ațipit. Cred.

Zic cred, fiindcă m-am pomenit, nu știu peste câte minute, c-un sloi de gheață lângă mine. Era Sorina. Proaspăt îmbăiată. Pesemne la robinetul de apă rece.

Era goală pușcă. Fără nimic pe ea. Mirat că-i simțisem răceala trupului, întrucât mă culcasem îmbrăcat, am dat să mă dumiresc. N-a mai fost nevoie. Căci m-a lămurit școlărița :

— Nu te pierde cu firea, bătrâne Old Boy. că eu te-am despuiat... Ca să-ți ușurez unele manevre !

Așezându-mă într-o poziție de lotus, precum stă scris în manualul de tehnici indiene, am purces să privesc interesat la Sorina. Să văd ce se poate face. cât mai educativ. Posibil.

CAPITOLUL 9

MIȘCULAȚII INUTILE DAR AȚÂȚĂTOARE

Cât ședeam turcește, cu picioarele sub mine. Sorina iți oferea cea mai nevinovată și pură priveliște a corpului ei. Așezată într-o poziție asemănătoare, abia de-mi ajungea la capul pieptului.

Mărunțică și parcă electrizată, scăpăra lasere și-mi cerceta mădularele. În același timp însă, încerca să-mi atragă atenția asupra păsăruicii ce-i palpita la adăpostul pământufului de negreață. De fapt, nici n-ar mai fi fost nevoie. Își expusese astfel fofoloanca, scoțând-o în relief, incât mă întrebam uluit de unde se afla în posesia unei atari minunății. Dacă mă-sa o avea cât o prună-gutuie, a Sorinei era doar o piersică în pârg. Din soiul care se despică numai presându-1 intre degete. Cât mai ușor cu putință.

Întrucât și Sorina îmi examina mățul, care torcea liniștit, mai tresărind doar din când în când, ca un motan în somn, mi-am înfipt mâna în piersicuța ei, curios să văd cum reacționează.

În clipa următoare, pe când îi mângâiam fructul și blănița, în scopuri pur experimentale, Sorina a gemut înăbușit. Și s-a lăsat un pic pe spate. Ca să-și evidențieze și mai mult poama dracului. Iar după aceea, aproape imediat, am simțit că-mi împunge palma un țâmburuc de cărniță fragedă, țâșnit chiar din despicatura piersicii.

— Ce-i asta ? am țipat încetișor.

— Păi nu-1 știi ?... Sfârcul pisicului ! Așa-i la mine, când îmi vine să mă coțăiesc, neștiind ce mă așteaptă, totdeauna o ia înaintea alorlalte...

Întrucât și mățul da semne alarmante, mi-am retras numaidecât mâna.

— De ce. dragă Old Boy ? De ce ?... Era așa de bine, când mi-1 mângâiai ! Totdeauna, când m-au înșurubat și tivit ștabii, n-am avut parte decât de dureri. Nimeni nu m-a alintat ca tălică. De-a dreptul pe dulică. Aia erau niște animale, pe când matale pari om înzestrat. Blând și gingaș....

Era timpul s-o învăț minte. Și i-am explicat de ce-mi retrăsesem mâna :

— Fiindcă nu așa scrie la cartea indienilor, măi fetițo !

— Dar cum, s-a interesat copilița, profund dezamăgită, cum altfel, așa nu era bine?

— Deloc ! De nici un fel, de nici o culoare... Prima tehnică-i cea cu statul în cap. După care urmează celelalte 36 de proceduri !

În, continuare, am silit-o pe Sorina să adopte toate tâmpeniile din reviste. Mai mult de-o oră. Când ajunsesem la nr. 32, mi-am dat seama că biata copiliță, oricât de mărunțică era și fragedă, abia-și mai trăgea sufletul. Asta și urmărisem. Deci, reușisem.

Numai cu mine nu era bine ce se petrecea. Tot asistând la gimnastica Sorinei, inutilă și imposibilă, când trupșoru-i de școlăriță se convulsiona în cele mai ațâțătoare poziții, de-mi venea, uneori, să-i mușc țâțișoarele, piersicuța. cu sfârcul pisicii cu tot, sau

bucuțele poponeței, apropiate ca formă de fructul de mai sus, am constatat că mățul meu se-nfuriase de-a binelea. Mârâind, metaforic vorbind, din ce în ce mai amenințător.

Bineînțeles, oricât de istovită ar fi fost, evenimentul nu i-a scăpat din vedere nici școlăriței mele.

Și mi-am zis că nu-i moral să continui. Culcându-mă pe față, am încercat să sugrum orice tentativă de răzvrătire a tigrișorului meu.

— Ți-ai dat seama, fetițo, că practicile propuse în revistele tale sunt niște tâmpenii idioate ? mi-am interogat eleva.

— Cam ! Însă am aflat altele... Stai o țârâ, să mă hodinesc, și-am să-ți arăt despre ce-i vorba !

Acestea fiind zise. Sorina s-a tolănit lângă mine, cât mai lipit. Chiar împungându-mă cu țâțișoarele și-ncercând să-mi ducă mâna la sfârcul pisicii. N-am lăsat-o. Până nu s-a astâmpărat.

Mare eroare. Când m-am întors pe spate, copilita atâta a așteptat. S-a instalat numaidecât între picioarele mele, mai exact pe genunchi, așezându-se turcește și m-a anunțat, aproape rugătoare :

— Old Boy, fiindcă suntem față în față, lasă-mă să-ți arăt ce mi-a trecut prin minte... Zău așa, lasă-mă. Doar un pic...

Imaginându-mi că nu mai exista nici o primejdie de-a păcătui cu o școlăriță dintr-a Vl-a, i-am spus :

— Bine ! Spune-mi despre ce-i vorba...

— Ai să vezi ! Numai să nu mă întrerupi. Fiindcă am intrat în meditație transcedentală.

Peste o clipă, desfăcându-și nițel picioarele, s-a tras cât mai aproape de tigrișorul ațipit. Și, luându-mi-l între amândouă palmele, a purces să-l mângâie cu-o blândețe infinită. Cântându-i îngânat :

— Motănel, motănel, dă-mi bețișorul să te-asmut. Te așteaptă o mâță, o mâță cuminte, fierbinte și dulce, c-un sfârc de pisic, și-or să te dea huța, în sus și-n jos, pân' te faci mare, mare și tare, taman bun de cotoșman...

Sorina înnebunise. Însă mă-nnebunise și pe mine. Fiindcă era prea târziu să intervin educativ. Mă-nșelase, parșivenia dracului.

Ca-ntotdeauna, motănelul răspunsese instantaneu incantației, și-acum parcurgea toate fazele — de la pisic la tigru bengalez. Iar satana aceea mărunțică, fără să-l scape dintre mâini, îl trăgea încet-încet spre mâța ei, care părea că turbase. Oricât a alintat-o, lunecând botișorul tigrului pe buzițele ei, dându-i să simtă și sfârcul pisicii, fiara a izbucnit fioroasă, înfulecând bengalezul, cu bot cu tot. Până-n prăsele, ca să zic și așa.

Atunci a chirăit Sorina, țipând copilărește :

— Gata, l-am păpat pe nenea !... Și acum să-l văz ce face.

El, săracul, n-a mai avut ce să vadă. Era de-acum în măruntaiele mâței. Aceasta zvâcnea, tigrul o-mpungea, parcă vrând s-o muște, însă animala nu se lăsa, ci-ncerca să-l dea afară, el insista, din ce în ce mai frecvent, iuțindu-și atacurile. Până-n momentul final. Când s-au înghițit reciproc avantajos.

Sorina, care se lăsase mai pe spate, aștepta nerăbdătoare, proptită pe genunchii mei, desfășurarea ostilităților. Care, neântârziat, l-au determinat pe învins să-și tenteze din nou șansele. Ca să-l ajute, copila m-a tras deasupra ei. Și m-a afundat și mai adânc în ea. Unde nu credeam să mai fie loc de nimic altceva. Atât era de micuță.

Târziu, după miez de noapte, i-am spus școlăriței dintr-a VI-a!

— Ar fi cazul să ne-oprim ! Mă dau bătut...

— Așa-i ! O simt și eu ! Bine, o să ne vedem poimâine, că mâine va trebui să te ocupi de Lena. Și-atunci ai.să-mi spui rezultatul. Înfrângem turcii, au ba ?

CAPITOLUL 10

NUMBER TWO

A doua zi am dormit până-n jur de unsprezece. Nu m-am repezit imediat în bucătărie, să-mi administrez un breakfast de pomână, căci deodată mă străfulgerase un gând. Care mă determinase să-mi culc iarăși capul pe pernă. Ca să gândesc liniștit. Deși tare aș fi avut nevoie de câteva omlete cu șunculiță. Capabile să mă pună pe picioare. Având în vedere că năpârstoaca aia, de Sorina, puștoaica, storsese orice picătură de vlagă din mine.

Aseară, când se prezentase la intrare, parcă-mi spusese că-i din Dărmănești. Ori, dacă mai mă ajuta ținerea de minte și Sica îmi zisese ceva despre copiii ei. Care erau la mă-sa, toț în

Dărmănești. Pe scurt, rezulta că Ledi și Sica erau din același cătun. Și nici una din ele nu-mi pomenise de baștină, lor comună. Ciudat!

Și numaidecât mi-am notat în bloc-notesul cu probleme: Să am grijă a rezolva și chestia asta. Apoi, întremându-mă mai mult decât corespunzător, am ras și-o cafea babană, mai dihai ca la „Inter“, afumând-o cu cinci „Kent”-uri. După care m-am deplasat la „Sandy_Bell“. Să predau, materialul cu prostituția. Și să mai încasez niscaiva resurse financiare.

Articolul meu trezind entuziasmul șefului-patron, acesta îmi comandase o continuare a reportajului despre știoarfe.

— Măi. Pistoale, îmi place cum le ticluiești. Transformăm prostituția actuală în problemă națională, dacă asta-i starea de spirit în țară, și-i dai drumul la un serial.., Nu-i bine ?

— Corect ! Iar matale îi dai drumu’ la vreo câteva avansuri. . .

— No problem... Se face pe loc ! mi-a zâmbit șeful.

Drept care mi-am permis să-mi iau dejunul la „Inter”. Copios și dătător de energie. Chiar bioenergetică. Motiv pentru care am cerut oberului să-mi prezint o notă de plată calculată electronic. Plus două cartușe. De „Kent Style”.

Știind că Lena, fata a mică a doamnei Ledi, era programată la discuție pentru seară, după-amiază i-am mai tras un puișor de somn. Din păcate, nefinalizat. Fiindcă, pe la șase, maximum șase și-un sfert, după cum arăta ornicul deșteptător, eram solicitat la ușa de la intrare.

Nu era aia mică. Ci-o lungană bălaie, filiformă și gracilă, cu trei palme mai înaltă decât Sorina. Iară dacă Lena, după cum mă informase mă-sa, era cu un an mai tânără decât soră-sa, atunci nu era ea persoana care-mi zâmbea din prag.

— Totuși eu mi-s Lena ! mi-a grăit ’năltuța fetișcană, de parcă mi-ar fi citit în gânduri. Iar matale ești nenea Mâțu Pistol. Omul cel blând și cumsecade. Care radiază bunătate și-are grija de semenii săi... Pot să intru ?

— Dar bineînțeles... Deși aveam impresia că erai așteptată către orele serii.

— Am venit mai devreme, ca să avem timp destul pentru tot ce-avem de lămurit...

În secunda următoare era în holișor. Și, expediindu-mă să-mi reiau locul din culcușul părăsit, și-a dezbrăcat șubița; tricoul clin angora și și-a eliberat capșorul ele sub căciulită. Era, acum, și mai subțire și bălaie. Rămânând doar într-o bluziță transparentă și-n fusta mini-maxi din piele de căprioară.

Văzându-mă nedumerit, s-a explicitat :

— Ți-am stricat odihna, și-mi pare rău ! Cu-atât mai mult cu cât nu-s o făptură violentă de felul meu. Alții m-au violentat. Pitecantropii și troglodiții. Uite ce-i, nene Mâțule, eu mă duc la kicinetă, să fierb de cafele, și-n trei minute-s la matale. Ai țigări?...

— „Kent" numai ! Te-aranjează... Da ?

— Mai mult decât da, e țigara mea preferată. Alb 13, cum se spune...

Mai repede decât promisese, Lena s-a prezentat, mișcându-se ca un spirnel, cu servanta din bucătărioară. Pe care abureau ceștile cu cafea. După care a dispărut iarăși din câmpul meu vizual. Ca să revină cu un taburet.

În timp ce sorbeam din licoarea divină, am purces să ne examânăm reciproc. Eu din pat, unde mă-ntinsesem alene, iar Lena de pe taburet. Pe care se-așezase elegant și decent, trăgându-și fustița peste genunchi.

Uluit de ce putuse da naștere Ledi, nu-mi mai reveneam. Lena avea un cap de păpușă, cu ochi albaștri, ca la bibelourile din faianță, zâmbea mereu, umezindu-și din când în când buzele roșii, trecând peste ele o limbuță roz, de pisicuță, își mai aranja părul blond, tuns băiețește, însă de-un blond natural. Ce bătea mai mult spre culoarea paiului de grâu. Pieptul îi era modest, total diferit de-al maică-sii și al Sorinei. Însă slobod. Neprins în sutien. De aceea-și obrăznicea țâțișoarele spre mine, prin bluzița străvezie, pironindu-mă locului cu niște sfârcuri cam fragile. Mijloc subțire, bust drept și mândru, brațe fine și lejer rotunjoare. Cam așa arăta Lena. Numai picioarele nu i le putusem aprecia. Datorită fustei mini-maxi. Care le-ascundea privirilor.

— Nene Mâțule, eu și Sorina suntem prietene bune... Mi-a povestit totul despre conversația pe care ați avut-o ieri. Și, ca să te conving că suntem extrem de diferite, din toate punctele de vedere, am să-ți spun doar trei Cuvânte despre mine... Sunt o romantică !

După care, stingându-și în scrumieră țigara, Lena a ținut să completeze :

— Și-am să-ți demonstrez pe viu că nu spun vorbe goale !

Apoi, ca-o lentoare diabolică, a purces să se dezbrace dându-și jos bluzița, fusta, dresul și minusculul slip supraelastic. Rămânând mai despuiată decât Eva. Pentru ca, în clipele următoare, să se plimbe agale prin dormitor. Probabil, mi-am zis eu, care asistasem înlemnit la procedurile fetișcanei, ca să-i pot determina, în totalitate, parametrii anatomici.

Într-adevăr, poseda niște picioare lungi, nervoase, minunat strunjite, cu mușchi dulci, frumos laminați, fără exagerări atletice. Iar fundulețul i l-ai fi putut ține într-o palmă, în ce privește zona cu pricina, căreia numai știu cum să-i spun, era absolut înnebunitoare. Puful ce-i ferea pitulicea scânteia bălai, cum nu mi se mai întâmplase să văd. De altfel, și-acuma-s convins că blănița blondelor e tot negruță. Sau, cel puțin, așa ar trebui să fie.

— Mulțumit ? am auzit-o deodată pe Lena întrebându-mă.

N-a mai așteptat răspunsul. Pășind alene, ca o felină, cu picioarele strânse, aproape lipite, a tras taburetul lângă pat. Și s-a așezat la căpătâiul meu. La maximum 50 cm distanță.

Tremurând de-a binelea, abia de-am fost în stare să-ngân:

— Ascultă, Lena, pentru ce toate astea ?

— Foarte simplu ! Din dorința de-a te convinge că greșiți amândoi. Și matale, și Sorina. Poate, și-alte femei.

— Eu ? Cu ce-am greșit ?

— Nu te mânia, că n-are rost... Am să-ți spun. Nu știți să faceți dragoste...

— Aoleu !

— Nițică răbdare, și-ai să vezi că am dreptate ! Deși Sorina mi-a destăinuit că ești blând și bun, că nu brutalizezi, eu, până acum, n-am avut parte decât de parteneri-animale. Care-și închipuiau, dacă intră în mine, mai totdeauna fără voia mea, în ciuda gemetelor mele de durere și umilință, că fac dragoste. Ei bine, altfel trebuie lucrat... Am ajuns la concluzia asta, după ce-am studiat mult. Am citit și „Shogun“, mai ales volumul al doilea, pe la paginile 85—87, și „Amantul doamnei Chatterley“, și-alte năzbâtii. Totul e literatură ! Ieftină. Dragostea și mădularele noastre, cele mai gingașe, date de Dumnezeu, trebuie prețuite la modul poetic, romantic...

Era nebună.

Și i-am spus :

— Dragostea-i una și singură, naturală, fără perversiuni, nu

există altă poezie aici !

— Aiureli ! Am să-ți arăt că n-ai dreptate, dragă nene Mâțule...

Fără să mă-ntrebe, dacă-s dispus să mă supună, astăzi și acum, unui examen de conștiință, ca să-i spun și-așa, Lena mi-a cerut să cobor din pat. După care, cu mâinile ei. m-a dezbrăcat de tot. Flanel de corp, maiou, ciorapi, mă rog, ce avusesem pe mine când mă culcasem după-amiază.

Jenat, tot străduindu-mă să-mi pitesc tigrișorul, fiara ce mi se răzvrătise furioasă, mai ales datorită expunerii Lenei, am fost silit să mă-ntorc cu spatele. Mă simțeam oarecum umilit.

Lena, tot în picioare, ca și mine, s-a apropiat și, mângâindu-mă pe umeri, mi-a spus, întorcându-mă cu fața la ea :

— Ți-am văzut motănelul, despre care mi-a povestit Sorina. Va să zică, ăsta e ! Păi n-ai de ce să te rușniezi cu el. Numai că nu știi să-l dresezi... Lasă-mă pe mine, ai să faci tot ce-ți spun, și-ai să constați de ce-i capabil ! De-altceva decât iți imaginezi...

Năuc de cap, de parcă mi-aș fi pierdut mințile, i-am ascultat comenzile. Absolut îndobitocitoare.

Mai întâi a urcat ea în pat. Și, sprijinindu-se cu spatele de spătarul studioului, dinspre perete, s-a ghemuit acolo. Cu genunchii la piept.

Apoi mi-a cerut să mă culc la picioarele ei, pe marginea patului, de-a lungul studioului. Astfel, la ora actuală, ea ședea, ca o zeiță hindusă, cu genunchii trași lângă sâni, iar picioarele, datorită poziției impuse, și le îndepărtase destul de multișor.

Eu, fiind la orizontală, eram cu mijlocul în dreptul păsăruicăi Lenei. Mult expusă, din pricina insolitei așezări a „romanticei" fetișcane. Spre uluirea mea, nu poseda o fofoloancă normală, aș fi zis eu. Așa cum era pruna-gutuie a mă-sii, sau piersicuța Sorinei.

De sub pămătuful de păr bălai mi se arăta, fin și fraged, un botișor de căprioară. Cu buze moi, roze, nițel desfăcute.

— Acuma, nene Mâțule, lasă-mă pe mine ! Mai bine spus, să-i lăsăm pe ei...

— Care ei ? am întrebat-o înnebunit.

— El și ea ! mi-a șoptit Lena. Să-i lăsăm să se pupe...

Dându-și seama că nu-nțelegeam ce urmărește puștoaica, mi-a luat motănelul, care numai că nu mârâia, și l-a atras cu botișorul către bețișorul de căprioară. Și, îndemnându-l să-l alinte, l-a împins spre buzele lejer întredeschise. Imprimându-i o mișcare de legănare. Când în sus, până-n dreptul zonei- flocănoasei blănițe, atât de bălaie, când în jos.

La un moment dat, când simțeam că-s aproape de leșin am simțit că-mi gâdilă ceva năsucul tigrului înnebunit. Și-am exclamat, gata să explodez :

— Ce se-ntâmplă ?

— Nimic 1 A ieșit și iedușul. Să fie și el mângâiat. La mine-i altceva decât sfârcul pisicii, ca la Sorina... Căci mi-a spus cum te-a făcut să explodezi... De-altfel, ăsta-i semnul că și eu mi-s gata de explozie. Când sare iedușul, de la sânul căprioarei, trebuie să pricep c-am izbutit. Dă-ți drum' ! Că și eu n-am altceva de făcut...

Rușinat, n-a mai fost nevoie să-i ascult îndemnul. Căci leul meu, amăgit și mâniat, a erupt viforos. Iar Lena a gemut tânguitor.

Când și-a revenit din transă, fetișcana s-a alungit lângă mine. Torcând încetișor. Ca o mâță adormită. Mă-nșelam. Căci mi-a cerut, aproape comandându-mi :

— Mâțule, culcă-te pe mine !

Abia așteptând să trecem la sentimente ceva mai umane, am și dat să-i execut porunca. Așa cum știam că se practică, din moși strămoși. Însă Lena m-a oprit.

— Nu așa, ci culcă-te pe spatele meu ! Viră-mi motănelul între pulpițe și lasă-l să caute botișorul căprioarei.,. însă cu duhul blândeții.

N-am avut ce face. Și-am ascultat-o. Iarăși înnebunind. Gonind bietul tigrișor în căutarea căprioarei, se zvârcolea bezmetic în toate direcțiile. Când Lena, ajunsă la unele concluzii, și-a săltat nițel mijlocul, și căprioara, și iedușul care țâșnise din nou, de la sânu' maică-sii, și tigrul meu turbat s-au încăierat amarnic. Fără să reușească a se înhăța vreunul. Și-atunci, din nou, au plâns cu toții. Revărsând lacrimi fierbinți. Inclusiv lungana de Lena, care plângea

aproape de-adevăratelea. Fericită.

Către miezul nopții, după ce puștoaica a preparat ceva de-ale gurii, ca să ne recăpătăm suflul, am gustat niște sandvișuri și-am sorbit câte-o cafea mare, plus țigările din dotarea romanticei. Atunci a pornit să vorbească. Parcă purtată de-o adiere de poezie ciudată.

— Vezi, Mâțule, răule și bunule, așa-ncepe dragostea !...

— Fii serioasă... Cu tehnica ta, omori totul !

— Iarăși greșești ! Abia acuma-s pregătită sufletește...

— La ce ? am exclamat enervat.

— Să trecem la tehnicile tale, pe care le-ai experimentat cu Sorina. Doar ți-am spus că mi-a destăinuit totul. Că ești bun și blând, că ai suflet gingaș în tine, că nu umilești ! Și să nu uiți nimic din ce-ai făcut cu soră-mea a nebună...

Până spre ziuă, am încercat să-mi reamintesc cele solicitate de puștoaică. Plus unele inovații. Astfel încât, la un moment dat, Lena mi-a spus :

— Știi ce, Mâțule, mă duc să mă culc acasă... Dacă aș rămâne la matale, ar însemna să nu mai dorm deloc ! Abia acuma-s pregătită de somn. Întocmai cum mi-a recomandat și doctorul Bakhria...

— Asta cine mai e ?

— Un medic de circă, de-aici, din preajmă. La care ne-a dus mama, să ne consulte în vederea plecării. El ne-a spus, mie și Sorinei, când maică-mea trecuse în sala de așteptare, să-și ia paltonul : „Neapărat să-1 căutați pe ziaristul ăla, Pistol, de la voi din Derdiței 1 El o să vă lămurească problema plecării. Cred că-i mai indicat decât umila mea persoană

— Care plecare ?

— La Istambul ! Acum însă-s hotărâtă... Nu mai plec. Și probabil, nici Sorina. Mai bine rămânem aici, că vin turcii la noi. Și-i mai rentabil să le luăm paraua pe loc, decât să batem atâta drum...

— Cum adică, și tu aveai de gând să treci pe turci, tu, care

mi-ai spus că ești o romantică ?

— Dar bineînțeles... Amândouă trebuie să ne strângem bani de zestre, pentru când va veni vremea să ne căsătorim ! Acum ajută-mă să mă-mbrac... Mi-s sleită de puteri !

Pe când eram în picioare, gata îmbrăcați, Lenei i-a mai venit o idee. Pe care mi-a expus-o pe loc:

— Mâine-i prea târziu, hai să-ncercăm aici, să vedem cum e și când faci dragoste de-a-npicioarelea. Cred că va fi ceva nu departe de tehnicile mele, din după-amiaza de ieri...

Mai ca n-a fost.! .

La culcare, mi-am zis : „Bietele fete ! Sunt pierdute... Noroc că le-am mai potolit nițel, să nu-și ia valea spre Istambul."

CAPITOLUL 11

CEVA NU-I ÎN REGULĂ

A doua zi, hotărât să mă pun pe lucru, la scris, nu pe excese de altă natură, după cum s-ar putea deduce că am prostul obicei, încât o s-ajungă lumea să creadă că-s priapic, întocmai ca regele Carol II, am pornit prin a mă hrăni corespunzător.

În kicinetă, după ce-mi consumasem ochiurile de tip „eggs and bacon", adică ouă pe costiță prăjită, bine rumenită, până o auzi pârâind în dinți, acum beam o cafea mare și tare, de să te scoale de pe scaun. Și gândeam profund. Mai ales că trăgeam în plămân, tot profund, al treilea „Kent" din dimineața asta.

Și-am conchis.

Primo. Tot realizasem ceva, având în vedere că -stăvilisem exodul fetițelor în părțile turcești. Cum le convinsesem, asta-i altă problemă. Scopul contează, nu mijloacele.

Deuxio. Ceva nu era în regulă. Afirmație pe care am mai emanat-o pe undeva, în paginile precedente.

Tertio, și mai departe. Cine mai era și Bakhria ăsta ? De ce se dusese Ledi cu puștoaicele la el, nu ? De ce la el, și nu la Ali, celălalt doctor turc-român... Este ? Și-apoi, din spusele Sicăi, parcă

mai era un vraci osman la dispensarul, sau circa, din Volintirii Colentinei (ulița unde se afla circa sanitară), Muhamad, așa-i rostise numele. Deci, până acum, trei la mână.

Și apoi, de unde devenisem atât de cunoscut în mediile medicale locale ?

Pe urmă, mai era o problemă. Nu cumva fetițele, și Sorina și Lena, încercaseră să mă manipuleze, mobilizându-mă la excese sexuale, din ordinul unei organizații sanitare oculte ?

Și ce-ar fi vrut să afle de la mine ? Le demonstrasem tot bagajul meu de informații în branșă. Ar fi vrut cumva mai mult ? Păi ce-s eu, taur de reproducție ?

Și mai mă frământa o chestiune. Chiar tulburătoare. Nu eram oare victima vreunor urmări ale catastrofei de la Cernobâl ? Nu numai eu, ci și toate celelalte personaje ce mă contactaseră până acum. Indiferent de modalitatea contactului.

De unde atâtea violuri în Derdiței ? Și ce era cu explozia asta de erotism, aerobic și aerotic?

Trecându-mi în bloc-notes și aceste chestiuni ce se cereau, neapărat, deslușite, m-am lăsat antrenat pe panta meseriei. Scriind la serialul de reportaje. Acela, dedicat combaterii prostituției.

Pe la prânz, cam în jur de două, vizitasem și târgul de mașini din Derdiței. De unde mă-ntorsesem cu o „Bombiță“. Nu artizanală. Ci, de fapt, un „Fiat 600 D“. An de producție 1964. Cumpărat destul de avantajos. La drept vorbind, chiar suspect de ieftin. 18.000 de leușteni !

Nu mai spun că vânzătorul, mai îmi crease un favor. Oferindu-mi și-o consultație gratuită. La cabinetul său. Care se afla la circa din străduța Volintiri. Auzind adresa, am privit imediat în actul de vânzare al mașinii. Pe fostul proprietar îl chema Muhamad Ali Bakhria. Nemaipomenit ! Trei medici, și turci pe deasupra, într-o singură persoană. Ăștia erau...

Când am avut în mână actele mașinii, talon, număr de înmatriculare și celelalte, exceptând carnetul de conducere pe care-l posedam încă din 1986, aveam, tot în mână, și dezlegarea uneia din enigme. Mai pe clar, cine anume erau cei trei doctori turci.

Deci, oarecum, în privința asta mă liniștisem.

Pe seară, după ce-am parcat „Bombița“ lângă apartamentul meu, în dreptul intrării chiar, mi-am zis c-aș avea timp să trag o fugă până la Sica. Să aflu ceva amănunte despre Dărmănești. Ca și despre consăteanca ei, Ledi. De care nu-mi pomenise o iotă.

Când m-a zărit la ușa sa, m-a poftit în casă aproape în brânci.

De bucurie. Chirăind fericită :

— Domnu' Mâțu, de parcă ăl de Sus te-a adus ! Nici nu știi ce bine-mi pare... De nu te iscai singur, tot aveam de gând să te vizitez în seara asta. După ce-mi vor sosi copilașii de la tabăra de iarnă. Că i-o trimis școala la Măgurele... Pe la nouă, zece, cel mai târziu, trebuie să-i aducă autobuzul. Dacă nu cumva și mai târziu. Hai, intră, să bem o cafeluță...

Peste vreun sfert de oră, răstimp în care apucasem, să trag în piept doua „Kent"-uri, în afara cafeluței oferite atât de amabil de fericita Sica, aceasta a ținut neapărat să-mi arate ultimă ei achiziție. O măsuță de sufragerie, scundă și nu mai mare decât o servantă normală.

De tâmpit, ca să mă laud și eu, am informat-o „despre cumpărarea „Fiat"-ului.

—Și eu mi-am luat o „Bombiță", fată dragă !

—Cum așa. te-a lăsat pistolu' ? Sau. mă rog, , cotoiul cum îi zicem amândoi...

— Taci, fa Sico ! Numai la prostii îți umblă mintea. Asta-i mașină, nu armă, și nici pisică.

— Mai bine... Dacă-ți merge ea mașina, înseamnă că om m-am făcut.

Nepricepând ce legături era între Sica și „Fiat", am intrebat-o :

— Cum adică ?

— Stați o țâră, și-ai s-o probezi !

Într-o clipită s-a repezit la intrare, a răsucit cheia în broască, iar în secunda următoare, fără să stângă lumina, s-a culcat pe servantă, săltându-și poalele peste cap.

Cind i-am depistat instalația, mai corect fofoloanca în aer liber dar și blănița ei flocănoasă și apetisantă, am înlemnit.

— Ce-i, tu Sico, ai înnebunit ? Dacă te observă cineva de-afară ?

— N-are cum! Perdeaua-i trasă ca lumea... Hai, scoate mașina, să-ncercăm și măsuța asta, și motoru'! Tare-mi vine să mă, să mă-nțelegi ce vroi să zic. De când m-ai făcut femeie, mereu mă

zgârmă...

Pierzându-și răbdarea, a-ntins mâna și mi-a scos la iveală fiara. Care atâta aștepta. Căci în cealaltă secundă n-am mai fost în stare s-o prind. Era demult în măruntaiele mâței turbate din dotarea Sicăi. Servanta, fiind pe rotile, nefericita de Sica m-a plimbat cu ea prin toată bucătărioara. Folosindu-se de fiece perete. Ca să mă vâre și mai adânc în ea. Proptidu-și picioarele în zid.

Măsuța a rezistat. Ca și motanul, bineînțeles.

Când s-a isprăvit spectacolul, sper că fără martori. Sica mi-a mai turnat o cafea. O avea gata pregătită, nesătula. Căci mereu mă încuraja :

— Mânca-l-ar mama de cotoi ! Asta-i mașină zdravănă acum, nu glumă. O sută de cai putere, pe puțin...

Întrucât dădea semne că iarăși ar ține să-și expună mâțuca, am luat-o la goană spre ușă, întrebând-o din mers :

— Doamna Ledi, asta, de la noi din curte ți-e cumva cunoștință mai veche ?...

— Dar bineînțeles, de vreme ce-amândouă suntem din același cătun ! Fată bună și cuminte. Pâinea lu' Dumnezeu. Iar doctoru' Mahmud, ăla de la circă, ne-a-mprietenit din nou; c-aproape uitasem de ea...

Lucrurile se complicau: De ce-l cita iarăși pe turc?

Și, pe loc, mi-am propus să procedez la o contraverificare, interogând-o pe Ledi.

Care, când m-a văzut în prag, m-a și împins în casă. Fericită. Și grăbită. Căci mi-a spus aproape gâfâind :

— Hai mai repede, c-au anunțat „Lambada" la radio ! De când am dansat-o amândoi, sunt permanent pe recepție...

N-am fost capabil să opun, nici o rezistență. Tras în stil forțat în dormitorul ei, când a-nceput transmisia o și aveam pe Ledi în poală. Care-mi și instalase antena în pruna ei cât gutuia. Acum, atât de pârguită, încât aproape mă-nghițise când o despicasem.

Când „Lambada" s-a terminat, La radio însă, Ledi mi-a cântat-o în continuare. O-nvățase. La perfecție. Introducând chiar Și fiorituri de „concepție proprie. Pe care mi le sublinia săltând ca turbată. În tigrul pe care mi-l înghițise cu pisica ei. Nu mai puțin

mânioasă.

Când am oftat amândoi, gemând din adânc, Ledi m-a eliberat. Strălucind ca o lustră cu șapte brațe.

Ceea ce nu prevestea nimica bun. Pentru mine. Deoarece am si auzit-o :

— Știu și-o altă ”Lambadă“, care se joacă pe față... Mult mai ritmică și rapidă...

N-am apucat să-i explic că-s sătul de sud-americani, că-n secunda cealaltă eram amândoi la podea, pe covor. Ledi sub mine, cu picioarele larg desfăcute. Și străduindu-se să-mi înșface mățul și să mi-1 vâre în livada cu prune. A izbutit neașteptat de rapid. Iar când a purces să-mi cânte noua „Lambadă”, în surdină, iar cotoiul se zvârcolea în gura pisicii, am simțit cum pruna muierii zvâcnește înnebunită. Pentru ca peste o clipă, Ledi să urle electrocutată :

— Asta e ! Cotoșmanul a-nvățat să amușineze gutuia..;

După care cred c-a leșinat. Fără să-mi îngăduie să ies din fructul oprit. Ci îndesându-mă cât mai afund în el.

La plecare, zadarnic am tentat s-o dojenesc. Atrăgându-i atenția că era posibil să fim surprinși de Sorina și Lena.

— Nu-ți fă griji, m-a liniștit nebuna. Fetele-s în oraș. Și-au închiriat o cameră la centru. De mâine se mută de la mine. De altfel, să nu uit, mi-au spus că-n seara asta trec amândouă pe la matale, să-și ieie rămas bun. Fiindcă nu se știe cât vor lipsi...

Care seară ? Privind la ceas, deja observasem că era trecut de zece. Deci, ce mai, nu mai aveam cum da bir cu fugiții.

Și-am și uitat s-o întreb ce-i cu Sica,și de când se întâlneau la circa sanitară, la doctorul Mahmud Ali Bakhria.

CAPITOLUL 12

SPECTACOL DE ADIO

Fetele mă așteptau sprijinite de „Bombiță“. când le-am dezvăluit că-i a mea, proprietate personală, mi-au declarat amândouă într-un glas :

— Fantastic ! Musai sărbătorim evenimentul...

În casă, la bucătărioară, unde-mi recăpătăm forțele, ospătat de puștoaice, din produsele mele însă, copilele mi-au povestit despre ce realizaseră. Proprietar al câtorva garsoniere, în plin centru al capitalei, un individ le-nchiriase una din ele. Aflată chiar pe Regală. O bijuterie, susțineau amândouă.

Iar drăcoasa de Sorina, minuscula copiliță, m-a informat suplimentar :

— Clienții îi vom primi pe rând... când eu, cu ale mele, când Lena, cu romantismul ei. Aici nu ne prea-nțelegem. Old Boy, ajută-ne să cădem la o-nțelegere. Să realizăm un consens, cum e la modă acum.

Abia mai târziu mi-am dat seama ce urmăreau. Când am fost nevoit să realizez un fel de pact în războiul celor două Roze. De fapt, al celor două țâmburucuri. Pe care fiecare vroia să și le pună altfel în valoare. Sau „sfârcul mâței”, sau „iedutul“.

Bietul meu mâț...

Când, după ce s-au despuiat la pielea goală, și m-au dezbrăcat și pe mine, lipsindu-se de orice rușine, copilele s-au apucat să-1 alinte. Fiecare în stilul propriu. Iar bestia, supunându-se încântată, agresa fără-ncetare și istov.

Sorina, după ce eliberase masa, se-ntinsese pe tăblia acesteia, la margine, cu picioarele ei fine larg desfăcute, mă vârâse între ele, silindu-mă să rămân drept, și-1 ațâța pe motănel să scoată din ascunzișuri sfârcul pisicii.

Între timp, Lena aștepta tolănită lasciv pe salteluța de relaxa. Cu spatele sprijinit de perete, întocmai cum procedase mai deunăzi, la mine-n dormitor.

Când mă răpea, trecându-mă la poalele genunchilor ei, lua motănelul între palme și-i mângâia îndelung, până se ivea și

iedutul. Iar atunci se dezlănțuia cataclismul. Căci se hârjoneau amândoi. Așteptând momentul ogoirii.

Atunci m-am prăbușit la dușumea. Vlăguit de orice urmă de putere. Însă procedurile bioenergetice-s capabile de adevărate minuni. Sorina, chicotind satanic, a și exclamat entuziasmată, de parcă ar fi descoperit America :

— Excelent ! Ista-i locul potrivit... Eu am să văz cum lucrezi cu Lena, iar ea o să vadă cum te lucrez eu. Iar tălică, Old Boy, ai să tragi singur concluziile...

Spre crăpatul de ziuă, când ne-am luat rămas bun, într-o stare de absolută imponderabilitate, le-am atenționat pe copile :

— Fetele mele, nu-i bine ce aveți de gând să faceți ! Nici moral, nici sănătos... Aveți totuși grijă de voi, să nu pățiți ceva!

— No problem ! m-a asigurat minuscula școlăriță, surâzând drăcește. De se-ntâmplă ceva, venim iarăși după sfaturi... Pentru noi, cum spune Lena, ești un fel de ”guru“, de-acum înainte !

CAPITOLUL 13

PRINDEȚI BULGARII ?... EU VREAU TURCI !

O săptămână, după cele relatate mai sus, am lucrat ca turbat. Însă numai în domeniul meu de activitate. Scriind la serialul reportajelor cu prostituția. Contractat cu revista „Sandy Bell”. Bateam la „Erika”, de săreau scântei, mă hrăneam numai cu ceaiuri, cafele, telemea și salam de Sibiu (din care mai aveam vreo juma’ de kil), fiindcă regimul dietetic e benefic la munca literară. Ca și țigara. Preferabil „Kent“.

Când am terminat serialul, zece episoade, am căpătat convingerea că-s capabil să mă apuc de un roman pe aceeași temă. Căruia-i găsisem și-un titlu de milioane — „Zece curve mititele”. Și, pe loc, am și bătut la mașină un sinopsis al proiectatului volum.

Încântat de ambele succese la serialul respectiv, cât și la ideea,

fantastică, a romanului, mi-am zis, în gura mare .

— Băiete-cucuiete, poți să umbli după fete ! Dacă ești în stare să rezolvi onorabil amândouă aspectele, înseamnă că ești în eroare crezând că suferi de priapism ! Nu posezi așa ceva. Ci energie și elanuri corespunzătoare talentelor matale... Asta e !

Luni dimineața, ca orice creator normal, mi-am administrat un breakfast ceva mai uman. Răzând cinci ouă la capac, pe telemea prăjită. Altă viață. . .

Și, înainte de prânz, mă înființam la redacția publicației „Sandy Bell". Cu serialul. Patronul m-a pupat, după ce-a citit ultimul capitol. Și mi-a comunicat în culmea fericirii :

— Băi, măi fratele meu, află că avem amândoi o baftă cumplită. Eu, c-am dat de matale, și am pornit publicarea materialelor cu prostutiția, pardon, prostituția, iar tălică, fiindcă ai o priză nemaipomenită la cititori... Chiar și-n străinătate !

— Păi ce, „Sandy Bell" ajunge și peste hotare? .

— Ba bine că nu ! Mai ales în Orient... Iacă, joia trecută, am și fost contactat, telefonic, de un grup de oameni de afaceri turci. Aștia-s, după cum știi, mari amatori de literatură socială. Știi ce-mi propun ?

— Sigur că nu ! Din moment ce nici nu mi-ai spus despre ce-i vorba... Ia zi-i !

— Stai blând, că spun tot ! la-ți un pachet de „.Kent", din cartușul meu, că-l meriți, și ascultă. Nu vor altceva, nici mai mult nici mai puțin, decât să se asocieze cu mine. Sub egida „Sandy Bell". Din care să creăm o societate mixtă, româno-orientală. Probabil mai sunt și alții printre ei — sirieni, libanezi, etc. Iar societatea să devină, cu sprijinul lor, un uriaș complex editorial. Și, aici e aici, nu numai de presă. Vor și cărți, și postere și alte reviste, ba chiar și clipuri... Plus, neapărat, o colecție pe care, la cererea lor expresă, s-o conduci chiar tu anume. Cred c-ai mâncat rahat când erai mic, dacă te plac într-atâta turcii ! Este ?

— Și când vin turcii ?

— M-au asigurat că-n toamnă sunt la București... Să semnăm actele. Și să-mi deschidă un cont la Banca de Comerț Exterior !

— Atunci, ca să fie tacâmul complet, să-ți anunț și eu o bucurie. Ceva care pică exact pe problemă. Am gata, sub formă de sinopsis, și un roman. Care, cu timpul, dacă prinde la public, poate

deveni și serial de romane...

—Cum îi zice ? s-a interesat imediat patronul de la „Sandy Bell“. E ceva tare ?

— „Zece curve mititele”...

Înroșindu-se cumplit, de-am crezut că asist în direct la un atac de apoplexie, Sandy Bell-tatăl, mai exact domnul Caracioglu Nae, patronul revistei, a exclamat gâfâind :

— Dă Pistolul încoa’, pardon, dă-te-ncoa, Pistoale, să te-mbrățișez 1 Cred că așa o să și botezăm colecția pe care o cer ăi de la Istambul... E genial! Fantastic. Rupem gura târgului cărții, asta e ! ...

În minutele următoare obțineam : 10 exemplare xeroxate, de pe pagina cu sinopsisul romanului, trei cartușe de „Kent style”, cadoul personal al patronului, plus o borsetă. în care se afla un avans copios, deocamdată în lei, asupra dreptului de opțiune.

În aceeași după-amiază, mă prezentam la circa sanitară din Colentina-Volintiri. Chemat telefonic de doctorul Bakhria care mi-a reproșat că-ntârzii la consultația oferită. Bineînțeles. mai întâi, la prânz, trecusem și pe la „Inter”. Pentru aprovizionare. Pe loc. Dejunând dumnezeiește, vreo cinci feluri de șalău, fosforul acestuia ajutând enorm la cap. Și comandându-mi și pentru acasă, unde aveam să mă pun serios pe lucru, fără să-mi mai părăsesc domiciliul, niște salam de Sibiu, șuncă de Praga, precum și două pungi de „Jacobs Coffee”.

Muhamad Ali Bakhria mă aștepta. Își expediase rapid pacienții, doritor să converseze îndelung cu personalitatea subsemnatului. M-a poftit să iau loc în fotoliul său. Să-mi verifice dânsul tensiunea.

— 14 cu 8 ! mi-a comunicat roșcovanul turc... Nemaipomenit! Nu de cosmonaut, ci de armăsar arab pur-sânge... Exact ca-n articolele dumitale, pe care le citesc cu mult interes. Iar cărțuliile, doar două am apucat din ele, atestă și mai corect tonusul dumitale vital ! Bravo... De altfel, după ce-am aflat și despre ultimele dumitale intenții creatoare, am să mă rog lui Alah să rămâi la parametrii, de 14 cu 8...

— De unde-ați aflat despre planurile mele ?

— De la nepotu-meu, Năică...

— Năică și mai cum ?

— Caracioglu... Că-i băiatu’ soră-mii. Când mi-a destăinuit și titlul romanului pe care vrei să-1 scrii, mi-a venit să țip de

încântare. Oricât aș fi eu de vraci perfecționat în cartiere mărginașe, totuși mi-s mare cititor. Și numai de literatură dură, profund social-moralizatoare !

Devenind burse mai puțin suspicios, mi-am explicat astfel unele lucruri. Chiar l-am întrebat :

— Doctore dragă, de aceea mi-ai lăsat atât de convenabil „Fiat"-ul ?

— Exact ! Din prețuire față de un scriitor-ziarist valoros.

— Mersi ! i-am zis eu, oarecum satisfăcut de motivație.

Totuși roșcovanul de Bakhria, care numai a turc nu arăta, mititel și rotofei, chelos aproape total, exceptând fovoriții morcovii de pe obraji, cu ochii scăpărând inteligență activă, spirit de afaceri, diabolice mișculații, m-a determinat să mai regândesc asupra bănuielilor mele. Deocamdată tulburi.

Însă, discutînd pe marginea reportajelor mele referitoare la prostituție, Bakhria a recâștigat iarăși un milimetru din încrederea mea. Căci mi-a spus :

— Dragă domnule Pistol, matale știi cum îi vorba românului, aia cu „turcul și pistolul", cred că-n privința asta ne potrivim. Eu, profesional, fiind sexolog ca specialitate, iar matale practic, din toate punctele de vedere... Acesta-i și unul din motivele pentru care le-am recomandat prietenilor mei din Edirne, oameni mari de afaceri, să investească în nepotu-meu, însă numai asistat de Mâțu-Vifor Pistol, adică de un talent absolut aparte !

Lămurit de unde-mi venea norocul, cu cererea partenerilor străini de-a conduce numai eu colecția noii edituri, l-am mai rugat pe roșcovan :

— Domnule doctor, fiindcă tot mi-ați promis o consultație gratuit, aș vrea să mă lămuriți într-o problemă, cum să-i zic, intimă.

— Dacă-i intimă, înseamnă că-s în specialitate. Zi-i, fără jenă!

I-am povestit despre performanțele mele „intime", din ultima vreme, dorind să mă povățuiască în branșă.

Zâmbindu-mi destul de alunecos, parșiv și oarecum încântat, m-a liniștit chicotind înfundat:

— Nu e cazul să-ți faci probleme... De altfel, funcția creează organul. Dacă nu-l cultivi corespunzător, riști să-l pierzi. Iar aceasta-i o felină care cere și-o îngrijire aparte. Atât ca materie primă, pentru nutriție, cât și-n privința întreținerii tonusului. Eu unul, deși nu prea mă las atras de leacuri și practici naturiste, totuși

acord oarecare șanse unui anumit tratament. Cu niște băi din cele mai simple, care apelează doar la apă...

— Păi apa, pentru mine, este unul din cei mai apropiați prieteni. Mă-mbăiez, sub dușuri scoțiene, dimineață de dimineață...

— Perfect ! Însă-i vorba de altceva. De-o anume hidroterapie Sub îndrumarea unui cadru calificat. Și-am să-ți spun la cine ar fi cazul să recurgi. Mai ales că-i lângă matale, pe Colentina, colț cu Derdiței...

— Cine-i persoana ?

— O cucoană de toată încrederea... Doamna Nunuța Vrednik!

— Păi am mai auzit de dânsa. Nu stătea pe bulevardul Take ? Undeva, dacă mai țin minte, pe lângă Moșilor.

— Aia era mă-sa, vestită cosmeticiană !

— Iar fie-sa nu-i prea tânără să se ocupe de mine, mai ales într-un domeniu anatomic atât de delicat ?

— Când ai s-o vezi, te vei lămuri pe loc... Și nici nu-i chiar prea tânără. Mai curând tomnatică, aș zice...

CAPITOLUL 14

HIDROTERAPIA „DR. KLAPPS“

Pe seară, în jur de nouă, am cinat împreună cu Ledi. Care mă vizita, laolaltă cu-n castron corespunzător de tochitură. Însă atât de pipărată și ardeiată, încât, deși servisem, amândoi câteva cafele la rând, nu prezentam deloc simptome de liniștire.

Devenit brusc bănuitor, am luat-o la întrebări pe Ledi :

— Ia ascultă, măi fată, ce ți-a venit să mă calci acum, și-ncă însoțită de minunăția asta diabolică ? De-mi ard nu numai mațele, dar și toate mădularele ?

— Atunci e bine ! a exclamat distinsa fată mare. Că și pe mine mă arde... Eram singură, fără Sorina și Lena, și-am zis să te văd, și să-ți spun ce mai e nou. Mi-e urât fără copilele mele, însă la matale

totdeauna știu că se găsește un cuvânt de mângâiere și alint. Este? Mai bine să dăm drumul la casetofon. C-am adus și-o casetă formidabilă...

— Iarăși „Lambada“ ? am țipat aproape. speriat.

— Ferească sfântu“ ! Cred c-am depășit faza. Am niște rockuri turbate, de-ți stă pisoiu-n coadă... Nu ăla, de care știm numai noi. Ia privește ce.scrie pe casetă !

Era un recital cu „Shakin' Stevens“. Cam învechit. Însă exclusiv — hard ritmat. Satanic de ritmat

Lucru de care mi-am dat seama mai târziu. După ce Ledi a vârât caseta în casetofon. Și, imediat ce-a început să se deruleze, s-a și instalat în poalele mele. Nesătula dracului, făcuse un fix în chestia asta. Numai în poala mea gusta muzica.

De data aceasta, venise anume pregătită. Într-o fustă din tergal, din acelea largi, cu pliuri. Când și-a săltat-o doar până la șale, textila a și expus privirii mele înspăimântate toate ispitele iadului.

Căci Ledi, plecându-se să ia de sub masă ceva, nu mi-a spus ce, și-a dat la iveală nu numai pruna-gutuie, gata de-a fi mușcată, ci și blănița ei bogată. Pe care și-a mângâiat-o cu mâțul meu, înșfăcându-l de sub masă, la spate, folosindu-se de mâna dreaptă. Când a simțit, afurisita, că nemernicul era tare mintos, s-a reașezat în poziția ei bine cunoscută. Taman bine ca animalul să-și înfigă botișorul în poama infernului.

Așa că până nu s-a terminat banda, convulsiile nesătulei și-ale gutuii nu s-au potolit deloc. Ledi se zvârcolea în ritm de rock, gutuia palpita, năbădăios și spasmodic, tresărind din adâncuri la fiece accent. Iar pisicul, ca înnebunit, încerca să scape din bezna ce-l încleștase. Zvârcolindu-se în cele mai neașteptate chipuri și direcții. Când și-a dat duhul, se-oprise și caseta.

Cucoana mea, bineînțeles, nu. Căci m-a avertizat :

— Acum întoarcem caseta ! Și mă întorc și eu, pe față... Avem niște rockuri și mai dihai !

În momentul următor era întinsă pe relaxa mea, de pe laviță. Cu stângul proptit de-un colț al mesei, iar dreptul încolăcit după șalele mele. Ca să nu-i scap, cumva. N-am avut cum. Decât luptând din greu. Furios că iarăși fusesem amăgit. Și m-am zbătut în sus și-n jos, sperând că astfel voi fi izbăvit. Am fost. Abia când am sporit frecvența la maximum. De-a răcnit Ledi în culmea fericirii — cu glas gros, aproape răgușit:

— Așa muzică mai zic și eu ! E tare Stevens, ăsta... Dar și mai țeapăn a fost pisoiul nostru, mânca-l-ar mama ! Ca spada lu' Damocles, zău așa...

Oricit o uram acum pe Ledi, comparația m-a surprins.

A doua zi, de dimineață, simțindu-mă lejer istovit, mi-am amintit de sfaturile doctorului Bakhrin. Și-am telefonat doamnei Nunuța Vrednik. Să-mi precizeze la ce oră mă poate primi. Să-mi lămurească ce-i cu procedura hidroterapeutică „Dr. Klapps".

— De la nouă aștept telefonul matale, domnule Pistol !

— Cum așa ?

— Am fost prevenită de Ali... De-altmintcri era nevoie de recomandația dânsului, întrucât nu administrez băile de apă decât femeilor. Bărbați deloc, mai ales de doi ani încoace. Poftim, matale ești oricând bine venit. Și-om sta de vorbă !

Având adresa la îndemână, mi-am încărcat carcasa în „Bombiță", curios să văd cum îi funcționează motorul. N-ar fi fost nevoie, deoarece Nunuța Vrednik locuia la o juma' de kilometru.

M-a primit numaidecât ce-am sunat. De parcă m-ar fi așteptat în dosul ușii. Și mi-a condus pașii, privindu-mă cu coada ochilor. Ca să mă introducă într-o cameră întru totul stranie.

— Acesta-i cabinetul meu, mi-a precizat plăcuta și stenica bătrânică. La vreo 50 de ani, care mergea rapid, ținând să-și demonstreze posibilitățile musculare. Nu-i chiar ca la doctor, însă face mult bine la nervii pacienților... Mai târziu, după ce-o să bem o cafeluță zdravănă, tare și vârtos amară, și-o să desfacem un pachet de „Kent", am să-ți explic și ce-i cu instalațiile astea.

Vorbea grăbit, totuși distinct, având și-o voce agreabilă, oarecum neașteptat de tinerească. Având în vedere etatea dînsei. Greu de precizat totuși, fără buletinul de populație. Suna chiar nițel băiețoasă, extrem de agreabilă auzului.

Mirat, am așteptat tratația pomenită. Și-am asistat la fierberea cafelei, examinând făptura Nunuței Vrednik. Căci ceva se-ascundea în dosul costumației sale vestimentare. În totală contradicție cu alura, aplombul și energia cu care se manifesta.

Era cam mărunțică, să zicem până-n dreptul umerilor mei, nițel bățoasă, însă suplă și extrem de degajată. Purtând un scampolo bătrânicios, de-un cenușiu tern, o fustă prea lunguță. Dintr-o stofuliță tot gri, peste ele îmbrăcase un halat de spital, din molton maron. Ca și cum s-ar fi străduit, astfel, să-și atribuie o înfățișare cât măi grav-medicală.

Ceea ce surprindea și mai mult, întrucât pe maică-sa, cosmeticiana o apucasem la o vârstă venerabilă, prin '87, iar fie-sa ar fi trebuit să aibă în jur de minimum 50 de ani, erau ochii și fața. Privirea vie, inteligentă, și-un ten neobișnuit de fraged. Iar părul care, mă rog, se mai vopsește la o etate convenabilă, era castaniu închis, fără urmă de cromoplatin 3.

Când mi-a servit cafeaua, „bătrânica“ s-a instalat într-un fotoliu mititel, la fel de confortabil ca și cel în care mă invitase să iau loc, și mi-a declarat zâmbăreață :

— Știu că m-ai cercetat tot timpul cât am fiert cafeaua... Era normal, fiindcă nu m-ai mai văzut niciodată. Pe de o parte. Pe de alta, fiindcă par mult mai în puteri, ca să zic așa, decât ar fi cazul la aproximativa mea vârstă, mărturisită de hainele ce obișnuiesc să port. Ei bine, domnule Mâțu-Vifor Pistol, matale ești unul din scriitorii mei preferați, așa că pot să-ți destăinui adevărul. Totul, și dezinvoltură, și pseudotinerețea ochilor și-a chipului, și ținuta mea de om grăbit și plin de energie, totul se datorează faptului c-am aplicat asupra mea noua credință. Nu religioasă. Ci credința propovăduită de preotul Dr. Klapps. Și anume : hidroterapia cu apă de la robinet... Ea mă ține astfel pe picioare. Fiindcă, înainte, eram beteagă și măcinată de tot soiul de boli și toxine. Am să-ți explic mai pe-ndelete, după ce-om aprinde și-o țigară. Matale ce fumezi, tot „Kent”, ca mine ?

CAPITOLUL 15

BOMBĂ CU EXPLOZIE ÎNTÂRZIATĂ

În răstimpul cât fumasem, împreună, o jumătate de pachet de „Kent“ și băusem vreo trei cafele, aflasem ce n-aș fi erezut. Că noua credință, hidroterapia „Dr. Klapps“, poate face orice din om.

— Și-acum să administrăm prima baie ! mă invitase Nunuța. E cazul însă să-ți spun că, îndeobște bărbați nu tratez. Doar femei cu nervii și hormonii deranjați... .

În minutele următoare îmi arătase dispozitivul de administrare al băilor de apă rece. Era uluitor de simplu. Un fotoliu scund,

metalic, din aluminiu parcă, de tip balansoar, dar fără spătar, în dosul căruia se afla o măsuță lungă și îngustă. Așa cum sunt cele din cabinetele medicale, pentru examinarea pacienților. Iar în fața fotoliului — un căzănel de-aceeași înălțime. Plin cu apă. Rece. După cum m-a informat Nunuța.

— Și cum se procedează ? am întrebat total aiurit de cele văzute și auzite.

— Ei, aici e-aici..., Manevra-i nițeluș penibilă. Fiind însă absolut nepăsătoare la atributele unui bărbat, n-am să mă jenez să-ți arăt cum trebuie făcut. Pot să-ți fiu și mamă, așa că nu te rușina nici matale...

— De ce să mă rușinez ? Și injecțiile, și-ălea le-am făcut tot pe fluidul gol. Îl pun și-acum la bătaie ?

— Da, însă-n cazul dumitale, nu fundul trebuie-mbăiat, ci organul care, după cum mi-a spus domnul doctor Bakhria, trebuie să ți-l mai astâmpărăm ! Și-anume se cere să-l scoți la iveală și, dintr-o anumită direcție, să-l scalzi în apă rece...

— Păi nu fac același lucru și când mă duș ez ?

— Absolut nu ! Tehnica doctorului Klapps e alta. Locală. Ca să zic așa... Hai, dezbracă-te, și treci în scaunul dinaintea căzănelului cu apă !

Față de-orice altă femeie m-aș fi despuiat numaidecât. Însă cu Nunuța Vrednik era altfel. Mai ales de când precizase că-mi putea fi și mamă. Văzând că ezit, madam Vrednik mă mobilizase autoritar:

— Hai, hai, nu trage de timp... Jos pantalonii !

Când m-a văzut, în sfârșit, gol pușcă, doar cu cămașa pe mine, și-aceea suflecată până la buric, Nunuța a privit la organul incriminat și-a exclamat indiferentă :

— Mda ! Să zicem c-ar fi ceva de capul băiețelului matale.

— Care băiețel, că n-am copii, până acum măcar ! m-am mirat eu.

— Așa-i zic eu organului respectiv ! Băiețel. Ca să nu ți se urce la cap. I-aș putea zice și-n termeni medicali, însă-mi repugnă. Iar ca-n popor, n-am mai spus de mult vorba asta. Fiindcă îndeamnă la rele și la fudulie... Bun, treci în scăunel !

Până am izbutit să pricep ce dorește de la mine Nunuța, am mai fumat cinci țigări. Iar dânsa, așijderea. Căci obosisem amândoi. Datorită tehnicii, de domeniul imposibilului. Trebuia să iau

băieţelul, cum spunea madam Vrednik, cu-o mână şi, cu cealaltă, să-l scald cu apă rece, din căzănel, de sus în jos şi-apoi invers.

Enervat şi sâcâit, fiind şi gingaş la simţire, şi cu pisicul expus privirilor disprețuitoare ale Nunuței, la un moment dat am izbucnit:

— Coană Nunuţo, aşa ceva nu se poate ! Aş vrea s-o văd şi pe-asta, cum îţi aplici dumitale procedura indicată de „Klapps”...

— Nu-i o problemă ! Nu-s puştoaică, la 12 ani, care se ruşinează că are o fetiţă între picioare. Eu-s mândră de fetiţa mea, din aceeaşi zonă, fiindcă ea m-a făcut sănătoasă, scăldând-o conform noii credinţe... Un bob zăbavă, să mai aduc un scăunel-balansoar, să te-aşezi în faţa mea, şi să acţionezi în tocmai ca şi mine...

După vreun minut, revenind alegru, târa după dânsa un geamăn al scăunelului de baie. Identic. Tot fără spătar, şi tot balansoar. De fapt, un singur lucru nu remarcasem, când îl folosisem pe-al coanei Nunuţa. Şi anume că poseda şi două braţe laterale, probabil pentru rezemarea braţelor.

Nu era aşa. Datorită unor osebiri anatomice, între mine şi devotata lui Klapps. Căci, după ce credincioasa şi-a lepădat fusta, rămânând goală puşcă, pesemne aşa cum îi cerea credinţa ei, am băgat de seamă că nu purta chiloţi. N-am zis nimic. Ca să nu-i jignesc cumva preceptele însuşite de la faimosul hidroterapeut.

Însă când s-a aşezat în fotoliul-scăunel şi, fără pic de jenă, şi-a desfăcut picioarele rezemându-le, câte unul în fiecare parte, pe braţele dispozitivului, am înţeles imediat rostul acestora. Dar am şi rămas înlemnit, privind fix la anatomia Nunuţei. Cea de subsol.

Era nemaipomenită, Ce-mi tot cânta ea mie de vârstă şi de-alte beteşuguri ? Aiurea. Mă trombonise. Căci poseda nişte picioare de fetişcană. Întocmai ca ale Sorinei. Doar la o dimensiune redusă. Nunuţa fiind mignonă. Cărnoase, atât cât trebuie, frumos rotunjite, fără pic de grăsime sau celulită. Un pic arcuite în afară, poate din pricina nenumăratelor şedinţe de hidroterapie.

Mijlocul îi era mlădiu, necutat, cu şoldulețe tocmai bune de mângâiat. Iar sub mijlocel, imediat, se desfăşura coama unei cozi de veveriţă, de-aceeaşi culoare cu blana jivinei pe care o ştiam din

zoologie. Ei bine, culoarea mă stupefia. Cu nuanța ei maro-stacojie.

Și-am stat mult pe gânduri. Observând starea mea de prostrație, Nunuța s-a interesat :

— Ce-i, te stânjenește carnea mea de bătrânică nerușinată ?

— Ba dimpotrivă ! Ce văd, nu-i posibil să fie adevărat..: îmi dai voie să mă conving că blănița fetiței dumitale-i naturală ?

— Poftim, convinge-te ! Ce, credeai că-i perucă ?

N-am mai așteptat ci, găsindu-mă în fața dânsei, mai precis a dânselor, a Nunuței și-a veveriței, așezat în scăunelul meu, m-am plecat, cu balansoar cu tot, și-am întins mâna dreaptă. Să verific.

Abia după ce-am mângâiat mătasea blănițel și cu cealaltă mână, apoi cu-amândouă, am exclamat :

— Este ! De unde oare, Sfinte Sisoie ?

— De la hidroterapie... Apa rece i-a păstrat frăgezimea. Iar apa, îndelungată vreme folosită, i-a transmis și-acest stacojiu rubensian. Ce mai vrei ?

— Procedura... Procedura matale !

Netemându-se de consecințe, întrucât exista riscul de-a se da peste cap, Nunuța s-a lăsat mai pe spate. Avea experiență și antrenament. Eu nu. Deoarece, când i-am putut vedea „.fetița“, a fost cât pe ce să cad cu nasul în căzănel.

— Ce-ai mai pățit ? s-a mirat coana Nunuța.

— Ascultă, matale știi ce fetiță posezi sub veveriță ? Eu unul, până astăzi, n-am mai văzut așa ceva... Chiar că-i poți spune fetiță, pe bune. Parcă-i botișorul unei copile de zece ani cu buzițe lejer întredeschise, de-o culoare și frăgezime incredibile. Nu se poate...

— Ba se poate ! m-a asigurat parcă încântată coana Numuța. Pune mâna că nu-i bai... Hai ! Tot apa rece mi-a păstrat-o.

Când i-am mângâiat, temător să nu fiu dezamăgit, fofoloanca sau fetița, cum îi spunea atât de grațios proprietara, am irealizat că am sub palmele tremurânde mutra unei copilițe de clasa a V-a. Cu cărniță moale, catifelată și buze ca și cireșele-n pârg. Deși băiețelul meu semnaliza c-ar dori să pipăie și el, m-am stăpânit și i-am spus Nunuței, mai mult decât admirativ :

— Frumoasă-i, doamnă Vrednik. Vrednică de numele dumitale !

— Mă rog ! m-a aprobat lejer impresionată, indiferenta Nunuța. Care începea să reacționeze omenește la adevăruri. Acum, fii atent la procedura hidroterapeutică...

Rămânând în aceeași poziție, aplecată pe spate, a purces să-și scalde fetița. Cu apă din căzănel. Luând-o în căușul palmei stângi și aspersându-și fetița de jos în sus. De vreo câteva ori. Fă și matale la fel ! mi-a cerut coana Nunuța.

— Un moment, că nu mi-i clar... Cu fetița dumitale. Sau cu băiețelul ?

— Mai întâi cu fetița ! Să văd dacă ți-a intrat ceva în cap.

Când am pornit să-i scald potârnichea aia de fetiță, am realizat că n-am să reușesc niciodată același lucru cu pisicul meu. Și i-am mărturisit :

— Dragă coană Nunuțo, singur n-am să fiu în stare ! E o chestiune de anatomie, ce mai tura-vura...

— Mda a consimțit preoteasa lui Klapps. S-ar putea. Am să încerc să-ți administrez personal procedura.

După care, revenind la o poziție mai umană, retrăgându-și picioarele de pe brațele scăunelului, s-a plecat asupra mea. Văzându-i picioarele lipite, doar cu-o mică văgăună între pulpite, am așteptat nerăbdător. Poate mă izbăvea de excesele băiețelului.

Iluzii pierdute. întocmai ca și titlul celebrului roman al lui Balzac. Când Nunuța a pornit să-1 scalde, la fel ca pe fetița ei, n-a reușit nimic. Ba dimpotrivă, băiețelul a avut o reacție inversă. Dacă nu chiar adversă.

La a cincea sau a șasea mișcare a mâinii Nunuței, de jos în sus, băiețelul s-a înfieroșat. Și-o devenit „sabia lui Damocles“, vorba scăpată de Ledi.

Oarecum deconcertată, coana Nunuța l-a privit dojenitoare. Dar și mirându-se de imprevizibilele mutații ivite pe parcurs.

După un timp de gândire, când uitase că-i goală până-n mijloc, faptul acesta, probabil, pe care l-a descoperit examinându-și situația poziționlă, a inspirat-o să-mi declare spășită :

— Domnule Pistol, la grea încercare mă aflu ! Mă frământă un noian de probleme. Dacă abandonez terapia Klapps, înseamnă să-1 trădez pe bietul părinte. Dacă renunț la principiile mele, care m-am jurat să uit de existența bărbatului, ca atare, înseamnă să trădez o cauză nobilă. Lăsându-te să abuzezi de atributele pe care le posezi. Ce mă fac, vai mie, femeie bătrână și nevolnică ?

Auzind-o jeluindu-se cu bătrânețea ei, după mine simulată și inexistentă, date fiind cele văzute și pipăite, i-am comunicat:

— Coană Nanuțo, dacă nu există nici o soluție, atunci plec !

— Nici gând de-așa ceva... Mi-ar părea rău să te abandonez unei ursite păcătoase. Încercăm ultima soluție. Disperată. Însă cu șanse de succes. În numele științei Klapps, am decis să mă sacrific. Bineînțeles, dacă n-o să-ți fie greu să faci ce-o să-ți spun, cu-o femeie la etatea mea...

— Spune mai departe, coană Nunuțo ! Pentru mine n-ai vârstă.

— Bun ! Atunci o să ne sacrificăm amândoi. Te-așezi iar în fața mea, îmi răcești fetița îndelung, cu mâna dumitale, cu apă cât mai multă, și-apoi încercăm să-l amăgim pe băiețel. Vârându-l doar un pic în gurița fetiței. E clar ?

— Absolut ! Imediat îi dăm drumul...

Chiar în secunda următoare scăldam botișorul fetiței. Nunuța, care aștepta curioasă rezultatul experienței, așezată cu picioarele desfăcute spectaculos pe brațele fotoliului-balansoar; dat bine pe spate, mi-a comandat la un moment dat :

— Cred că-i suficient de rece fetița. Dă-i drumul... Așa cum ne-am înțeles. Doar un pic !

Băiețelul atâta aștepta. În poziție de drepți. Când a pătruns doar nițel între buzițele copilei, eu am crezut că leșin. El nu. Ci s-a invârtoșat și mai abitir. Mare canalie !

Și i-am spus Nunuței :

— Coană dragă, bănuiesc că n-a dat încă de suficientă răceală... Și-ntr-un beci, cu cât cobori mai mult, cu-atât e mai multă răcoare. Nu ? Ce zici ?

— Lasă-l să intre cât o vrea ! O să deie el de dracu' !...

Căpătând dezlegarea, în momentul imediat următor eram adânc implementat în fetița preotesei. Care, păstrându-și demnitatea și indiferența, se mira cum de-o ridicasem numai în puterea băiețelului pe măsuța din dosul fotoliului, din care-o catapultase puterea impactului.

Iar când s-a pomenit și cu picioarele petrecute și-aproape încrucișate după șalele mele, iar acestea, părând niște pârghii de forță, mă strângeam ca-ntr-o menghină, zvâcnind sacadat, a renunțat, probabil, la izbăvirea noastră. Și-a gemut cu glas spart :

— Doamne, iartă-ne păcatele noastre, și nu te mînia... Și pedepsește-ne, dându-ne nouă puterea de-a fi neîndurători și cruzi, ca apoi să avem pentru ce plânge. Dă-ne amândurora tăria

trebuincioasă. Și bietei fetițe, și nefericitului ăluia de băiețel. Că nu știu ce fac...

— Coană Nunuța, dacă ai remușcări atât de amare, atunci mă retrag din matale ! am anunțat-o emoționat. Multilateral emoțional. Și psihic, și fizic.

— Ba nu ! a gemut iarăși Nunuța. Să păcătuim până la capăt, până la sfârșitul lumii, cât mai păgân și dureros de dulce. Ca apoi să avem ce regreta... Dă-i drumul, înainte !

Astfel încurajat, dar cu inima-ndoită, pe la vremea prânzului prima ședință de hidroterapie era terminată. Și noi. Tot terminați. Nunuța în brațele mele, cu băiețelul la pieptul fetiței, iar amândoi, epuizați, pe măsuța supliciilor.

CAPITOLUL 16

NUMAI PERSEVERENTA DUCE LA GREȘELI OMENEȘTI

Invitat la masă de madam Vrednik, ca să dezbatem rezultatele eșecului, am acceptat oarecum rușinat. Însă și suspicios în continuare. Figura aceea, cu vârsta Nunuței, nu rezistase probei.

În timp ce ne hrăneam lejer, ca să fim în stare a relua încercările de temperare hidrică a pisicului, după cum decisese încăpățânată madam Vrednik, mi s-a explicat la desert — un cataif spumos, cu un deget de maraschino și niște coniac Napoleon :

— Dragul meu Pistol, îmi declama Nunuța cu ochii plecați. să știi că, personal, n-am participat câtuși de puțin la destrăbălarea de-adineauri. Numai mădularele m-au trădat... Iar eu nu voi să trădez credința mea în hidroterapia ..Dr. Klapps". Să-ți fie clar lucrul ăsta ! De aceea, după cum ți-am.mai declarat, nu părăsim terenul. Bineînțeles, până la victoria finală. Când, precis, bestiola aia, din dotarea dumitale, va fi definitiv înfrântă... Indiferent cum !

— N-am nimic împotrivă.

— Mira-m-aș... Cu-așa o îndrumătoare ca mine, slabă de înger.

— Să lăsăm la o parte îngerii... Amândoi au acționat

formidabil.

— Serios ?

— Chiar foarte serios... în ceea ce privește etatea dumitale, de care tot te plângi, află că-n chestia asta am grave bănuieli. Cred că există, pe undeva, o eroare în actele primăriei, eliberate la naștere ! Sau ți-i rușine c-ai trecut nițel de 40 de primăveri...

— Nu știu ce să zic ! Și eu am început să mă-ndoiesc de mine. Am să-ți spun și părerea mea, definitivă, după ce-1 biruiscm pe dușman...

Crâncenă și vajnică muiere, Nunuța asta ! Cinci zile, la rând, de dimineață până-n seară, am recurs la tot soiul de inovații hidroterapeutice. Și, ca să nu se declare învinsă, Nunuța nu mi-a mai îngăduit să plec acasă. Și mi-a explicat că pierzând pacientul din ochi, exista riscul ca acesta să se abată de la prevederile terapeutice.

Având în vedere cum decursese prima ședință, după mine mai mult decât satisfăcătoare, am acceptat de bună voie și nesilit de nimeni toate ameliorările procedurale propuse de Nunuța..

După-amiaza, în prima zi de după întâia ședință relatată mai sus, am încercat să recurgem la dușuri reci, de-a dreptul sub apa rece debitată de rețeaua orașului. Pentru ca, numaidecât, chiar pe loc, în baie existând și-o măsuță asemănătoare celei din sala de ședințe, să tentăm domolirea fiarelor personale în cele mai neașteptate poziții.

C-avea și Nunuța asta, o minte de-ți stătea pisicul în coadă !

Totul a fost probat. Cînd ea deasupra, luptându-se să biruie băiețelul, când invers. Când de-a bușilea, gonindu-ne pe covorașul încăperii, udat din belșug cu apă ca gheața, când culcați pe dalajul de gresie, la fel de rece și-ăla.

Dacă Nunuța a constatat că mutrișoara îmbufnată a fetiței, mereu dispusă să-1 înghită pe băiețel, mai dădea și semne de încântare, contractându-și musculatura interioară, abia atunci, și mai rușinoasă, a decis să mergem la cină.

Pentru ca, peste noapte, în dormitorul ei, la pat, să vedem dacă nu izbutim ceva, apelând și la proceduri mai puțin ortodoxe. Iar când, până după miez de noapte, lucrând tradițional, madam Vrednik a observat c-a purces să contribuie din plin, și din ce în ce

mai frecvent, la spasmele fetiței, abia atunci a consimțit să ne culcăm gospodărește. Fiecare pe perna sa. Refuzând bineînțeles, să-și recunoască slăbiciunea personală; mărturisindu-mi că-ncepuse să se dedulcească la jocul de-a șoarecele și pisica.

În ultima zi, după ce patru zile de-a rândul, infernale și cumplite, încercasem absolut totul, de la sugrumarea pisicului în beciurile siguranței, când fetița se străduise să-l strângă de gât, la propriu, înclestându-și buzele în carnea lui dură, am trecut la soluția „Lambadei", propusă de mine.

Se pare că tot soluția mea a lămurit-o în cele din urmă pe Nunuța. Când mi-a destăinuit că-i unica posibilitate de-a omorî doi vrăjmași. Dintr-o singură lovitură. Îi și plăcea, și-i frământa și îndeajuns de dureros de dulce trupu-i păcătos.

— Dragul meu, îmi comunicase dânsa zâmbindu-mi parșiv și păgân, până mâine, cât ai să mai rămâi la mine, sunt silită să recunosc două lucruri. În primul rând, că „Lambada" asta mă cutremură până-n străfundurile ființei, procurându-mi spasme, sau orgasme, după cum se spune în terminologie medicală, cum n-am mai avut niciodată în viața mea...

— Și-n al doilea rând ?

— Că până mâine dimineață nu ne vom mai culca... Ci vom dănțui demențial. Barem să-i văd o dată morți de istovire. Pe bestiorul dumitale, ca și pe putoarea mea de fetiță... N-ai simțit cum îți ține partea, scrâșnind din dinți și mușcând din buzițe, mai rău ca o mâță turbată ?

— Cred că nu numai ea ! am ținut eu să observ. Ci și proprietara. Care trepidează mai dihai decât o leoaică în călduri, mai ales când vine clipa aceea, de preferi să mori...

— Așa-i Sunt o bătrânică dedulcită la preacurvie.

— Însă fără vârstă ! am ținut eu să-i precizez.

— Probabil ! a recunoscut Nunuța. Acuma, hai la ședințe...

CAPITOLUL 17

„PANTERA ROSSA“ EXPLODEAZĂ

A doua zi, după o dimineață și-o după-amiază de odihnă activă, când n-am făcut absolut nimic, am decis să mă apuc de lucru. Chiar din aceeași seară. La roman.

Imposibil însă să aștern un rând. „Erika“ refuză să-mi asculte comenzile. De asemenea și mintea. Am senzația că manifest și-o stare febrila. După ce-mi țin un minut termometrul sub limbă, descifrez — 37,4 ! Nu-i mult. Dar nici lipsit de semnificație. Renunțăm, deci, la roman. Sperând să nu apară vreo amatoare de alte... lambade. Și pornesc să cuget la o problemă ce mă frământă din ce în ce mai crâncen. Care-mi malaxează nu numai conștiința, ci și unele date concrete, personale, din ultima vreme. Și-aproape răcnesc în gura mare :

Dom’le Pistol, ești în pom ! E clar... Recapitulând evenimentele cele mai recente — statistic vorbind, dai semne de ramolisment prematur. Simptomul cel mai elocvent dar și îngrijorător : ai sedus și te-ai lăsat sedus numai de persoane de-o anumită vârstă. Sica, Ledi, Nunuța, exceptându-le doar pe cvasiminorele Sorina și Lena. Iar acestea din urmă, numai datorită presiunilor din afară. Cam ocultе, ce-i drept. Deci, situația-i cotoioasă ! Ai toate șansele să devii un pacient permanent al cine știe cărei clinici psihiatrice. Fără a fi fost, nici măcar o singură dată, disident declarat...

Îngrozit de spusele mele, privesc rapid la ceas. 20.15 h. Și-l sun pe doctorul Bakhria. Care, surprindere, răspunde imediat.

— Ai noroc că m-ai găsit ! Am fost în tura de după-amiază, și-am mai zăbovit cu niște cazuri... Care-i baiul ?

— Îmi trebuie urgent un psihiatru ! Pe cine mi-ai recomanda?

— Formidabil ! Chiar în dimineața de azi discutam cu unul din cei mai buni specialiști în domeniu, care, și mai bizar, se interesează enorm de cazul matale... Mai ales de când a aflat că doamna Vrednik și-a abandonat meseria, lăsându-se de „Klapps”, și-adoptând pe loc, de față cu specialistul nostru, o hotărâre inexplicabilă. Cică ține neapărat să-și transforme cabinetul în școală privată de dansuri moderne. Având în espectativă și

angajarea unui instructor de milioane. Cu-atât mai mult cu cât intenționează să admită la cursuri numai femei. Și-acelea condiționale. Doar între 45 și 55 de ani... Ce zici ?

— Că să-mi furnizezi numaidecât numele psihiatrului ! Adresă și, chiar, telefonul de-acasă... E-o chestie de mare urgență !

— Probabil... Matale știi mai multe decât mine. Notează-ți următorul număr — 91 87 78. E de la circa din Fundeni, de lângă spital. În noaptea asta e de gardă... Dacă o suni acum, e musai să-ți răspundă !

— Și numele ?

— Ana Pipoia-Zbanț... Medic-primar psihiatru. Și-ai grijă este domnișoară. Dacă-i zici cumva doamnă, te și internează la glumeți. Fii atent !

— Un moment 1 Nu pricep un lucru : cum de-i medic-primar, la o vârstă atât de fragedă, când încă-i domnișoară ?

—Foarte simplu... Ce, te pui cu femeile și cu psihiatrii?

Peste nici un minut, formam numărul cu pricina. Am cerut :

— V-aș ruga frumos, pot vorbi cu domnișoara Dr. Pipoia ?

Sigur că nu, mi-a răspuns un glas de femeie nespus de gingaș. Însă vă stă la dispoziție domnișoara Dr. Ana Pipoia-Zbanț ! Și, asta-i de reținut, neapărat Zbanț... Eu sunt persoana, de altfel. Hai, dă-i drumu', domnule Pistol, ca te-am recunoscut imediat, deși te știu doar din descrierea pacientelor mele...

— Aoleu ! am exclamat fără voie.

— N-am înțeles 1 Ce-ai vrut să spui ? ...

—Allo ! Și-am pronunțat pe-alături, din motive de emoție.

— Perfect ! Atunci înființează-te urgentisim la mine, să procedăm la o consultare amănunțită... În noaptea asta-s de gardă, și dispun de timp suficient. Știu ce te frământă. Nu te speria. Știu precis, și-asta numai din relatările vecinelor dumitale. E grav ce ai, și totuși se mai poate face o minune ! Vino....

Înspăimântat, peste zece minute pătrundeam în cabinetul domnișoarei Zbanț. C-un cartuș de „Kent Style" în mână. Și, pe loc, mi-a pierit orice urmă de emoție incontrolabilă. Domnișoara Ana Pipoia-Zbanț era domnișoară cum sunt eu preot anglican.

Din ochi, i-am și apreciat vârsta. Minimum 40 de primăveri.

Deci, dintr-un anumit punct de vedere, nu prezenta nici un pericol. Cu părul zbârlit, în stil vâlvoi-tapat, de-o culoare anevoie de precizat, ceva între vânt-turbat și grej-nisip Miami, posedând însă o privire percutantă, dacă nu chiar brizantă, ședea tolănită într-un fotoliu comod, tip salon, cu fusta săltată până la jumătatea șoldurilor. Încă un centimetru mai sus, și i s-ar fi putut determina și culoarea slipului.

Cam scundacă și îndesată, prezenta totuși niște picioare fantastice. Scurticele, cărnoase, bine bronzate. Însă, spre stupefacția mea, neprevăzute cu ciorapii necesari lunii noiembrie.

Numai nervi și dezinvoltură, poate chiar și-n exces, mi-a făcut semn în direcția unui aragaz de voiaj, comandându-mi :

— Toarnă mai repede cafelele, să nu se răcească ! Vezi că-s în ibricul de lângă plita aragazului... Și-acum, scoate-1 !

Știind că așa-i la consultație, iar medicii-s cam slobozi de gură, am cerut precizări :

— Ce să scot, mă rog ?

— „Kent“-ul, obsedatule... Ce-ai fi vrut să scoți altceva, ai ? Bine că te-ai simțit s-aduci niște țigări. Că pe-ale mele abia le-am terminat. Două pachete, de-azi dimineață... la-ți scaunul ăla, de lângă birou, și instalează-le în fața mea. Să procedez la o primă examinare, apreciativă... Apoi, vom trece și la alte investigații. Mișcă mai iute 1 Am fost informată că nu ești mototol chiar de tot, nefericitule. Mi-ai dereglat, deocamdată, vreo câteva paciente. Singure mi-au declarat asta...

I-am dat ascultare, total interzis.

Ana Pipoia-Zbanț mi-a zâmbit mefistofelic, după care s-a așezat mai comod în fotoliul acela jos și larg, de două persoane, strângându-și decent picioarele, alipindu-le bine, mai ales că nici fusta extrem de aderentă trupului micuț nu-i îngăduiaaltfel.

Avea nu numai picioruțe frumoase dar și genunchii pe măsură. Deloc corespunzători vârstei.

— Mai bine dă-mi un foc, decât să-ți belești ochii la picioarele mele ! s-a răstit domnișoara Zbanț. Le știu cum sunt. Cam scurticele, nu-i așa ?

— Deloc... Minunat armonizate trupului matale mi... mig-inon, ca să-i zic așa !

Pe când trăgeam amândoi din „Kent-“uri și sorbeam cafelele,

doctorița privea țintă la subsolul meu. Temându-mă ca nu cumva mățul să-mi fi făcut vreo figură, mi-am dus rapid mâna la locul cu pricina. Încă nu era cazul. Și-am răsuflat ușurat.

Mă grăbisem, căci psihiatra mi-a rânjit semnificativ, declarându-mi :

— Deci ăla-i pisoiul de care mi-au povestit fetele mele ?

— Care fete ? Aveți și dumneavoastră copii din flori ? Nu se poate una ca asta...

— De ce ?

— Fiindcă, dacă nu vi-i cu supărare, nu prezentați ceea ce-ar indentifica o femeie care să fi născut vreodată. Aveți sânii drepți, reduși, iar burticică, mă iertați, aproape absentă...

— Așa-i ! Corect constatat. Mă refeream la pacientele mele, Sica, Ledi și Nunuța... Ce le-ai făcut, de le-ai scos din minți ?

— Nimic anormal... Probabil, însă, la dânsele se manifestă acum și vârsta ! Nu ?

— Sigur că nu, bouleanule ! Femeia n-are niciodată vârstă. Rămâne în posesia socotelii ei până moare. Cu voi e mai rău. Căci o aveți până vă lasă acumulatorul, ca să mă exprim pe ocolite... Și nu datorită exceselor în materie, ci apariției unor complexe din cele mai grave. Cum ar fi, bunăoară, bănuiesc, cazul matale. După mine, fiind de specialitate, cred c-ar fi posibil să-ncepi a manifesta un „complex al lui Oedip'*...

— De-aia să mă fi posedat Nunuța ?

— Ești tâmpit!... Te bagi unde nu te pricepi. Nunuței îi place să facă pe bătrânica. În realitate, dorește să-și ascundă altă vătămare. Amnezia ! De fapt, la cei patruzeci și ceva de ani ai ei, după cum ai putut constata, prezintă o anatomie de femeie la vârsta cea mai periculoasă, cam în jur de treizeci. Drept să-ți spun, pentru mine, Nunuța-i un caz nerezolvat. Încă nu-i pot preciza numărul de ani pe care-i are ! Asta e...

— Și-atunci cum rămâne cu „Oedip“-ul meu ?

— Păi asta o să vedem numaidecât. Căci și eu am complexele mele. De pildă, ambiția nemăsurată de-a dovedi supremația femeii. Asupra bărbatului. Indiferent de etatea ei...Hai, dezbracă-te, să trecem la primul test !

Ori era nebună, ori eram pierdut, având ceea ce afirma psihiatra! De fapt, nici nu mai știu ce vorbesc.

— Cum să mă dezbrac ?

— Total ! Ca să-ți iau o tensiune arterială de câmp. Am primit recent, de la ajutoarele americane umanitare, un aparat special de determinare a reacțiilor inhibațiilor... E foarte sofisticat. Îți atașez la brațul drept un bandaj elastic, cu pernă de aer, asemănător tensiometrelor tradiționale. Însă determânările se fac în plină acțiune a subiectului. Numai că, medicul, în cazul dumitale, absolut necesar a fi femeie, însă profund devotată științei, este singurul care poate depista modificările de câmp...

— Nu pricep mai nimic !

— E și normal... Te afli în cabinetul unui specialist de excepție. Cine altcineva s-ar mai sacrifica pe altarul științei,
cum am s-o fac eu ? De aceea ești, oarecum, anulat intelectual. Ceea ce se și urmărește cu testul respectiv, despre care ți-am vorbit.

— Și eu ce trebuie să fac, gol pușcă și anulat ?

— Ei, aici e-aci ! Va fi nevoie să-ncerci, depunând toate eforturile, să mă posezi așa cum sunt, îmbrăcată...

— Cum adică să vă posed ? Să vă cumpăr la licitație, să vă răpesc, ducându-vă în alt loc ? am întrebat total înnebunit, nepricepând absolut nimic.

— Ori ești tâmpit de-a binelea, ori faci pe prostul ! Ai să mă posezi așa cum se posedă o femeie... Adică să mă regulezi ! Ca la carte. Gândindu-te concentrat că n-ai de-a face cu mă-ta, ci c-un exemplar femel uman, obișnuit. Dacă izbutești să mă ai, pe-mbrăcatelea, atunci înseamnă că nu suferi de complexul lui Oedip. Bineînțeles, dacă nu ți se modifică tensiunea arterială de câmp. Ceea ce numai eu pot determina. Fiindcă-s medic, și nu-o curvișină oarecare !... Dă-i drumu', să-ți montez bandajul aparatului...

Privindu-mă c-un zâmbet diabolic pe buzele-i umede, doctorița m-a examinat încântată. Și mi-a comunicat prima impresie :

— Nu ești rău făcut, băiețaș ! Dacă însă nu ți se trezește și senzorul, atunci ești pierdut. Înseamnă că mă crezi maică-ta !

Dumnezeule, oare să fiu un caz chiar atât de grav, m-am întrebat în sine-mi, îngrozit, și-ncă rău de tot ? Totuși am cerut informații suplimentare :

— Nu mi-i clar despre care senzor pomeniți.

— Așa-i când folosești termeni medicali față de inculți.

Senzoru-i ăla, căruia fetele mele, dar și-ale matale, îi ziceau, în funcție de comportament, când mâț, când cotoi, când tigrișor. Hai să-l văd și eu la lucru. Fiindcă undeva îl așteaptă o panteră. Soră-mea așa-i spune, și ei și mie, „pantera rossa“ ! Căci a mai văzut-o la lucru, adică, mai corect, ne-a, căci suntem două. Bineînțeles, nu chiar asistând la consultații. Însă la demonstrații în cerc restrcns. Fiind și ea participantă. Căci aveam la îndemână mai mulți subiecți. Dintre prietenii noștri.

Simțind că tremur din toate mădularele, pesemne speriat de cele ce mă așteptau și de cele auzite, întrucât „senzorul” nu dădea nici un semn de viață, m-am încumetat s-o întreb pe zărghită :

— Și cum va trebui să procedez ?

— Te privește-n personal ! Ți se oferă toate condițiile. Eu-s aici, aștept testul, poți să stingi și lumina, deși nu-i recomandabil, ideal însă ar fi să-ncui ușa... Ia să te vedem la treabă ! Te va duce mintea?

— M-a dus !

Zăvorind ușa cu yala, am aprins doar veioza de pe birou, stingând lustra din tavan. După care m-am apropiat felin de doctoriță. Care continua să rămână în fotoliu. Parcă tensionată un pic. Lucru pe care l-am dedus din accelerarea ritmului respirației sale.

Când am îngenuncheat înaintea ei, s-a mai lăsat un pic pe spate. Să fi dorit să-mi ușureze operația ? Însă rinjetul ei m-a zărghit de tot. Nu prevestea nimica bun.

Dând să-i mângâi picioarele, am constatat că fusta i le ținea închingate. Trecându-mi palmele peste pielea lejer umectată, am perceput că freamătă aproape insesizabil. Și-am înaintat. Către vizuina „panterei rossa“. Tare anevoios. Nici picioarele nu acceptau să-mi primească mâna, nici fusta nu mișca din loc. Totuși mușchii nu-mi păreau atât de dur încordați. Ba chiar își slăbiseră tensiunea, devenind oarecum flasci.

A dracului muiere ! în pofida vârstei mărturisite incitatoriu, poseda o piele catifelată, dulce și îmbietoare. Mai cu seamă că nu era protejată de ciorapi.

— Poți merge și mai departe ! m-a anunțat doctorița. Pantera abia așteaptă încăierarea cu tigrișorul matale. Deși eu aș prefera să-l simt leu... Chiar leu saharian ! Hai, s-o văd și pe-asta...

Atunci, pesemne din pricina provocării, am recurs la o tehnică aparte. Cred că neprevăzută în cartea tehnică a agregatului

american. Pur și simpla am răsturnat fotoliul, dând-o pe doctoriță cu baidaracele-n sus. Am săltat-o apoi în poziție de drepți, ce-i drept împins și de zvâcnetul tigrului personal, înfuriat cumplit.

— Chiar așa ? a țipat parcă încântată Zbănțoaica.

— Om trăi și-om vedea..., am anunțat-o parțial triumfător.

Și, profitând că era cu picioarele la verticală, am tras mânios de ele. Ca să le despart corespunzător. Abia atunci a cedat cusătura fustei. Pârâind zgomotos. Iar în clipa următoare mă și repezeam spre elasticul slipului, orbecăind după acesta.

Nu-l avea. Căci am dat numaidecât peste mătasea flocănoasă a panterei. C-o fi fost „rossa", au ba, asta n-am mai știut. Fiindcă, închizând ochii (de emoție), am asmuțit fiara mea. La atac.

De vreme ce doctorița nu purta chilot, era clar că nu puteam fi acuzat c-am încălcat pactul. De-a o poseda pe nedezbrăcatelea. Și-am sărit și eu, laolaltă cu tigrul, repezindu-mă între baidaracele domnișoarei. Pe care le desfăcuse la maximum.

Iar în clipa imediat următoare și trecusem printre buzele jivinei, înfigându-mi tigrul în măruntaiele panterei. Care a răcnit exaltată, prin gura proprietarei sale :

— Hoțule, mi-ai spintecat totul ! Acum dă-i mai departe, cât mai iute, să vedem care pe care sfârtecă... Mai repede, am zis ! Hai, nu profita de timp !

La urma urmei, nu domnișoara Zbanț era cea care-mi comanda. Ci lăsam problema în seama tigrului. Care n-avea conștiință. Și nici remușcări. Deci, când mai agale, când mai mintos, în funcție de zvâcnetele panterei, tigrul și-a făcut gospodărește meseria.

Când a considerat că-și devorase prada, doctorița a exclamat explodând :

— Te-am avut, nenorocitule !

— Ba încă n-ai avut nimic ! am ținut eu s-o informez. Un bob zăbavă, până-mi creez front de lucru...

Lăsând fotoliul să revină la poziția anterioară, fără să ies din gura panterei rossa, am depus-o pe domnișoară la cantul agregatului. Și, fără să-ntâmpin nici o împotrivire, i-am petrecut picioarele după grumazul meu. Apoi m-am prăbușit în ea. Fotoliul a reacționat fantastic. Avea arcuri de oțel. Și când am simțit picioarele doctoriței dispuse să mă sugrume, încleștându-mi cumplit gâtul, am reacționat așijderi droturilor. Punându-mi la contribuție șalele. Care au purces să pompeze fabulos. Îneât

Zbănțoaica a considerat necesar să se-agațe și cu mâinile de brațele mele. Pentru a mă simți și mai aproape de ea.

— Ei, psihiatro, cum stau cu tensiunea de câmp ? Se simte senzorul ?

— Asta nu-i senzor, ci termocuplu de-naltă tensiune, păcătosule! Arde la sute de grade, și-i din oțel inox, nu fibră musculară.

— Ce să-ți fac, Zbanțule dragă... Altul n-am la dispoziție. Să-1 retrag cumva ?

— Nici să-ți treacă așa ceva prim cap ! Vrei să dereglezi tensiunea în rețea ? Lasă-1 să lucreze... Ba am să contribui și eu la reușita experimentului!

Nu mai știu cum dracului a făcut, însă-n momentul următor doctorița mă doborâse la podea, pe covorul persan. Rămânând încă călare pe mine, cu senzorul în ea. Și m-a avertizat:

— Acum să-1 ții cât mai drept, fiindcă va fi cavalcada iadului!

— Nu-i o problemă, am gemut eu.

— Asta rămâne de văzut ! Căci n-o cunoști pe stăpâna panterei. Ea-i mai fioroasă decât felina africană...

Când și-a dezlănțuit știința artei hipice, călărind în șa, cu mine pe post de armăsar dispus să cedeze zbătându-se și zvârcolindu-se în toate părțile, am perceput, la un moment dat, mușcătura panterei rossa. Care-și încleștase gura întreagă în jurul bietului meu tigru.

Și am țipat înspăimântat ;

— Ce-i asta, coană Pipoia ?

— Zbanțu' ! Orgasmul. De unde să știi, păgânule, că de-aia m-am botezat cu de la mine putere Zbanț. Fiindcă-s printre puținele proprietare de „casse-noisette". Adică spărgător de nuci, pe românește. Când o simți că te mușcă, înseamnă că eu m-am slobozit...

Și-a continuat :

— Stai bine cu tensiunea de câmp ! Haidem să gustăm ceva. Să bem și-o cafea și să fumăm câteva țigări. Fiindcă mai ai de făcut față și altor investigații de teren. În orice caz, ți-o spun de pe acum, n-ai complexul lui Oedip. Mai curând, aș zice, complexul fuduliei. Ținând să te' dai măreț. Cu-amărâtele de femei !

— Un moment, cum adică sufăr de complexul fuduliei ? N-am două, după cum am demonstrat ?

— Ai, fii liniștit... Probabil m-am exprimat neclar. Deși nu văd cum ar suna „complexul fuduliilor". Ce, ești produs de zahana?

Hai să luăm niște sandvișuri. Am pregătit o sacoșă plină...

După ce-am mâncat, lejer, câteva chifle proaspete în care doctorița vârâse mai de toate, și mușchiuleț afumat, puternic condimentat, și brânză de Olanda, presărată cu piper, precum și tocătură de cârnat afumat cu sămânță de ardei, și-am dat gata ibricul cu cafea, preț de vreun litru, ca și al doilea pachet de „Kent“, domnișoara.m-a privit zâmbăreață și m-a chestionat parșiv :

— Trecem și la celelalte investigații ?

— Cam de-același tip ?

— Absolut ! Fiindcă matale, dragă Pistol, prezinți unele ușoare dereglări psihice. Pe care le-aș încadra la capitolul grandomanie... Ți-a intrat în minte că femeile la vârsta a II-a sunt niște mizilicuri, ce pot fi mestecate din mers. Chestia asta trebuie neapărat să-ți fie extirpată din structura dumitale psiho-somatică.

— Și-mi va fi greu ?

— N-aș crede, din cele observate pe parcurs... Așteaptă-mă aici, că mă duc în baie să mă schimb. Să văd cum reacționezi și la celelalte ipostaze ale mele ! Ești pregătit sufletește ?

— Da ! Mai ales după ingurgitarea unor atari cantități de piper, ardei, cafea și nicotină...

— Perfect ! De data asta însă va fi necesar să te lași violentat, și nu să violezi, așa cum ți-am cerut la prima investigație.

Am trecut prin toate cercurile infernului lui Dante.

Mai întâi am acceptat să mă las violat de-o ursoaică. De fapt, de doctorița Zbanț, îmbrăcată într-o blană de urs polar. Când, tăvălit de-a dura pe covorul persan din cabinet, de ursoaica înfuriată, trebuia să mă supun, cu tigrișor cu tot, năbădăilor panterei dintre cracii animalului polar.

Apoi, ceva mai încolo, după ce pantera și-a potolit „.zbanțul“, menținându-se cu-amândouă labele stâpânei de animăluțul meu, nelăsîndu-l să scape din gura încleștată a fiarei să fac față atacului unui alt deghizat — domnișoara Pipoiă în chip de amazoană.

De-ndată ce amazoana s-a săturat să mă călărească, eu fiind pe post de mustang, culcat pe spate dar care trebuia să-și demonstreze un utilaj pe măsura faimosului cabalin sălbatic, în spasmele a două „sloboziri” succesive, au mai urmat: canibala Urubu, Elena din Troia, răpită de-un trib întreg de geto-daci, fiecare membru al tribului, încarnat de mine, silit fiind să dovedească trăinicia neamului, însă în alt chip, campioană de sărituri la prăjină, prăjina, bineînțeles, reprezentată de mâțul meu, și, în sfârșit, spre satisfacția

generală, predicatorul Inochentie. Care se lăsa violat mai de toate participantele cultului, întruchipate de-aceeași, una și singură, imprevizibila și dementa Ana Pipoia-Zbanț.

Pe la două din noapte, psihiatra mi-a dat voie să-mi iau hainele pe mine. Ajutându-mă să le-mbrac, dat fiind că nu mă mai ajutau mădularele. Înțolindu-se și dânsa, în aceeași costumație în care mă primise la consultație, apelând, spre regretul ei, la strâmta fustă sfârtecată, m-a rugat să iau loc în fotoliul catastrofic. Iar ea a trecut la birou.

De unde, c-un stilou într-o mână și-un caiețel în față, a pornit să-mi explice :

— Domnule Pistol, ai trecut cu brio prin toate testele. Așa că, întrucât îmi pari demn de-a fi vice-președintele meu, în fruntea organizației „Sex Globe Trotters". SRL, îți transmit acum, ca să fii în temă, obiectivele organizației. De-un an de zile mă ocup, îndeaproape, de întemeierea unei asociații comerciale cu scop lucrativ, cât mai eficient economic. Datorită postului pe care-1 am, de medic-primar psihiatru, am, și-am avut, în mână toate datele : cadrele necesare, mai de voie, mai de nevoie, un capital oarecare, pe care-o să-1 sporim fantastic de repede, mai rămâne să fac rost de un sediu, preferabil un hotel central, categoria „3 stele", ca și de-un manager. O să le obținem și pe-astea. Principalul este c-am făcut rost de elementul principal...

Înnebunit de relatarea nebunei, totuși am întrebat-o, mai mult din curiozitate intelectuală :

— Și-ăsta care mai e ?

— Păi matale, nu ți-ai dat seama ? Aveam nevoie de-un instructor, pe care să-1 numesc vice-președinte. Și care să se ocupe de recrutarea membrelor organizației, aceasta fiind exclusiv feminină, mai târziu, poate, și masculină. Personal și procedând la demonstrații în masă. Chiar cu participarea celor mai dotate cotizante ale noastre... Care, după o perioadă de instructaj variabil, în funcție de vârstă și dotare, vor începe să activeze în cadrul hotelului nostru. Pe bani grei — în lei sau în valută...

— Ia știai oleacă ! Dacă am înțeles bine, vrei să se organizeze o societate comercială, cu răspundere limitată, destinată exploatării, în proporții de masă, și la cel mai înalt nivel, a prostituției, nu-i așa?

— Sigur că nu ! m-a repezit domnișoara Zbanț. Prostituatele-s o victimă, de milenii, a unor forme sociale exploatatoare. Ei bine, noi vom proceda invers... Nu ți-e clar?

Pentru ce mi-am pierdut atunci atâta vreme cu Sica, Ledi, Nunuța, Lena, cu nefericitul și fricosul ăla de Mahmud Bakhria, terorizîndu-i nițeluș, ca să te atragem în brațele noastre ? Ce-i cu tine, vrei să mă scoți din minți ?...

— Păi cred că nu mai e nevoie ! i-am declarat degajat, Lucrul e ca și făcut...

— Perfect! mi-a acceptat concluzia Zbanț, nepricepând deloc unde voisem să lovesc.

Peste o clipită, domnișoara se ridica din scaunul birou lui și se așeza în fotoliul pe care fusesem eu. Și, săltându-și fusta până dincolo de șolduri, de-a rămas cu blănița miței la vedere, mi-a urlat:

— Vezi pantera rossa, pe viu, că până acum n-ai apucat ? Ei bine, ca vice-președinte în funcțiune, treci mai aproape și studiaz-o. Ca să realizezi în ce constă inima lumii... Gata ? Prea bine. Scoate-ți tigrișorul și-nhață-o ! Ca vice-președinte trebuie să fii, neapărat, sub președintă... începem chiar acum ! Altminteri îți crăp capul cu prespapierul ăsta... Nebunii au puteri supraomenești, și-ți pot dovedi oricând asta, ca specialistă în domeniu !

Aflând că-i conștientă de gradul de nebunie pe care-1 poseda, am cedat pe loc. Acceptând să mă fac frate cu dracul până trec puntea. Și-am dat liber mâțului. Care, de voie de nevoie, mai mult din instinct, s-a repezit imediat între fălcile panterei rossa. Care l-a îmbucat frenetic.

Doctorița, agățată de grumazul meu, cu-amândouă picioarele petrecute după el, se-ndesa cutremurată de fiori în mine, dornică s-o pătrund cât mai adânc.

Și-atunci s-a produs izbăvirea. Tuturor. Domnișoara a purces să urle, ca apucată, strângându-mă la pieptul ei, și-anunțându-mă cu glas demențial, sacadat, în ritmul zbanțurilor care se succedau intermitent :

— Mi-a scăpat zbanțul de sub control ! Nu vreau să mă slobozesc acum... Nu vreau ! Nu vreau !

Bineînțeles, am telefonat numaidecât la „Urgență“.

CAPITOLUL 18

INTERLUDIU CARE URMĂREȘTE MULTE

Ajuns acasă zdrobit, și psihic și fizic, c-aveam și motive, m-am culcat imediat. Și-am dormit numai până-n jur de orele 8 h. Când bănuiam c-ar fi posibil să-l găsesc pe Mahmud Ali Bakhria la dispensar. Era. Căci mi-a răspuns imediat :

— Stai în pat, odihnește-te după toate cele prin care ai trecut, că vin să stăm de vorbă. în jur de ora prânzului, când termin cu vizitele. Ce-ai dori să-ți aduc?

— Nimic ! Decât niște țigări, un cartuș de mare calibru, adică, mai clar, „Kent Style“ și-un kil de cafea'„Al Vo Ra Do— Brasil“... De-ale mâncării, se mai găsește și la mine !

A venit la punct. 11h. Plus vreo cinci minute.

Ne-am așezat în bucătărioară și-am purces să dezbatem evenimentele. Mai ales după ce-i relatasem, la mare amănunt ce pățisem cu nebuna.

— Dom'le Pistol, știam cu toții că-i dementă, însă n-aveam curajul să mișcăm în front. Eu unul, eram pur și simplu terorizat de amenințările ei. Fiindcă mă avea la mână.

Știind c-am practicat vreo câteva raclaje... Pe Sica, sau Ledi și Nunuța, pacientele ei, nicidecum pe probleme de psihiatrie, ci prin intermediul meu, care răspundeam de sănătatea lor, ca medicul circăi din Colentina-Volintiri, le presa și pe ele... Sunt vinovat. Din lașitate, te-am vândut scroafei. Trimițându-ți-le pe cap pe cele de mai sus. Bașca Lena și Sorina...

L-am iertat Mai ales când mi-a spus că madam Pipoia, având și unele relații oculte, îi înțesase casa și cabinetul cu microfoane. Ca să fie la curent cu tot ce vorbește și pune la cale bietul turc. . .

— Deci, avea cunoștință și despre planurile celor de la Edirne?

— Probabil...

— Și ce-i de făcut ?

— Deocamdată stai liniștit. Recapătă-ți forțele, vezi și ce-i cu răceala asta, fiindcă-ți cam ard ochii, și-o baie fierbinte, totală, ți-ar

face bine... Pe doctorița Pipoia au internat-o, definitiv, la spitalul 9. C-un diagnostic și-o prognoză din cele mai severe ! Oricâte relații ar fi avut, acum n-o mai pot ajuta. Și totuși, ca măsură de siguranță, rămâi în casă vreo câteva zile. Am și vorbit cu Dădița, care mi-a spus că se ocupă de matale, mai exact, sper, de gospodăria dumitale. Și mi-a făgăduit că vine să steie cu mata. Tot e-n concediu, cu 50%... Dacă-ți administrează și-o baie fierbinte, ca la carte, bătrânește, om te dai după aceea. Pune-o să-ți și gătească ceva bun. Până-ntr-o săptămână, c-am discutat și cu Năică, nepotu-meu, Caracioglu, dezlegăm noi toate enigmele create de făptura aia posedată de Șaitan ...

— Și ce zice patronul de la „Sandy Bell“ ?

— Că să-i tragi tare la carte... Turcii mei doresc să luptați împreună împotriva prostituției, nu pentru promovarea acesteia. Căci sunt înspăimântați de năvala puștoaicelor romănce asupra Istambulului. De parcă ar vrea să-l cucerească din mâinile islamului!

— Perfect! Așa va fi întreg serialul meu, cu cele „10 curve mititele”

— O Key și în regulă... Acum te las. Am să-ți telefonez, fie eu, fie Caracioglu, când vom avea ceva nou pe fir. Până atunci, dă-te pe mâinile Dădiței. Zicea c-o să vină chiar la vremea prânzului să-ți aducă niște fasolică bătută, cu ceapă prăjită, ulei și usturoi, plus boia de ardei. Mamă, mamă, ce i-aș mai rade și eu o fasolică. Însă nu mă-ngăduie păcătosul ăsta de burdihan... Devine aerostat, cum se-atinge de un bob de fasole !

Ne-am despărțit împăcați. Vai și de măiculița lui, prin câte trecuse cu sifilitica !

CAPITOLUL 19

LA „BĂILE FIERBINȚI” CU DĂDIȚA

La vreun ceas după ce plecase doctorul Bakhria, Dădița se prezenta la mine. În felul ei. Așa cum, de altfel, proceda mai totdeauna. Fără să bată la ușă. Nici la intrare, nici la dormitor.

De altfel, mă considera de-al ei. Eu, trăgându-mă de Ia Poiana-Mare (Oltenia), iar dânsa de la Galiciuica.. De coleșica de peste deal. La o zvârlitură de jordie.

— Halal să-ți fie, ciciu Vifore, c-o făcuși de oaie ! Cum de-ai răcit în halu’ ăsta ?... Ți-am fiert o fasule bătută, ca la noi...

Astfel m-a întâmpinat Dădița, pătrunzând năpraznic în bucătărioară. Era singura, dintre exilații de pe Calea Moșilor, refugiați în fundătura Derdiței, care-mi spunea Vifor. Ca și ciciule. Pe limba oltenească — nene !

Era și mai tânără decât mine. Cu vreo patru ani, parcă.Totuși, după ce o amăgise o hahaleră, făgăduindu-i c-o ia de nevastă, acuma ajunsese să arate ca un țâr uscat. Ca și cum ar fi dus în cârcă vreo patruzeci de ani, cel puțin. Ca femeie, nu mai prezenta nici un interes. Și, cred, nici pe ea n-o preocupa aspectul ăsta. De-aia se și îmbrăca bătrânește.

Însă se dovedise muiere țeapănă și vajnică. Părăsită de jigodia aia de nătântol, se-angajase imediat salahoare la un șantier de construcții. Cărătoare de balastru. Cu roaba.

De aceea devenise o adevărată atletă în miniatură, căci era și măruntă de statură. Care însă se mișca prin bătătură și-n casă ca o zvârlugă, Din soiul — bine-ndesată.

În timp ce haleam amândoi din strachina de fasole bătută, cu ceapă prăjită deasupra, ulei, boia roșie de ardei și frecată cu mujdei de usturoi, întinzând-o pe lipie caldă, adusă tot de Dădița, mă uitam la ea pe furiș. Să nu observe c-o examinez.

Ce mai calea-valea, se stafidise de tot biata mea Dădița. Cea

care avea grijă de curățenia casei, de rufăria mea, iar uneori și de prezentarea anumitor preparate culinare specific olteneşti.

Negruță ca dracul, fără urmă de păr înspicat, ci tăciunos și des, cu ochii cuprinși de-o febră interioară, și-ăștia ca smoala, slăbise nespus. Încât lăsase orice pretenții de cochetărie. Purtând pe dânsa o rochiță dintr-o stofuliță ieftină, cam flendurită și lărguță.

— Ei ce zici, m-a luat la rost Dădița, m-am beșondrit rău, nu-i așa ? Arăt ca o aschimodie... Păi ce să-i faci, dac-a ajuns țăranca la oraș, unde-a dat tot de sapă, lopată și roabă. Asta e...

— Taci tu, nu mai vorbi prostii ! Că va veni si vremea ta. Însă prea te spetești cu munca. Bașca spălatul rufelor pe la oameni. În definitiv, cine te mână să te zobești, având grijă de mine ? Că eu nu te-am silit...

— Păi, fiindcă ești oltenaș de-al meu, de pe lângă Galiciuica. Aici n-am pe nimeni altcineva, de care să-mi fie drag...

Și când te văz amărâștean și căzut pe mâna putorilor, las' că știu tot, mi se face-o milă de matale, ciciu Viforele, de-mi vine să plâng. Și mai dăduși și-n oftiga asta de răceală, de-or să te mânce curvișinele dumitale copt, fire-ar ale dracului de știoarfe, că le știu eu...

Când am gătat de mâncat, Dădița a spălat strachina și tacîmurile, a curățat masa de firimituri și mi-a spus :

— Acum hai la baie, să te lecuiesc !

— Cum ?

— Așa cum zisăi ! Mi-a poroncit turcu' de Mahmud să-ți fac o baie fierbinte, până te-or trece nădușelile leoarcă, și-apoi să te trag la vintre și să te fricționez... Las' pe mine, că știu ce-am de făcut. Mai vârtos decât el. Așa cum am învățat la muica acas' !

— Păi cum să mă bag, fă Dădițo, în baie cu tine ? Că n-o să mă lai pe-mbrăcatelea...

— Ai să te bagi, ciciu Viforele ! Așa cum te-ai băgat și la coana Nunuța... Și-apoi n-ai de ce să-ți fie rușine de mine. Că suntem între de-ai noștri. Pentru mine, ești un copil. Iar eu ți-s mamă. Nu contează că suntem pe-aproape ca vârstă !

Atâta m-a boscorodit la cap, încât în cele din urmă m-am lăsat convins. Mai ales că simțeam și febra cum îmi macină mințile. Răcisem al dracului, la tratamentele Nunuței, fir-ar să fie, bașca nădușind la investigațiile doctoriței Zbanț.

Baia nefiind prevăzută cu cadă, întrucât așa am cerut, nesuportând scalda la cazanul de rufe, nu posedam acolo decât un duș obișnuit, cu stropitoare, un taburet metalic, pe care mă așezam

când operam clăbuceala cu săpun, o chiuvetă mare, cu toate cele necesare, pentru săpun, pastă de dinți, periuțe, sprayuri, mașina de bărbierit, stativ pentru prosoape și halatul de baie, ca un soi de cuier scund, să-mi fie cât mai la îndemână. Și-n afară de asta, nimic altceva.

Extrem de mică, baia ca o cușcă pentru condamnații la carceră. Însă pereții îmbrăcați în faianță, atât de apropiați, mi-erau de mare folos. Având de ce mă sprijini cu spatele.

Așa cum a procedat și Dădița.

— Bine că-i odăița micuță. Astfel e mai caldă, și-ai să asuzi pe pofta inimii... Fă-te-ncoa, să te despoi ! — mi-a comandat compatrioata mea, de-ndată ce-am intrat în baie.

Oricât am vrut să-i demonstrez că-s capabil să mă dezbrac și singur, Dădița dintr-un brânci m-a silit să mă astâmpăr. Și, într-o clipită, eram gol pușcă. Sub ochii curioși ai Dădiței.

— Și tomite pentru ciocălăul ăsta fleșcăit, s-or dat în vânt Sica și coana Ledi ! s-a mirat în gura mare Dădița, exprimându-se disprețuitor la adresa mățului meu. Păi știuleței dintr-ăștia, erau la noi, în Galiciuica, vagoane...

— Taci, fa Dădițo ! m-am răstit eu. Ce-are a face Sica noastră, cu pisoiul meu, sau Ledi ?

— Ba matale să taci, ciciu Vifore ! Că știu tot. Te-am văzut cu ochii mei cum le-ai vârât în casă... Tot știu ! Hai, treci pe scăunel să te săpunesc !

Dând drumul la apa caldă, Dădița m-a trântit cu fundul pe taburet, a-nșfăcat o Rexona mare și-a purces să-mi frece spinarea. Când a trecut la brațe și picioare, rochița îi era leoarcă de apă și clăbuci de săpun.

Atunci Dădița s-a oprit o clipă și m-a anunțat :

— Ciciu Vifore, eu-mi dau jos rochița, că rămân și făr' de ea... N-o să-ți fie scârbă de mine, c-am să rămâi doar în chiloți ? Că țâțornic nu port...

— Dar ce, nu ești și tu femeie, ca toate celelalte ? De ce să-mi fie scârbă ? Vezi-ți de treabă...

Păi tot așa ziceam și eu ! Cu ce-oi fi păcătuit oare, de ciciu Vifor nu și-a zvârlit măcar o dată ochii asupra mea ?

— Fiindcă tu, Dădițo, ești fată cuminte, și nu mă simțeam în stare să-ți fac rușinea asta... Auzi idee ! Ce-ai fi vrut, să păcătuim amândoi, noi care suntem megiești ?

— Și ce dacă ? N-aveai decât să mă rușinezi, de câte ori ți-era

pofta... Că n-aș fi avut nimic ba din contra... Pe-altele, le știi tălică, le-ai rușinat pân' au făcut pe ele de bucurie !

Beștelindu-mă astfel, Dădița s-a apucat să mă săpunească în continuare. Iar eu am pornit să mă uit la ea cu coada ochiului. Mare surpriză... Negruța era mai bine făcută decât s-ar fi crezut. Deși avea picioarele cam groase, mijlocul îi era subțire, bustul slăbuț și cam supt, cu țâțișoare abia înmugurind. În afară de-asta, poponeața, bogată și rotunjoară zdravăn, se armoniza perfect cu baidaracele ei de țărancă get-beget.

Cum de nu mă gândisem niciodată la compatrioata mea ?

Și-atunci, dintr-o pornire sentimentală, probabil, am incitat-o:

— Ascultă, Dădițo, de ce nu te-mbăiezi și tu cu mine o dată ?

— Ba m-aș scălda, c-ai un săpun de m-a lăsat amețită cu parfumul lui... Și n-o să-ți fie rușine cu mine alături ?

— Deloc. Ba dimpotrivă chiar !

În secunda următoare, Dădița își zvârlea cât colo chiloții, rămânând cum o fătase mă-sa. Și nici privită din față nu era de neglijat. Căci poseda o burticică de toată frumusețea, apetisantă și lejer bombată. Bașca o podoabă flocănoasă corespunzătoare. Mai neagră decât toată Africa la un loc.

Așa că, după ce Dădița s-a săpunit de sus și până jos, contorsionându-se în fel și chip, de i-am putut examina lejer și pitulicea, un guguștiuc pitit sub umbrele blăniței, s-a apucat să mă termine și pe mine. Fiindcă nu-mi săpunise pieptul. Și ceea ce mai era dedesubt.

Când mi-a luat pisoiul în mână, și-a pornit să-l clăbucească frecându-l între palme, în toate direcțiile, bestiola s-a răzvrătit imediat. De era să-i scape din căușul palmelor.

Uimită, Dădița mi-a declarat privindu-l neîncrezătoare :

— Iote-te, ce mai ditamai' ciocârlanu' ! Vas'că, ăsta-i... Păi dacă-i așa, atunci să ne clătim de săpun, și-apoi te nădușesc eu, cum se cuvine, și după cum mi-o poroncit turcu' !

Pornind dușul, a dat apa cât mai fierbinte. De credeam că mă opărește. Apoi, fără să mă prevină, m-a proptit cu spatele de peretele dinspre miazăzi și, în mai puțin de-o clipită, se agățase cu amândouă brațele de grumazul meu.

După care, dintr-un salt, petrecându-și picioarele grosuțe de-o parte și de alta a șoldurilor mele, folosindu-se de pârghia

brațelor, își lipise tălpile de zidul dindărâtul meu.

Astfel, eram prins în cursă !

Simțindu-i guguștiucul în dreptul mâțului, am izbucnit supărat:

— Ce vrei să faci, nebuno ?

— Să mă dau huța-n ciocălău... Ca la noi, la Galiciuica. De-o să nădușești din toate mădularele, ciciule !

Până s-o potolesc, îmi și luase „ciocălăul“ între pulpe, și-1 vârâse drept în pitulice. Iar după aceea a purces să-și facă vânt, înainte și-napoi, proptindu-se cu tălpile de perete. De intram și ieșeam din ea, și din pitulice, ca dintr-o bucată de unt proaspăt.

— Ce zici de pipoașca mea ? s-a interesat Dădița accelerându-și jocul de-a huța. Nu-i mai mică și mai strimtă decât a vacilor alea, de Ledi, și de Sica ?

— Cum i-ai zis ?

— Pipoașcă ! Cum i se zice la noi... Unde nu-i spunem piz..., iartă-mi vorba neterminată !

Pipoașcă, sau pi..., pardon, pitulice, cuvântul avea savoare. Dar și funcționalitate. În ce privește denumirea. Iar când s-a accelerat și frecvența datului de-a huța, Dădița a chirăit explodând și-nclestându-mă-ntre picioare :

— Abá, o făcuși și pe-asta, Dădițo ! Halal să-ți fie...

Mai încolo ceva, după ce-am trecut în dormitor, la pat, să mă tragă de vintre, cum îi zicea ea masajului pe care-1 practica, a mai apucat să țipe de vreo câteva ori :

— Abá !... Abá !

Când rostit de sub mine, când de deasupra. Călărindu-mi pe deșelate ciocălăul. Și, după ce-am nădușit bine, iar Dădița m-a uscat cu prosoape și cearceafuri, n-am dormit niciodată mai adânc ca-n noaptea care a urmat.

Eram curat la suflet și la trup, cum nu fusesem vreodată. Iar pe la crăpatul de ziuă, când am vrut să aflu cât e ceasul, am zărit-o pe Dădița culcată la picioarele patului, învelită doar într-o pătură subțire și uzată.

Coborând să văd ce-i cu ea, am auzit-o plângând înăbușit.

— Ce-i cu tine, fa Dădițo ?

Mă smiorcăi... De bucurie. Că te-ai milostivit și de-o pârlită ca

de-alde mine ! Cum era să mă culc lângă tălică, ditamai boieru' și ziaristu' ? Nu se cădea...

M-am întins lângă ea, pe covor și, vârându-mă sub aceeași pătură, am luat-o în brațe și-am strâns-o la piept. Ca, peste nici vreun minut, s-o aud pe Dădița :

— Ce mă-mpunge-n pipoașcă ?

— Ciocălăul !

— Mai mă miluiești o dată, zău așa ?

— Ba și de mai multe ori, dacă îmi strigi și „abá !"

Peste vreo două sau trei luni, Dădița îmi telefona de la oficiul poștal din Galiciuica. După ce dispăruse enigmatic din sordida noastră mahala a Derdiței.

— Ciciu Vifore, ce mai faci tălică, bre ? Eu am izbutit... Acuma-s iarăși țărancă din mediu rural. Pusăi și porumbu', și-aștept să-1 văz că iese. Cum aștept și-un ciocălău de la matale, să-1 vâr în moara mea, știi tălică de care-i vorba, și să-1 macin cât mai încet și mărunt !...

— Neapărat trec și pe la tine, Dădițo, în vara asta, c-am să lucrez o vreme în țara noastră,. Oltenia ! E bine ? Căci moara ta-i cea mai bună și vârtoasă dintre toate...

— Abá ! a exclamat compatrioata mea. Și a închis telefonul. Pesemne, ca să n-o simtă telefonistele că-i luase pipoașca foc.

CAPITOLUL 20

DEJUN DE.AFACERI

De fapt, dacă-i s-o luăm pe bune, dispariția Dădiței nu era chiar atât de misterioasă. Cel puțin pentru mine. Care-i aranjasem totul, din recunoștință, pentru încrederea ce mi-o redase. In mine, în posibilitatea revenirii la o morală ceva mai umană.

Însă, de n-aș fi fost ajutat de Năică patronul, Caracioglu de la „Sandy Bell", n-ar fi fost nimic cu putință. Aflând de povestea Dădiței, se oferise să-i acorde un ajutor umanitar. La care, bineînțeles, cam vreo 30% proveneau și din partea mea.

Sponsorizat de rubedeniile lui de la Edirne. Și mai înspăimântate de destrămarea fibrei morale de pe meleagurile lor. La care, din păcate, contribuiau și „puștoaicele” binevoitoare, sosite acolo de prin părțile noastre.

Când îi spusesem Dădiței că-i vremea’s-o-ntindă la ea în sat, să-și repare casa părintească și să cumpere pământ în preajmă, și să-și trăiască viața acolo, mai întâi îmi râsese în nas.

— Cu ce parale, bre ciciu Vifore ? Că eu m-am cugetat să nu-mi pui nici ca cum mașina pe piață, ca curviștinile de pe-aici. Mai bine mă omor, zău așa, decât s-ajung să fac trotalul !

— Nu va fi nevoie ! Uite, ai' să primești un ajutor umanitar din străinătate, tomite cât să-ți ajungă pentru a te rostui...

— Aida ! Și cine-s binefăcătorii ? Tot americanii ăia, pe care-i adastă lumea de peste-o juma de veac ?...

— Nu chiar, însă-s tot un soi de-americani, fiindcă-s plini de dolari !

— Machea ?

— Absolut ! Hai la mine-n dormitor, că mi-au lăsat mie banii, să ți-i dau. Și-i țin acolo, să nu fie la vezeală...

După ce i-am numărat în palmă mangoții, de i se făcuseră Dădiței ochii cât cepele, a pornit să plângă de bucurie. Tot așa cum a mai plâns și după aceea, în baie, unde mă trăsese să mă scalde în apă fierbinte. Ca să-și deie seama că nu-s bolnav. Tot așa cum a mai chirăit de vreo câteva ori și „abaá când intenționam să-mi retrag și celălalt ajutor, de-adevăratelea umanitar, ciocălăul.

Totul fusese pus la cale, exceptând secvența finală, de mai sus, la un dejun de afaceri. Unde fusesem invitat de Caracioglu. Care, asistat de doctorul Bakhria, nen’su, mă pusese la curent cu situația internațională. Și, mai ales, internă.

În timp ce mă ghiftuia cu salam de Sibiu, șuncă și kaiserfleisch, ca antreu, și-apoi cu sărmăluțe la cuptor, iar după aceea cu nenumărate porcării (adică fripturi de porc), mai apucase să-mi comunice :

— Maestre, de vreme ce ești de-al nostru, stâlpul de bază al viitoarei edituri „Sandy Bell”, e musai să-ți asigurăm protecția !

— Aoleu ! am exclamat eu. Chiar atât de cotoioasă-i situația ?

— N-aș prea zice ! m-a informat Năică. Însă, până se mai lămuresc unele mișculații de-ale sifiliticei de Zbanț, va fi bine, pentru câteva luni, să lucrezi undeva în provincie. Ca să putem

curăța locul aici...

— Și ce să lucrez ?

La serialul nostru, cu cele zece fetițe dulci, dezvoltând și celelalte volume. Iar ca acoperire, ai să devii redactor-șef adjunct, la o publicație de-a noastră. Unde, din cele spuse de Robert, nepotu-meu și șeful acesteia, ar fi, cică, niște putori locale, care doresc din răsputeri să destabilizeze situația în redacție. Așa că, după cum vezi, ai să activezi și-n domeniul matale. Fiindcă putorelele-s femei, iară nu masculi...

— Și unde-ți apare, patroane, anexa lui „Sandy Bell" ?

— Ți se va comunica la timpul potrivit. Tot din motive de securitate, nu-ți dezvălui acum locul cu pricina. Până atunci, stai liniștit acasă. Fără să mai te vânturi prin oraș... Și cată, dragă maestre, s-o lași mai moale cu vecinele matale.

— Păi și ele au lăsat-o moartă-n păpușoi ! l-am pus la curent pe Caracioglu, referindu-mă, se-nțelege, la Sica, Nunuța, Ledi și fetele ei, Lena cu Sorina... Pesemne au aflat că știu totul despre mișculațiile lor, executate sub teroarea nebunei, și li-i rușine... Deși le văd uscându-se de dorul unor noi violuri consimțite !

La despărțire, când Nae și Bakhria m-au condus acasă, cu „Toyota" din dotarea redacției „Sandy Bell", patronul a mai adăugat :

— În zilele următoare.ai să fii vizitat de-o reprezentantă a unei edituri străine, interesată să obțină copyrightul pentru romanul pe care o să-l editäm împreună... A citit la mine-n birou sinopsisiul matale.

— Și de unde aflase de cele „Zece curve mititele" ?

— Uite, chestia asta ar fi bine s-o descâlcești matale. Căci tine tare mult să te cunoască, și să știe câte ceva, în plus despre roman. De-altfel, am și la mine-n redacție putoricile mele și s-ar putea să-i fi vândut pontul...

— Cred c-am să mă descurc ! l-am asigurat eu, încântat că se interesează străinătatea de activitatea mea literar-salubrizatoare.

— Iar după individa asta, ai să mai fi călcat și de-o reporteră, de la un canal de TV, particular și independent...

— Tot în legătură cu serialul meu ?

— Mda ! Mi-a cerut să lectureze sinopsisul matale, spunându-mi c-a aflat de el din zvon public... Probabil, tot de la vreuna din credincioasele și lacomele mele secretare. Fii însă atent!

— Nici o grijă ! Am început să capăt ceva experiență în

domeniu. Am să fiu cu ochii în patru. Ba cu și mai mult d-atât, vorba Iui Petru Rareș !

CAPITOLUL 21

NIMIC NU SE SEMNEAZĂ ÎNAINTE, CI DUPĂ

Sâmbătă, cam pe la 16.00 h, mi-a telefonat reprezentanta editurii străine. Să-i confirm dacă-s dispus să stăm de vorbă, pe problemele cărții mele.

— Cu multă plăcere ! i-am declarat eu, surprins de glasul aflat în posesia persoanei de la celălalt capăt al sârmei. Frumos timbrat, bătând spre alto, treapta de jos, manifesta și-unele accente și intonații bizare.

— V-ar conveni la „Intercontinental", în camera mea ?

— Nu prea... Sunt răcit. Și nu ies acum din casă !

— Să-nțeleg că vă pot vizita chiar la domiciliul dumneavoastră ?

— Dar bineînțeles ! Garantez pentru securitatea matale. Din toate punctele de vedere...

— Perfect 1 Pot veni atunci într-o oră, în jur de cinci și-un sfert ?

— Excelent 1 Iar eu am să fiu pe fază...

A sosit extrem de punctuală. La volanul unui „Mercedes TTLX". Parcându-1 lângă „Bombița" mea. Capitalista dracului, voise să mă atragă între pereții de microbeton ai hotelului. Unde-s numai microfoane și beton. Care-ți ascultă și-nregistrează până și pulsul din buricul degetelor. Ca să se afle totul despre romanul meu. Iată că, prevenit fiind, fugisem din calea pericolului.

Când am poftit-o în holișor, ajutând-o să-și dezbrace șubița, mi-a fost dat să asist la un întreg număr de strep-tease. Căci și-a dat jos de pe dânsa nu numai hăinuța din piele îmblănită ci și bluzița tricotată, precum și dresul din lâniță subțire și fină. În timp ce-și

expunea privirii picioarele, de jos și (cam) până sus, mi-a explicat apelând la timbrul acela indimenticabil, de violoncel răgușit :

— Maestre, sufăr îngrozitor de termodereglari corporale. Ca și de lumină prea vie. Avem vreo cameră mai în penumbră, unde să putem discuta liniștiți ?

— Numai domitorul ! însă mă jenez să vă invit în el...

— Stai liniștit, maestre, că nu-s dusă la biserică !

Mirat de cunoașterea românei, până și-n cele mai adânci forme perifrastice, am întrebat-o :

— De unde cunoașteți atât de bine limba noastră ?

— De la mumă-mea bună... Dânsa-i româncă, iar taică-meu, ca să zic așa, de-alte naționalități. Însă de pe alte meleaguri 1 De fapt, ca să rămân corectă față de matale, țin să-ți spun, de pe acum, că nu-mi pot dezvălui identitatea, proveniența și ce-anume editură reprezint ! Este atât de feroce concurența, la ora actuală, încât ne ferim să suflăm și-n iaurt...

Fără supărare, nu ?

— E dar ! Spionajul comercial acționează și la voi. Dar cum să mă adresez persoanei matale, atât de fermecătoare ?

— Poți să-mi spui chiar pe numele mic... Mă cheamă Tony!

— De la Antonia ?

— De la orice... Și Antonia, și Victoria dar și Tania ! Și zici c-aș fi fermecătoare ? Păi stai o țârâ, că încă n-ai văzut nimic... Hai să intrăm în dormitorul acela umbrit, în care ți-era teamă să mă vâri. Crezând că mi-i frică să nu fiu violată... Așa ceva nu mă înspăimântă. Mai ales că reprezint o casă de editură dedicată literaturii educative. Bineînțeles, sexual-educative. Ce-i facem, frecăm țiparul, sau trecem la interes ?

Înțepenit zdravăn de cele auzite, am poftit-o numaidecât după mine. Și-am anunțat-o :

— O clipă numai, s-aduc un scaun !

— Pentru ce ? Văd că ai pat, și-ncă dublu. Am să mă așez pe marginea lui. E și mai confortabil, astfel... Și, decât s-aduci un scaun, mai bine fierbe niște cafelușe, și servește, pentru amândoi, și câte ceva de-ale gurii. Ai să găsești tot ce-i nevoie în portbagajul mașinii. E deschis...

Când m-am întors, după vreo câteva minute bune, era să scap din mână mânerul servantei. Pe care aranjasem cafelele și șandvișurile, gata preparate, precum și două cutii de „Guldenburg“, abia scoase din frigider.

Aveam și motive, ce-i drept. Căci Tony, enigmatica reprezentantă, se despuiase la pielea goală. Și fuma alene, scuturând scrumul „Kent“-ului în farfurioara ce-o ținea în mâini. Mai precis, mâinile între picioarele larg desfăcute. Încât i se puteau vedea și cele mai intime măruntaie.

— Ce-ai rămas așa, ca un vițel la poarta nouă ? s-a interesat străineza. N-ai mai văzut muiere în dezabieu ?...

— Dar ce-ai pățit ? am îngăimat aproape bâbâindu-mă. Ai o criză de termodereglare corporală ?..,

— Încă nu ! însă m-am pregătit pentru discuții... Hai să bem o cafea, să mâncăm nițel, și-apoi îți explic despre ce-i vorba ! Treci lângă mine, la marginea patului...

Peste o juma’ de oră eram lămurit. Mă aștepta infernul, Căci Tony mi-a explicat pe-ndelete totul. Editura ei, firmă serioasă, nu semna nici un contract de Copyright, mai înainte de-a verifica totul. Mai ales dacă există o deplină autenticitate. În cele expuse de autor. în cazul cărții mele, trebuia să demonstrez personal, chiar reprezentantului trimis anume, fiecare capitol din roman. Pe viu. Pentru încredințare.

Uluit, având totuși de apărat și interesele mele, m-am învoit să execut comanda. La cererea clientului. Dar și cu materialul său.

Și ce material avea !

Tony, după părerea mea, era o demnă reprezentantă, multilaterală, a mai tuturor popoarelor lumii. Căci avea statură de englezoaică, picioare sovietice, pulpoase și lungi, blăniță de franțuzoaică, un tip de „mouton dore“ aparte, iar fofoloanca-i era, precis, bengaleză. Mai exact, de tigroaică bengaleză. Care sfârteca imediat orice altă felină întâlnită-n cale. Cum era, de pildă, bietul meu mâț.

Tony, mai întâi, îmi solicitase un sinopsis al romanului.

Pentru a-și preciza opțiunile. Și-ncepuse cerându-mi :

— Dă-mi alifia aia a voastră, cu care te-a lucrat Ledi ! Iar când s-a convins de proprietățile „Fluocinolonului“, gemând și trepidând încă, m-a rugat :

— Mai ai casetofonul și caseta cu „Lambada“, aia ?

Iar când l-am adus, cărându-l din kicinetă, imediat s-a și instalat în poalele mele. Dar și cu fofoloanca în tigrul meu personal. Mult mai fioros decât cei bengalezi. Căci am fost nevoit să scot din priză instalația. Și audio și pe cealaltă, mă rog, ca să-i zic așa. Căci începuseră să scoată fum. Și era primejdie de scurtcircuitare. Tony nemaisăturându-se de „Lambada“.

Luni de dimineață, după 36 de ore de coșmar, însă după ce demonstrasem și hidroterapia ,,Klapps”, ca și testările întreprinse de Pipoia-Zbanț, sfâșiind, în interesul clientului care comanda, și fusta personală a acestuia, întocmai ca-n secvența cu nebuna, Tony era satisfăcută. Din toate punctele de vedere.

Iar când ne-am luat rămas bun, mi-a spus zâmbitoare:

— Vezi că ți-am lăsat în kicinetă un pachet de cafea „Jacobs”, și trei cartușe de „Kent“... Fiindcă s-ar putea să revin. Dacă patronii mi-o vor cere. Unele capitole s-ar mai cere, (poate, trecute pe „Replay”. Dar merită. Căci, după mine, romanu-i foarte bun !

CAPITOLUL 22

TRANSMISIUNE ÎN DIRECT, LA ORĂ DE VÂRF !

Reîntors în dormitor, să-mi trag sufletul, după cele două zile de groază, am dat să-mi aprind veioza. Să citesc ceva, până mă calmez. Pe dracu ! O flamă orbitoare m-a avertizat că eram în posesia unui scurt circuit în rețea.

Ei bine, nu era în rețea. Ci în dulia veiozei. Unde Tony își plasase „maimuța, mai pe clar microfonul miniatural. Cât un

nasture de pantaloni. Însă cu șase găurele. Î1 uitase, nefericita. Precis or s-o deie afară patronii firmei.

Și n-am să mai am ocazia acelor, totul, plăcute „Replay“ uri.

După ce am înlocuit dulia carbonizată, am schimbat becul și am intenționat să-i dau un telefon lui Năică, la „Sandu Belu“, să-l pun în temă, receptorul mi-a zbârnâit în mână.

Era reportera de la TV 3, canal indepedent și privat. Care mi-a comunicat, cam agresiv :

— Maestre, ești prevenit de domnul Garacioglu... Deci, nu te miști din casă. În zece minute-s la matale. Cu toată aparatura !

— Cum, vreți să-mi intrați cu Carul TV în casă ?

— Nu, fii liniștit, maestre... Deocamdată numai căruța, adică eu.

A dracului reporteriță, își cunoștea meseria. Deoarece nu m-a lăsat s-aștept în exces. Peste mai puțin de un sfert de ceas îmi intra în casă. Purtând o servietă „diplomat-case“ în mâna stângă.

Când am văzut-o la înfățișare, mi-am dat imediat seama c-o mai zărisem pe undeva. Iar când mi-a zâmbit, am știut de îndată cine era. Căci tot așa îmi zâmbea și de pe micul ecran.

Unde, un timp, până fusese scoasă din emisie, se ocupa de reclame.

În bucătărioară, întrucât a pretins să discutăm la lumină și-ncă vie și puternică, mi s-a recomandat cu binecunoscutul glas :

— Eu sunt Rada Huțupaș-Guzgă, de la TV 3, canal independent!

— Îmi pare bine !

— Cred și eu... Care carte s-a mai bucurat de-o prezentare ca aceea, pe care o s-o v-o facem noi ? Fii atent, în direct și la oră de vârf. Pe viu... Cu mine în rolul principal !

Nepricepând nimic din glăsuirea reporterei, care era în posesia aceleiași dicții, morocănoasă și enervantă, ca în reclamele pe care le prezenta la programul național, am poftit-o să-mi ofere unele explicații suplimentare :

— Despre ce fel de prezentare va fi vorba ?

— Ai s-auzi numaidecât... însă mai întâi invită-mă la o cafea. Mai ai „Kent“-uri, c-aș fuma și eu !

— Iartă-mă, domnișoară sau doamnă Guzgă... Am uitat de-o tratație.

— Lăsați matale, zi-mi Radca, și-ncheiem aici cu protocolul. Ieși cu cafeaua și „Kent“-ul !

— Imediat ! Până-s gata, nu luați loc ?

— Maestre, nu fi tolomac... Zi-mi Radca și tu, fără luați și

persoana a treia. Fiindcă aici nu suntem decât noi doi. Iar peste puțin, numai unul. Unul peste altul. Ai să vezi matale...

— Bine, dragă Radca, s-a înregistrat ! Așează-te atunci.

S-a așezat. Cu fundul pe măsuța din bucătărioară. La marginea tăbliei. Picior peste picior. Și imediat, pe loc, mi-am reamintit și-o altă scenă din viața reporteriței.

Dacă în primele ei apariții se remarcase prin absență, ca și prin mutrița agreabilă și nespus de vulgară, după o vreme începuse să zâmbească. Ei bine, din clipa aceea devenise tulburătoare. Pentru cine se pricepe. Avea o gură atât de parșivă, dar și-mbietoare, de-ai fi putut jura că-i fofoloancă în stare de așteptare. Lucru foarte incitant. Întocmai ca și acum, când fierbeam de-o cafea. Când era să dau cafeaua în foc, stând cu privirile ațintite asupra picioarelor Radcăi. Care, ca și atunci pe micul ecran, și-acum, erau pur și simpla îndobitocitoare.

Atunci avusesem posibilitatea să-i admir doar pulpa unui singur picior. Conform, probabil, indicațiilor regizorului de imagine. Cam neinspirat. Căci văzusem o halcă de carne uriașă. Încă și-n prim-plan. Ceea ce-o dezavantajase cumplit pe biata crainică.

De aceea, mi-am zis acum, din momentul acela dispăruse , din emisie.

Însă-n clipele următoare mi-am băut cafeaua privind năuc la ambele. Picioare. Care nu erau deloc dezagreabile. Ba dimpotrivă. Depinde însă de gust. Mie-mi stârneau niște fluxuri hormonale din cele mai crâncene și violente.

— Dacă-ți plac bulanele mele, atunci precis facem treabă ! mi-a declarat Radca, observând unde-mi țineam ațintiți ochii.

— Enorm ! N-am mai văzut așa ceva, decât la muzeul „Tretiakov“, din Moscova. La salonul de sculptură modernă... Unde era expus un nud fantastic. Al unei adolescente structurate otova. cât era de groasă la mijloc, pe-atâta îi erau și picioarele. Fantastice!

Sorbind din cafea și țigară, Radca m-a privit mai atent. Și-apoi a adăugat :

— Păi să-ți arăt și eu ce am în dotare !

Peste o clipă își și lepădase fusta. Rămânând în crăcii goi. Femeiușcă dinaintea mea era ca nudul respectiv. Ala, de la Moscova. Iar când mi-a lărgit și câmpul vizual, prezentându-mi baidaracele întredeschise, am simțit că mă saltă ceva de pe laviță. Știam cine-i bestia. Și-am îndurat creștinește. Ca un sfânt mucenic.

— Păi stai oleacă liniștit, m-a somat reporterița, să-mi vezi și ursoaica...

Și și-a desfăcut și mai abitir bulanele. Cuvântul îi aparține. Căci eu le-aș fi zis altfel. Iar când și-a arătat botul ursoaica, am priceput imediat de ce-o scoseseră din televiziunea națională pe Radca Huțupaș. Era inamicul public nr. 1. Atâta magnetism degaja.

Constatând că-s făcut praf și gata condiționat, Radca mi-a explicat în ce consta prezentarea romanului meu. Era ideea ei. Personală. Ca să-și creeze o situație stabilă în televiziunea privată.

— Dacă ne-nțelegem să prezentăm pe viu, în direct și la oră de vârf, cu mine-n rolul principal, capitolul dumitale cu Ledi și „Lambada“, oameni ne-am făcut. Și eu, care o să fiu văzută de milioane de telespectatori, și matale... Chit că nu ți se va identifica chipul. Ceea ce nici nu ți-ar conveni, îmi zic. Nu ?

Cred că n-am mai stat deloc pe gânduri, când am întrebat-o:

— Când începem și unde-i aparatul de videocaptare ?

— Deocamdată purcedem la câteva repetiții... Apoi, aduc și un Betacam !

Două zile în șir, zi și noapte, au dănțuit fiarele „Lambada“. Când tigrul în dosul ursoaicei, și apoi în gura ei, când ursoaica deasupra jivinei mele, prin față, ciobănește.

Marți, la vreun ceas de la plecarea Radcăi, m-am pomenit cu ea că se întoarce. Pășind lejer dificultuos. Din șale... Și m-a întrebat dacă n-am găsit cumva pudriera ei. Am asigurat-o că nu. Și m-a mai făcut o „Lambadă“, pe loc. De bucurie.

De fapt, pudriera era la mine. Pitită bine. Fiindcă nu era pudriera. Ci un minuscul dispozitiv de captat imagini. Cu casetă cu tot.

Atunci abia, după atâta chin și durere, i-am putut telefona lui „Sandy Bellu“, Caracioglu. Care mi-a spus să stau liniștit. Că trimite mașina după mine. Să mă transporte la noul loc de muncă. Unde aveam să fiu ferit de curiozitatea serviciilor străineze și autohtone de investigații comerciale.

— Și-ncotro mă duce ?

— Nu pot de aici, din biroul meu, să-ți spun totul. Are să-ți comunice șoferul. Pe care, de altfel, îl cam cunoști !

CAPITOLUL 23

BINE C-AM SCĂPAT DE ZECE DIN ELE !

În drum spre Balașești, târguleț din văgăunile Doljului, Eakhria, căci el era șoferul, m-a lămurit că mă aflam, acum, în siguranță. Năică luase legătura cu „legăturile" lui, și acestea știau acum totul. Și despre mine, și despre agenții care puiau în țară.

— Meștere dragă, mi-a spus blajinul doctor turc, bine că s-a terminat cu bine toată povestea asta !... Te așteaptă la Balașești o garsonieră drăguță și confortabilă, unu' sporit, o redacție plăcută, și-o viață ca-n basme. Matale nu-ți rămâne decât să-ți faci datoria. Față de societate și de morală. Care a pornit să cam pută. De aceea, și eu și nepotu-meu, am ajuns la convingerea că ai la dispoziție tot ce-ți trebuie. Și talent la scris, și la combaterea degradării moravurilor. Mă rog, astea-s sculele și opțiunile matale, folosește-le... Bineînțeles, combinând. Scrisul cu celelalte. Mă-nțelegi la ce mă refer !

În timp ce Bakhria mâna „Mercedes"-ul, eu și mânam spre porțile somnului. Numărând, ca-n vis, dacă mititelele fuseseră chiar zece ! Am să revin, când am să-mi citesc romanul. Tipărit. Acum mi-e somn...

RĂZBOIUL CHILOȚILOR

CAPITOLUL 1

PUNEREA PE-UN PICIOR”

Când m-am trezit, legănat de amortizoarele mașinii, de-acum eram în Balașești. Ba chiar, după cum m-a lămurit doctorul Bakhria, la noul domiciliu, temporar, al subsemnatului.

Privind pe geamul din dreapta mea, cam fumuriu, din construcție, mi-am zis că „Mercedes”-ul e musai marcă de soi. De vreme ce se vedea prin el, adică prin cei 15% „umbrat”,ca prin sticlă. De sifon. Căci aveam posibilitatea de-a admira peisajul matinal al târguletului. Și nu numai atât. Ci și „garsoniera”. De care-mi pomenise Caracioglu, patronul trustului de presă „Sandy Bell”. Cum c-ar fi anume pregătită pentru personalitatea subsemnatului.

— Fii atent, maestre, mi-a zis Bakhria, în căsuțele astea stăteau ștăbuleții... Și-ăi de partid, și-ăi de stat!

— Și pe unde o fi garsoniera mea ?

— În căsuța de la marginea pâlcului de vilișoare... De fapt, nu-i bine zis garsonieră. I-au spus așa, ca să nu bată la ochii populației băștinașe. Cazate la bloace... Este, ce-i drept, numai o singură odaie. Însă căsuța-i anexa acesteia. Baie, garaj, bucătărie, în care poate servi masa o familie de cinci persoane. În total, spațiu locativ 96 metri. Pătrați...

— Și acum, nene turcule, cine dispune de ele ? m-a mâncat curiozitatea să mă interesez.

— Primăria, cine altcineva ! Le-a închiriat, pe termen lung, cui

s-a nimerit și-a trebuit. Acum vor fi scoase și la vânzare, Iar Caracioglu, așa mi-a zis el, a și depus formele pentru vreo șapte căsuțe. Ca să le poată pune la dispoziția redactorilor și personalului de la „Bomba zilei”... Organ săptămânal, de reportaj, informații și luptă democratică. În realitate, un gen de filială provincială a lui „Sandy Bell”. Pe care-o conduce Robert, nepoțelul nostru. Băiat bun și talentat, excelent organizator, dacă nu chiar și 'ziarist...

— Robert și mai cum ? l-am întrebat pe turcul meu.

— Mădrjac, dar care se pronunță Mădârjac ! mi-a declarat doctorul. Acum, neîntârziat, mergem la garsoniera lui... Să ne scăldăm, să punem un pic bila pe cinci și să ațipim vreo două ceasuri. Ca să-i îngăduim s-aștearnă masa de prânz. Astăzi suntem invitații lui !

— Păi n-ar fi fost mai bine la garsoniera ce mi s-a atribuit?

— Neam ! Căci între timp se procedează la unele verificări. Să vedem cum stăm cu microbetoanele. Sunt „Philips” sau „Grundig“? înțelegi mișculația ?

— Și aici, în târgușorul ăsta ?

— Ba bine că nu... Pretutindeni se lucrează tare, modern și la cea mai înaltă tehnică mondială ! Gata, am și ajuns.

La claxonul lui Bakhria, la scara căsuței s-a și ivit, bucuros nevoie mare, însă sincer și debordant de bună-dispoziție, o matahală bălaie, înțolită doar în blugi și un tricou galben, pe care era imprimat „Terrific Lover“. Deși eram în toiul iernii.

— Bine-ați venit, oameni buni ! a răcnit macistele. Te pup unchiule, și te pup și pe tălică, noul meu ajutor de nădejde...

După care și-a pus în aplicare amenințările. Zdrobindu-ne pe rând oasele. Avea și cu ce ! Numai brațele, musculoase și păroase, cântăreau, fiecare în parte, pe puțin 30 de kilograme. Înalt, zdravăn, cam 1,85 m, însă și trupeș, tipul bine hrănit ne-a strâns și la pieptu-i de uriaș, frotându-și creștetul bălai, dar cam năpârlit, de piepturile noastre. Explicându-ne c-așa se procedează la ei, acasă, în nordul extrem al județului. Apoi ne-a poftit, cam îmbrâncindu-ne, în vastele lui apartamente. Tot gen garsonieră.

Anunțându-ne :

— Astăzi e S.R.L. ... Ne odihnim cu toții. Până vă veți trezi, după o baie de pomină și un somn de trei ceasuri, eu și cu personalul redacției pregătim prânzul de gală. Organizat întru intâmpinarea adjunctului meu. Despre care nu știm mai nimic. Decât că-i recomandat de nea Năică și că-l cheamă Mâțu Vifor Pistol... Autorul serialului cu prostituția. Care apare în organul nostru central, drăguța de „Sandy Bell“, mânca-o-ar tata !

Ce fel de garsonieră se afla în posesia lui Robert ! Și Mădârjac pe deasupra. Terifică. Pur și simplu. Și imprevizibilă. Fiindcă, imediat ce-am ieșit de sub duș, am și fost luat în primire. De-o pipiță fragilă, filiformă și urâțică bine. Însă destul de fâșneață. Căci nu s-a fâstâcit deloc, explicându-mi :

— Robby mi-a spus că sunteți tare obosit, după o noapte de călătorie... Și că n-ar fi rău dacă v-aș pune pe picior !

— Mai întâi, cine-mi ești matale ? Și apoi, ce vrea să zică asta, să mă pui pe picior ?...

— Eu mi-s Pussy ! Practicantă la „Bomba”. Una la mână. Iar chestia cu piciorul, ai s-o vezi numaidecât. Dacă funcționează piciorul matale... Ceea ce, având în vedere și calitățile mele de antrenoare la handbal junioare, sper să devină rapid funcțional. Hai la culcărică, dom’le redactor-șef adjunct!

Când am pătruns în dormitor, și am văzut și patul îmbietor, am simțit cum mă pălește un somn cumplit. În clipa când m-am vârât sub plapumă, Pussy se și afla lângă mine.

Când dracului și-o fi dezbrăcat blugii și geaca, asta n-am mai apucat să bag de seamă. Și nici când s-a lipit de mine. Cu mâna între picioarele mele. Unde-a pornit să scotocească, de parcă ar fi pierdut ceva. Când a dat de mâțul adormit, și el, a exclamat dezamăgită :

— Vai de mine ! Doarme animala’ ? Când pussyica lu’ Pussy e la botișoru’ lui ?

— Stai încet, că nu pricep mai nimic... ? am întrebat-o pe jumătate ațipit. Care Pussycă ? Ai mai vârât pe cineva la mine-n pat?...

— Pussyca lu' Pussy, fetița lu' mămica ei ! Dulce și fioroasă. Dacă n-ai simțit-o cum arde, dă-mi mâna s-o mângâiem împreună !

N-a mai așteptat acceptul. Și, rapid, am perceput în podul palmei buzițele fierbinți ale pussycăi.

— Și flocăneii ei nu-ți spun nimic ? s-a interesat Pussy.

Nu-mi spuneau. Deoarece dădeam s-adorm pe mine, de somn ce-mi era.

Oarecum intrigată, văzând că mă și tolăneam în brațele Iui Morfeu, zeul însărcinat cu somnul, din mitologia greacă, pipița s-a enervat. Și, îndrumându-mi botișorul mățului spre buzițele pussycăi, a purces să-1 vâre forțat în gura animăluculuí personal. Dat fiind că nu-mi ardea de nimic, am rămas trântit pe-o rână, străduindu-mă să adorm. Pipița, ambițioasă, tot într-o rână și ea, cu fața spre mine, a început să-mi descânte :

— Bine, dom'le redactor-șef adjunct, nu-i păcat de tinerețile matale ? Că ești băiat 'năltuț, bine făcut, țeapăn în mușchi și-n șele, cu păr negruț, des și tare, mai peste tot...

Întrucât, pesemne, de-acum și dormeam, zic eu, am avut impresia că Pussy își trece piciorul stâng sub mine. Apoi, ca o cățea, își saltă fundul și-și duce dreptul peste șoldul meu.

Când mățul a dat mai în adâncul pussycai, deși era într-o stare de blegeală cumplită, și-a simțit că fofoloanca pipiței i se frecă de bot, imediat și-a zbârlit mustățile și s-a îmbârligat. Pentru ca, peste mai puțin de-o secundă, Pussy să zbiere :

— Gata, acum te-am pus într-un picior, așa cum ți-am spus !

Abia atunci, ca-ntr-un vis, am înțeles ce era și chestia aia, cu piciorul. Iar tigrișorul care habar n-avea că-i și picior, deși era drept și țeapăn ca unul de lemn, a purces să șmotrocăiască fofoloanca pipiței. Ce-i drept, mai mult ajutat de Pussy. Fiindcă eu doream enorm să dorm.

Probabil tot pipița m-a urcat pe ea, după care, nemulțumită, m-a încălecat turbată și-a-nceput să dea din pinteni.

Peste câteva ceasuri, când m-am trezit brusc, simțindu-mă odihnit și mai breaz ca niciodată, am constatat că-mi doarme cineva

în brațe. Iar pisicul meu dormea pașnic între buzițele pussycai.

După ce l-am trezit și pe el, ca să-și încerce norocul, iar pipița a pornit să geamă și să ofteze din adâncul rărunchilor, am întrebat-o în momentul când s-a prăbușit vlăguită la pieptul meu :

— De ce faci tu, măi fetițo, treburi dintr-astea ?

— Din datorie... Ca viitoare redactoră la protocol și public relations", e musai să știu totul în domeniu !

— Și cine ți-a spus că ziaristele sunt obligate să facă și pe curvițele ?

— Presa... Nu scrie peste tot, despre publicațiile adverse, că ziaristele-s niște putori, dacă s-au apucat să scrie și să publice în atari reviste ?

Îngrijorat de nivelul „publicistic" al pipiței, am ținut să-i precizez :

— Fată dragă, alea nu-s reviste, cele despre care pomenești ! Și nici gazetârițele de acolo nu-s gazetare... Confunzi problemele, asta e, s-o știi de la mine !

— Mersi, că mi-ai spus... Iar matale, pesemne, o știi mai bine decât mine, dacă poți coți și-n stare de semitrezie ! De m-ai lăsat crăcănată, zău așa...

În orice caz, ca aperitiv, dejunul debutase bine !

CAPITOLUL 2

PRÂNZUL DE GALA

Iar prânzul s-a „derulat" și mai dihai !

Căci Robbie — alias Robert Mădârjac — ne-a ospătat ca pe cei trei crai de la răsărit. Bineînțeles, la o mâncărică de soi

și-aspersată cu Sauvignon de Segarcea. Asta, după ce-și expediase ajutoarele. Care-l serviseră ca pe un pașă de Silistra. Iar când le alungase, avusese grijă să le recomande :

— Fetițele, acas' cu voi... Băgați-vă sub duș, să dați jos izâna, să lăiați fofoloancele, pân' o să le-auziți scârțâind ! C-o să aveți nevoie de ele...

Când au dispărut din câmpul nostru vizual, l-am întrebat amuzat :

— Ce dracului, Robert dragă, ești și ginecologul lor ? Ce, matale trebuie să le-nveți să-și spele puțica ? Și cine-s „fetițele" ?

— Practicante, rubedenii de-ale corpului meu redacțional! Las' că numai despre asta o să discutăm în timpul prânzului...

— Ba nu las nimic ! Nelămurit... Ce-a fost cu Pussy aia, de mi-ai vârât-o-n așternut ?

— Tot așa... Nepoțica vreuneia din recomandatele de sus, sau de jos, c-am înnebunit de câte telefoane am primit, ca să le-angajez! De parcă le-ar fi fătat mumele lor gazetărițe înnăscute, iară nu parașute de cea mai joasă altitudine... O să-ți povestesc la masă, acuș mai slăbește-mă o țâră, zău așa, coane Mâțule !

La pilaful de miel (în decembrie ?) din care-am mâncat ca sparții, Mădârjac ne-a mărturisit totul. Mie și doctorului. Spicuind din ciosvârtele de miel, și oferindu-ne amănunte :

— De trei luni, pur și simplu simt c-am căpăcit toți fagurii dintre picerele corpului redacțional femeiesc. Mai că nu mă asaltează două deodată... Au căpiat, zău așa.

La fripturici, în timp ce cronțăneam costițe fragede de berbecuț, bine rumenite la cuptor, aplicându-le și unguentul fantastic al unui piure de cartofi bătut cu unt, Bakhria s-a interesat:

— Păi. cine te-a obligat să le angajezi ?

— Neică Năică, patronul nostru, al tuturor... Ba și mobilizîndu-mă : „Lucrează la ele, Robert taică, până scoți și untu' din măduva lor. Cată să afli cât mai multe..."

La plăcințelele oltenești, cu dovleac turcesc și brânză dulce, Robert și-a slobozit amarul, spunând tot :

— Fraților-cumnaților (cred că deveniserăm cumnați prin Pussy, dar și datorită Sauvignonului), situația-i cotoioasă, și-ncă rău de tot. De-aia i-am cerut lu' Neică Nae, să-mi trimită de urgență un ajutor. Care să preia greul, și, mai ales, să dezlege enigmele cu

putorile astea... Că prea au puit la mine-n redacție. Mă coțăiesc nenorocitele, de-am ajuns să umblu în marșarier ! Iar eu, luna viitoare, va fi necesar să mă prezint la noii socri... Să negociem logodna. Și mi-i milă și de fată, și de mine !

Iar la cafeluțe lucrurile erau lămurite. Și cu sprijinul doctorului Bakhria. Care avea niscaiva indicații de la Caracioglu-Sandu Bellu.

— Robert, care și-așa trebuie să se pregătească de nuntă, pentru la toamnă, când vor sosi cei de la Edirne, va rămâne în fruntea gazetei. Îndeplinindu-și în continuare atribuțiile de redactor-șef... Iar maestrul Pistol, în afară de munca sa literară, se va ocupa și de invazia lăcustelor cu flocănel. În stilul său propriu. Pe care-l cunoaștem prea bine !

— Adică ? am făcut eu pe niznaiul.

— Nici un adică... Fără chestii de-astea. E musai să dai de sursa intervențiilor, ce-au dus la presiunile făcute asupra „Bombei zilei". Cine se-ascunde aici, ce se urmărește și, mai ales, ce interese se află în joc... Și-ale cui, anume ?

Spre seară, când iarăși mă pălise somnul, l-am rugat pe Robert :

— Măi fratele meu, dar printre atâtea coropișnițe coțăitoare, n-ai nici un om de nădejde în redacție ?

— Ba da ! Singurul om de încredere, și serios pe deasupra, nu-i decât Miorica...

— Tot muiere ? am țipat eu, excedat.

— Miorica nu poate fi acuzată că-i așa ceva 1 Niciodată nu mi s-a vârât în pat, și nici n-o interesează capitolul respectiv...

— Ia mai zi-i o dată, cum o cheamă ! Miorica și mai cum ?

— Bălan, Miorica Bălan... Ca și pe bărbatu-său. De care-i divorțată de vreo cinci ani !

— Păi o cunosc, fratele meu... Am fost prieteni buni. Cu ani în urmă...

— Tot așa mi-a spus și ea. Bucurându-se că vii la noi. De-altfel, în seara asta, la noua matale casă, Miorica le-așteaptă să-ți relateze detaliile. Ea știe totul despre putorile noastre !

Auzind vestea, am mai dat pe gât o ulcică de Segarcea. Și m-am retras către vastele mele apartamente. Unde trebuia să mă-ntâlnesc cu Miorica Bălan.

De ce-o fi zis Mădârjac despre prietena mea, negruța de Miorica, o vorbă atât de rea, cum că n-ar fi femeie ? Era ceva neclar

și-n chestia asta. Căci, pe vremuri, la Neptun, eu unul mă dădeam în vânt după ea. Deși era soția prietenului meu.

Însă, când o priveam în costum de baie, simțeam numaidecât nevoia să mă sinucid. Căci era nemaipomenită ! Cu totul altfel decât celelalte. La vreun metru și jumătate înălțime, avea un funduleț jos și bogat, însă extrem de apetisant, ochii vii, de veveriță, glas plăcut și-o minte vie, pornită pe observații pline de umor, picioare scurte și vânjoase, un piept abia vizibil, cu niște țâțișoare micuțe și dârze, care, precis nu simțeau nevoia sutienului.

Altceva mă scotea totuși din minți. Eram și tânăr pe-atunci, ce-i drept. Când Miorica se-așeza pe nisipul plajei, turcește, în fața mea, așteptîndu-l pe Bebe Bălan, bărbatu-său, să iasă din mare, ei neplăcându-i scalda, eram răsplătit pentru chinurile mele. Fiindcă, din poziția în care-și încrucișa piciorușele, puteam asista la cel mai fantastic spectacol. De sub chiloții de baie, de-o parte și de alta, acolo, la încheietura picioarelor, răzbăteau în afară, nesupuși, pământufuri negricioase de flocănei debordanți.

Iar drăcoaica de Miorica, văzând că-s extaziat, mai mă și ațâța:

— Ce să-i fac, așa m-o făcut mămuța... Păroasă peste tot. Iar de-ai ști și ce-i sub blăniță, cred c-ai înnebuni de-a binelea.

— Păi ce, fofoloanca ți-i altfel decât la ălelalte ?

— Așa-mi pare ! E mititică și cărnoasă, de-ai zice că-i o cireașă japoneză, dintr-alea roze, tari și abia despicate...

— Dumnezeule, de ce nu mi-ai hărăzit-o mie, pe japoneza asta! exclamam îndurerat.

Miorica izbucnea în salve de râsete, chicotind parșiv. Și-mi spunea :

— Așa a fost să fie !... Să aibă Bebe parte de ea.

Pe la șapte, șapte și ceva, aterizam la noul domiciliu. Cu mașina pe care mi-o punea la dispoziție redacția. O „Dacia CN 2“. Cumplită. Pe care însă eram obligat s-o mân personal.

Nefiind șoferi suficienți.

În living-room, mă aștepta Miorica.

CAPITOLUL 3

AJUN DE CRĂCIUN...

Era aceeași veveriță, ca și cea de-acum cinci sau șase ani. Și tot așa obișnuia să șadă. Turcește. Cu picioarele sub ea. Pe fotoliul dinspre perete. Dar un fotoliu cât un divan. Și, întrucât purta o fustă de geacă destul de scurtă, la încheietura picioruşelor scurte și bondocele, în pofida dresului și-a chiloților, aceleași smocuri de flocănei răzbăteau din dreptul celebrei sale cireșe japoneze.

Bineînțeles, n-am apucat să mă bucur prea mult de priveliște. Căci Miorica a sărit de pe fotoliu. Să mă-mbrățișeze.

Însă parcă stânjenită, oarecum. Nu numai timidă și lejer speriată, în ciuda surprizei reciproce. Simțind-o că tremură în brațele mele, am întrebat :

— Ce-i cu tine, măi Miorico ? Ești răcită ?

— Mâțule, Mâțule, ce știi tu ? De când m-am despărțit de Bebe, la cinci luni după căsătorie, ești primul bărbat de care mă ating... M-a nenorocit, bestia ! Am devenit mai rece chiar decât un congelator. Și-asta numai din pricina modului în care-nțelegea el să se poarte cu femeile. Pentru mine, luna de miere a fost un coșmar. Un viol permanent, zi de zi și noapte de noapte... Asta să fie, oare, dragostea, mă Mâțule ?

Iar apoi, de când a pornit să se-ncurce cu mai toate putorile, a fost și mai groaznic. încât am ajuns să nu mai suport tagma voastră...

— Stai blând și nu te agita, fată dragă, am încercat să-i domolesc elanul de bocet, văzând că-i cu plânsul în nas ! Hai să

stăm de vorbă, și să-mi spui ce te doare... Mai suntem prieteni, au ba ?

— Mai există ceva ? s-a minunat Miorica, privindu-mă pieziș.

După ce-am luat-o după umeri și-am rugat-o să ia iarăși loc în fotoliu, i-am spus blând :

— Ia zi-i tu, Miorico dragă, ce-ai pe inimă, de suferi atât ?

În ceasurile ce-a u urmat, până-n jur de miez de noapte, prietena mea își dăduse drumul. Povestindu-mi, la mare amănunt, ce se întâmplase cu Bebe Bălan, acum fugit la celălalt capăt al țării, cu-o țigăncușă patroană de firmă SRL. Și-apoi și despre „fetele" din redacție. Niște japițe, vipere și putori autentice. Care încercau să manipuleze din umbră, în slujba nu se știe cui, întreaga activitate a revistei „Bomba zilei".

Târziu, văzând că ora-i înaintată, am întrebat-o :

— Tu unde stai, măi fată ?

— Oho, în celălalt capăt al Balașeștilor...

— Păi să te duc acasă cu mașina. Sau vrei să dormi la mine ?

— Ar fi mai bine... Mi-e frică să circulăm noaptea prin târgușorul ăsta nespus de primejdios ! Habar n-ai ce se petrece la noi...

— Perfect, ai să rămâi la mine. Pregătim și-o gustărică, să nu ne culcăm cu burticile goale, și-apoi ne rostuim. Ai să te culci aici, în living-room, pe divan, iar eu la mine-n dormitor...

Pe când mușcam din sandvișurile preparate de Miorica, deodată am sărit ca ars și i-am spus :

— Măi Miorico, ce-am să mă fac cu tine, că n-am pijamale. De când mă știu, dorm numai în trusoul de corp, din flanel...

— Nu-i o problemă. Bănuind c-o să zăbovim la taclale, mi-am luat cămașa de noapte. Nici eu, în viața mea, nu m-am culcat în pijama...

Cred că era trecut de două, când ne-am despărțit. Miorica a rămas în living-room. Iar eu m-am retras în dormitor. Unde-aveam un pat măreț, cât să culci în el un pluton. Peste noapte, poate după vreun ceas, am simțit nevoia să beau o gură de apă. Și pâș-pâș, m-am furișat spre bucătărioară. Însă, trecând prin living, am auzit-o pe Mioara plângând. Încet și-n surdină, probabil ca să n-o aud din odaia mea. Imediat am aprins lumina. Și-am zărit-o așezată

turcește, ghemuită pe fotoliul-divan. Într-o cămașă de noapte din borangic, atât de transparentă, încât i se zăreau și blănița cea neagră, și ce mai avea sub ea.

— Ce-i cu tine ? am luat-o la întrebări. Ce s-a întîmplat ?

— Nimic... Mi-am amintit de vara când am fost împreună la Neptun și, pe neașteptate, m-a apucat o spaimă de moarte !... Mi-i frică aici, singură-n camera asta uriașă !

— Acum ce-ai mai pățit ? m-am interesat intrigat.

Doar mi-ai spus că nu mai vrei să știi de bărbați...

— Păi ce, măi Mâțule, tu ești bărbat ? s-a miorlăit Miorica.

— Că n-oi fi muierce....

— În nici un caz. însă ești singurul prieten pe care-1mai am ! În care mă încred până la capătul lumii...

— Mersi ! Haide, nu mai trage de timp.

Cuibărită la pieptul meu, cu fața spre mine, după ce acceptase s-o iau în brațe, Miorica încă mai frisona. Deși era protejată din toate părțile. Și strâns învelită cu pătura, și cu cămașa bine trasă peste genunchi.

— Acum ce-ai mai pățit ? m-am intersat intrigat.

— Văz că-s ultima femeie de pe pământul ăsta, dacă nu mai trezesc nimic în tine ! Chiar mi-s atât de respingătoare, bondoacă și cu fundul mare ?

— Prostii ! i-am declarat eu, lejer cuprins de milă. Și, ca s-o îmbunez, i-am adăugat : Ești mai apetisantă decât multe altele, măi fată... De câte ori îți admir fofoloanca, fără știrea ta, care ai obiceiul să stai turcește, ceea ce-mi place nespus, totdeauna mi se-mbârlighează cotoiul...

— Care cotoi ? .

— Ei, și tu, cu-ntrebări dintr-ăstea ! Ăla, pe care-1 avea și Bebe, când făceați dragoste...

— Un moment, Mâțule, Bebe n-a făcut niciodată dragoste, ci numai m-a violat, iar cotoiului îi zicea pe românește, cuvânt urât, care-mi repugnă...

— Păi vezi, eu de-aia-i zic cotoi, motănel sau mâț ! Fiindcă-i blând și bun, și se poartă gingaș cu mâțele cucoanelor...

Miorica m-a privit printre gene, cam suspicioasă. Și s-a interesat, chiar foarte curioasă :

— Și-i și-acum îmbârligat ?

— Desigur ! De când te-am luat în brațe... Mai ales că și eu mi-amintesc de plaja de la Neptun, și ce mi-ai spus acolo de cireașa

ta, japoneză... Mi-s și eu om, nu piatră de moară !

Parcă încântată, abandonata s-a strâns și mai lipit.

— Va să zică, Mâțule, nu ți-i silă de mine ?

— Deloc... Ba dimpotrivă. Și-s gata s-o dovedesc oricând !

— Vai de mine ! Pot să verific dacă nu mă amăgești ?

Întrucât am fost imediat de acord, chiar plăcut surprins, am lăsat-o pe Miorica să controleze starea mâțului. Și-am auzit-o exclamând :

— Mamă-mamă ! Dar de ce-i atât de-mbârligat, cum i-ai zis tu? Ai zice că-i din oțel, nu-altceva... Cred c-ar face prăpăd, dacă s-ar da și la mine !

— Nici gând ! Vrei să-ncercăm, să-l simți cât e de blând ?

— Și n-o să mă doară ?

N-avea nici un rost să mai discut. Trebuia totul dovedit, pe concret. Ținând-o pe Miorica tot în brațe, culcată pe-o rână, i-am săltat cămașa de noapte. Chiar dincolo de țâțișoarele care-ncepeau să se obrăznicească. Înfigându-și sfârcurile în carnea mea. Iar când i-am stercurat motănelul, cu duhul blândeții, între picioare, Miorica a gemut adânc, suspinând : „Dumnezeule !“

Pentru ca, peste o secundă, să-l ia în palma dreaptă, să-l mîngîie și să-l plimbe pe buzele fofoloancăi. De simțeam cum mă ia cu friguri.

— Mâțule, și dacă-l vâri în cireașă, ce-o să se-ntâmple ? m-a iscodit înnebunită Miorica. N-o să urlu de durere ?

— N-aș crede ! am liniștit-o eu.

Și-am răstumat-o pe spate, proptindu-mă între picioruşele ei bondocele și vânjoase. Având și-o poponeață bine dezvoltată, Miorica nu mai prezenta dificultăți de acces. Iar când motănelul a pătruns în cărnița cireșii, abandonata și stresata a țipat surprinsă :

— De ce nu doare ? Ia intră mai mult, să vedem cum e...

Se vede c-a fost bine. Fiindcă Miorica m-a cuprins de șolduri, înfigându-și bine brațele în ele, și m-a tras adânc în ea. Pentru ca, mai târziu, când cireașa dădea de veste că-i gata să explodeze, să-și petreacă și picioruşele după șalele mele. Icnind și oftând ritmat.

La urmă, pornind iarăși să scâncească, prietena mi-a declarat spășită:

— Așa ceva nu se poate ! Nu-i de crezut... E pentru întâia oară când simt că-s slobodă, slobozindu-mi și prisoasele de dragoste ! N-ai vrea să mă mai încerci o dată ?

Pentru convingere, din cele mai pure simțăminte de prietenie,

i-am mai demonstrat de vreo câteva ori că totu-i adevărat.

Spre dimineață, când dam s-adormim, unul în brațele celuilalt, Miorica m-a sărutat recunoscătoare. Ca o soră, ca o mamă, ca o soție. Și mi-a mărturisit :

— Mâțule, astăzi am intrat în Ajunul Crăciunului ! Trei zile nu vom avea de lucru la redacție... Pot rămâne la tine, să continuăm ceea ce-abia acum am aflat că există ?

CAPITOLUL 4

...ȘI VACANȚĂ DE CRĂCIUN

Propunerea Mioricăi mi-a surâs nespus. Spre osebire de alte femei din viața mea, abandonata mea prietenă începea să-mi placă din ce în ce mai mult. Și i-am răspuns mârâind, cotropit de somn :

— Nu mai pleci, fetițo ! Deloc, de nici un fel, de nici o culoare. Aici rămâi. Să ne petrecem împreună sărbătorile !

Când ne-am trezit, cam în jur de ora prânzului, am rugat-o pe Miorica să aibă grijă de organizarea unui breakfast corespunzător, pe măsura eforturilor comune, de peste noapte.

— Și cam ce ți-ar place, Mâțule, la gustarea de dimineață ?

— Păi, dacă-i și vremea prânzului, combină breakfastul cu dejunul. Om avea ceva prin frigider ?

— Nici o problemă 1 E plin... Eu m-am ocupat de el, când mi-a spus Robbie c-ai să vii la noi. Ce-ai pofti ?

— De toate ! Și-apoi să te pap și pe tine... Sau ți-i teamă ?

— Acum ? Nici ca cum... Am aflat câte ceva despre viață !

În timp ce mărunțica mea prietenă se-agita prin bucătărie, de unde se-auzea zdrăngănit de vase și tigăi, i-am telefonat lui Mădârjac.

— Ascultă, măi Robert, vreo trei zile nu vin la redacție !

În primul rând e sărbătoare, și-n afară de-asta, aș dori să mă pun la curent cu problemele voastre...

— Singur sau vine Miorica Bălan la tine ?

— No comment ! Chestia asta mă privește-n personal... Sunt silit să nu-mi deconspir metodele.

— Mă rog ! Nu mă bag, nu mă amestec. Numai izbăvește-mă de belelele din redacție. Să aflăm totul despre ele...

Dejunul a fost destul de neașteptat. Lăsând-o de capul ei, Miorica pregătise o serie de lucruri total aparte. Fiind și economistă, ca pregătire profesională, licențiată a ASE-ului, am înfulecat hămesit orice mi-a pus pe masă. Și ochiuri pe slăninuță prăjită, cu salată de varză murată, și cârnați de casă pe orez tăvălit în unturică, și câte două costițe de porc fripte pe teflon. Cu garnitură de, aici e-aici, murături în sos de smântână.

Miorica, numai în cămașă de noapte, se-așezase turcește pe scaunul din fața mea, înaintea măsuței scunde pe care serveam prânzul, și mă privea galeșă, curioasă și lejer amuzată. Pesemne, se minuna și ea de ce-i ieșise de sub mâini.

La cafeluțe, deodată am întrebat-o, amintindu-mi de-o chestie care mă frământa mai demult, încă de când ne cunoscusem la mare. Și-am întrebat-o :

— Ia ascultă, măi fofoloancă dulce, de ce te cheamă pe tine Miorica, și nu Miorița, cum ar fi fost normal ?

— Pentru că așa a vrut mumă-mea... Bănățeancă aprigă, n-a dorit să aibă fată cu nume de oaie ! Miorica, zicea dânsa, trage mai către mielușea, iar nu spre oaie bătrână, bună doar de pastramă...

Am râs împreună, pe pofta inimii. Însă când economista a observat că iarăși trag cu ochii la blânița ei, vizibilă prin transparența cămășii de noapte, m-a și luat la rost :

— Termină cu ochiadele astea, de satir lacom și nesătul, că-mi face rău, zău așa. Hai în living-room, să ne bem acolo cafelele !

Și-a continuat :

— Știu că-s urâtă, doapă și scurtă-n toate cele, știu că arăt altfel decât muierile bine făcute, știu totul... Și-s o nerușinată, că mă las examinată, astfel, numai în cămașă, și-ncă în bucătărie. Care-i loc sfânt, în concepția bănățenilor...

Luând cu noi ceștile, ibricul și țigările, „Kent-urile de care, încă, surprins de împrejurări, uitasem, ne-am refugiat pe fotoliile din living-room. Unde, numaidecât, Miorica s-a și instalat încrucișându-și picioarele. Bineînțeles, turcește. Și, pe când pornise să tragă din țigara oferită, m-a întrebat privindu-mă printre gene, mijindu-și ochii :

— Ce-oi fi văzut tu, Mâțule, la mine ?

— Vrei să-ți spun adevărul ? Te-am văzut, așa cum trebuie, încă la Neptun. Când îmi frigeau rinichii, pe plajă, mâncându-ți din ochi flocăneii ce-ți debordau de sub costumul de baie, poponeața ta bobonată, țâțișoarele micuțe... Mă rog, ce să mai discutăm ? De-atunci îmi plăceai într-un. fel cu totul aparte. Căci nu arătai ca celelalte.

Stringându-și cămașa și mai mult în jurul trupului bondoc, Miorica a exclamat îngrijorată :

— Sunt șuie, nu-i așa ?

— Ești dracu-mpielițat, asta ești ! i-am spus eu. Și am să-ți demonstrez de ce-s convins de spusele mele. Ai curajul să te despoi în fața mea, ca să-ți explic, pe viu, unde și cum ești aparte ?

— Eu ? Ferească sfântu' ! Una-i să mă las încălecată în pat, sub pătură, pe întuneric, și-alta să mă las violată, ca să zic așa, numai din ochi ! Și totuși ce-ai vrea să-mi arăți, la mine ?...

Cu greu, după îndelungi pledoarii, Miorica a acceptat să-și lepede cămașa de noapte. Dumnezeule, era mult mai ațâțătoare decât îmi imaginam !

Și i-am explicat în ce anume constă farmecul ei neobișnuit.

— Vezi tu, Miorico dragă, deși ești scurtă și bondoacă, doapă, cum zici tu, maica natură și-a compensat însă unele exagerări... Uite, bunăoară, ai niște țâțuce îndesate și tari, de-ți vine să muști din ele, ca din două mere domnești...

— Chiar așa ? s-a mirat prietena de-o vară și de suflet.

Iar eu m-am disprețuit, că-s atât de nevolnice...

— În schimb, te-a înzestrat și c-un funduleț compensatoriu, spre restabilirea echilibrului. Cred că de-aia-i prezentă la tine dorința de-a te așeza numai turcește... Astfel, fără voia ta, îți pui în valoare ce posezi mai ațâțător. Flocăneii și deschizătura piciorușelor. Iar când te lași pe spate, nu mai e nevoie să-ți pună omul câteva puișoare de pernă sub poponeață, așa cum e cazul cu altele...

— Cum așa, ai impresia că-s anume proiectată astfel ? Și de care piciorușe pomenești ? De ce-ți râzi de mine ? Parcă nu le-aș ști cum sunt... Scurte, mici, bondoace... Dă-le-ncolo, să nu mai pomenim de ele !

— Ba dimpotrivă ! Când m-ai cuprins între ele, petrecându-mi-le și după șale, am crezut că-mi dau sufletul de bucurie, zău așa...

Crescând în ochii proprii, economista mea s-a așezat pe

fotoliul din față-mi. Tot turcește. Încântată de cele auzite. Iar eu și mai încântat. Nu numai că săvârșisem o faptă bună. Dar și fiindcă Miorica-și oferea ochilor ceea ce-avea mai scump —cireașa japoneză.

Și-am profitat de prilej.

— Până și ce-ai între picioare, altele nu posedă... Decât obișnuitele prune, gogoașe și pipoaște. Cu tine-i altceva. Ai o cireșică atât de mică și-abia în pârg, roză și cărnoasă, încât ți-e și milă să pătrunzi în ea !

Miorica, rușinată, și-a dus numaidecât mâinile deasupra blăniței. Privind la mine pe sub gene. Și mi-a spus :

— De ce n-am știut, până azi, nimic despre mine ?

Până și obiceiul ei de-a mă suspecta, sau întreba ceva, mijindu-și ochii, până și-asta îmi plăcea la ea. Căci îi așternea pe chip o alură de anamită, japoneză sau, în orice caz, de sud-est asiatică.

Și-am lămurit-o pe loc. Ducându-mi la bun sfârșit acțiunea de misionar pentru reconvertirea dezmoștenitelor vieții.

— Fiindcă nimeni nu te-a dorit cu-adevărat ! Nici Bebe n-a știut să vadă în tine femeia, ci numai o mașină de declanșat orgasme...

— Și zici că-s femeie ? Femeia vrednică de iubit ?

— Nu numai de iubit, dar și de păpat ! Cu tot ce-i al tău...

De vreme ce-o asigurasem atât de convingător, Miorica s-a uitat deodată rugătoare în direcția mea, încercând să coboare din fotoliu.

— Mă lași să stau la tine pe genunchi, să-ți mulțumesc pentru vorbele tale frumoase ? De fapt, spre osebire de mine, ești îmbrăcat. Așa că nu mi-i rușine...

— Hai, vino-ncoa ! am invitat-o, emoționat de rezultatele de până acum. Pur și simplu, devenise o autentică femeie conștientă de mijloacele ei.

Deși nu mă consideram chiar îmbrăcat, încât aveam pe mine doar maioul și jaegerii din flanel, am cazat-o la mine pe genunchi. Cu fața-i radioasă îndreptată spre ochii mei, și cu mâinile scurticele petrecute după grumazul subsemnatului. Când și-a culcat capul în căușul umărului meu, Miorica mi-a șoptit :

— Sărut-mîna, Mățule, pentru vrăjile tale ! De-aia, îți mai zic o dată, din inimă, sărut-mâna... Dar ce-i tare sub mine, m-am așezat cumva pe sticla de whisky ? Pe care ți-ai uitat-o în poală ?...

— Ei, nici așa să n-o luăm, că-ncep să mă dau măreț ! E mâțu', motănelul, pe care-l știi de-acum prea bine.

— L-am supărat cu ceva, de s-a-nfierosat ca un drug ?

Dă-i drumu', să nu moară acolo înăbușit... Stai, că-l ajut eu!

Manevrând alert și dibace, Miorica mi-a și dat la iveală rușinea familiei. Care i-a zvâcnit în palmă, pornind să mârâie.

Dulând încet, mai ales că ninsese îmbelșugat peste noapte,

După care, instinctual a renunțat la poziția ei, de șezut turcește și și-a trecut piciorușele de-a stânga și de-a dreapta șoldurilor mele. Când a simțit că motănelul își îndreaptă botișorul spre cireașă, m-a întrebat naivă și pură :

— Ce-i facem, îl lăsăm să-și facă de cap ? Se poate și-așa ? Nu-i cumva ceva împotriva naturii ?...

— Să-l lăsăm !

În clipita următoare Miorica se vâra singură, cu cireșica ei, în strujeanul mâțului. Înglobându-l în ea, pur și simplu. Dându-și seama că motănelul lucrează vârtos, fata mea și-a perfecționat mijloacele. Ajutându-i s-o sfârtece.

Și, pe când mă așteptam mai puțin, Miorica a purces să se dea huța. În brațele mele, și proptindu-și picioarele în perna fotoliului. Mâțul, înnebunit, se-nțelege, văzându-se când expulzat, când reintrodus intempestiv, a devenit brusc furios.

Și s-a-nvârtoșat și mai dihai. Spre plăcuta surpriză a Mioricăi. Care și-ncepuse să-și sporească frecvența legănatului de-a huța.

Lingându-se pe buze, ca o mâță lehuză, prietena de Ia Neptun s-a repezit apoi la bucătărie. Și-am strigat după ea :

— Ce vrei să faci acolo ?

— Pun de cafele, pregătesc niște sandvișuri cu muștar și jambon, și-aduc și țigările... C-avem de stat de vorbă !

Două zile și trei nopți am stat de vorbă. Despre problemele redacției, aflate sub oculta presiune a gazetărițelor beznei. Dar și despre alte modalități de a face dragoste.

Fiind și șefa secției „aspecte economice", unde inițiativele privatizării și-ale reformei se cereau aprig dezbătute, Miorica a luat și-o serie de măsuri-concepție-proprie. Fără să mai mă întrebe.

Așa că, în noaptea următoare, alergam ca nebunii, de-a bușilea pe covorul din living-room, jucându-ne ca niște fiare dezlănțuite. Miorica se lăsa tăvălită și rostogolită, pentru ca, atunci

când mă simțea că-s lângă ea, să-mi strige ațâțată :

— Sui pe mine, și-omoară-mă ! Cu mâțu...

Când încerca să se ridice în patru labe, obosită și expunându-și poponeața provocator, cu cireșica la vedere, mă interoga parșiv :

— Ce zici, o papă mâțu și-n poziția asta ?

O păpa ! Nesătul ca un ogar.

Ba chiar aveam impresia, după atâta antrenament, că japoneza Mioricăi devenise mai hulpavă și încăpătoare. Începea să capete dimensiuni de renglodă.

Încât, poate-n cea de-a doua zi, dacă nu în ultima, prinzându-mă pe picior greșit, în vreme ce mă odihneam culcat pe spate, folosind moliciunea divanului, să mă pomenesc cu Miorica încălecându-mă. Pe deșelate, cum se spune.

Iar când s-a servit singură, luându-mi mâțul și vârându-1 forțat în cireașă, acesta zadarnic s-a zvârcolit. În fel și chip. N-a mai putut scăpa din încleștare. Căci economista călăreala trap și la galop, în funcție de ritmul pe care-1 imprimau scurtele ei piciorușe. Din ce în ce mai voioasă și exaltată de elanul imprimat cavalcadei, la un moment dat a purces să salte în șa, îndrăcit, întocmai ca jockeyi la final de cursă.

Iar când bietul mâț și-a dat sufletul, metaforic vorbind, Miorica țipa în gura mare :

— Te-am rușinat, nefericitule ! Te-am umilit, bazaconie afurisită... Te-am avut cum am vrut ! Mi-s femeie întreagă de-acum...

CAPITOLUL 5

GATA — OPREȘTE PLĂCEREA LA DOMNE' NE-APUCĂM DE TREABĂ...

În dimineața zilei a patra, devreme, luam micul dejun în bucătărioară. Servit de Miorica. Galeșă și zâmbind pisicește, mă

îndopa cu de toate. Și ceai rusesc, tare și negru, și unt cu gem de caise, și costiță cu ouă fierte, cleioase-vârtos, și, la urmă, cafeluțe.

Anunțându-mă când văzusem că aprind un nou „Kent“ :

— Va trebui să ne grăbim... La nouă începe activitatea redacției, va trebui să fii prezentat corpului de gazetari, iar după aceea să participi la ancheta Milovancei, secretara-generală de redacție,... Avem o problemă încurcată în Balașești, iar „Bomba zilei“ e musai să fie pe fază.

Ho, Miorico fată, că nu dau turcii ! Lasă-mă să-mi tihnească breakfastul, ca și zilele petrecute cu tine...

— Chiar ți-am plăcut ? s-a pisicit prietena cu cireașa japoneză.

— Enorm ! Habar n-ai ce muiere zace în tălică...

— Și-asta numai mulțumită ție... Dacă nu mă trezeai la viață, muream proastă ! Dumnezeule, și ce-o să facă mâțu’ fără mine ? Nu se poate să-l las slobod... Mai ales dacă o să dai ochi cu putorelele noastre. Așa cum ți s-a întâmplat cu Pussy, las’, că știu tot! Cum îi facem, să-i adormim instinctele bestiale ?

Cred că i-a sărit într-ajutor ăl de Sus. Dacă nu și ăl de Jos. Fiindcă, pornind radioul, s-ascult ce mai e nou, din difuzor a năvălit cotropitoare melodia Lambadei. Și-atunci, pe loc, mi-am amintit de pățania doamnei Ledi. De pe ulița Derdiței, din București.

Întrucât eram amândoi îmbrăcați de oraș, am întrebat-o într-o doară pe Bălana, ca să n-o abandonez pradă gândurilor negre :

— Chiar ții neapărat să mă storci de vlagă ?

— Cu tine personal n-am nimic... însă mâțu’ trebuie anihilat !

— O key ! Tot avem și muzică, treci în poalele mele. Să te-nvăț cum se mai poate dansa „Lambada“...

— Și ce-are mâțu’ cu prefectura ?

— Ai să vezi ! Dă-ți jos chiloții...

— Păi n-am. Am uitat să-mi iau schimburi la mine.

— Și mai bine... Hai cu fundulețul pe genunchi, în poală la mine !

Grăbită, Miorica s-a abandonat procedurilor la care am supus-o, cu duhul blândeții, trăgându-i până-n dreptul șalelor fustița din material de blugi. Când totul a fost pregătit, am așezat-o la locul potrivit.

Simțind bucuțele poponeței, fierbinți și-atât de bogate,

motănelul n-a zvâcnit decât o dată. Și-n clipa următoare se strecura în căutarea japonezei. Făcându-și loc printre pulpele vârtoase ale Mioricăi. Când prietena mea a constatat că-i despicată de botișorul animăluculuiui, a icnit din adâncul rărunchilor. Și s-a angajat rapid în dansul acela parșiv.

Între timp, fără să iasă din strujean, mi-a prezentat un excelent bilanț al situației din redacție. Transmițându-mi informațiile aproape gâfâind :

— Toate gazetărițele noastre-s primejdioase... Una mai dihai decât alta. Fii atent, și-nregistrează-le pe rând. Nu te gândi c-au terminat ăștia cu muzica, eu pot continua și fără acompaniament. Deci, mai întâi Babby Milovan, sccretara-generală de redacție, frigidă, 35 ani, după care urmează, hai, intră mai adinc, Dina Coștovei, reporter special, 31 ani, lejer psihopată, stai, lasă-mă să mă dau huța-n socoteala ta, blestematule și nesătulule, dă-i, fir-ar să-ți fie de mâț, că tare se mai ține, deci, mai departe, Dina se-ocupă de majoritatea re portajelor senzaționale, cu succes nebun, mai totdeauna însoțita de tanti Rommy, 45, bărbătoasă, care și-a înmormîntat trei soți, ducându-i, unul după altul, la ftizie pulmonară, așa, oprește-ți un pic animalul, să-1 sugrum mai țeapăn în cireașă, bun, îi dăm drumu', și-o mai avem și pe Titina Jarvei, tinerică, la vreo 22-23 anișori, urâtă ca dracu', scriitoare nerealizată, șefa noastră la cultural... Ei bine, despre toate curvișinele astea se cere să afli cât mai multe. Amănunte biografice, ca la dosarul de cadre, date psihice, cu cine se acuplează și, mai ales, de ce-o fac... Și, dragă Mâțule, important e să nu se știe că suntem prieteni. Fiindcă-s urâtă de majoritatea muierilor noastre!

— Gata, Miorico, oprește plăcerea la domnu', că-s stors ca o lămâe băgată-n mixerul de sucuri ! am strigat începând să simt că leșin.

— Eu nu ! mi-a replicat prietena de la Neptun. Dar dacă vrei tu, cobor din poala ta și din mâț, și continuăm completarea informațiilor...

Peste puțin timp, draga mea economistă se așază turcește

pe măsuța la care servisem masa, și-mi propune :

— Știi ce ? Parcă era mai bine așa cum m-ai luat în prima noapte, când eram față-n față... Ia vezi, ar merge să ne iubim și pe masă ? Și-ntre timp, am să-ți mai spun câte ceva.

Ce să-i fac ? Din dorința de-a fi cât mai documentat în privința problemelor redacției, i-am ridicat fustița până-n dreptul buricului și, cu ultimele puteri, am tras-o pe Miorica la marginea tăbliei. Până s-a potrivit de minune la înălțimea animăluculuí meu. Când și-a desfăcut larg picioruşele-i bondoace, suindu-i-le pe umerii mei, Miorica s-a avântat singură în motănel. Ajutându-l să nimerească în cireașă cu-amândouă mâinile. A fost ceva de groaza lumii.

Când am explodat amândoi, știam totul despre „Bomba zilei".

CAPITOLUL 6

PARFUMUL DOAMNEI ÎN NEGRU, DAR ȘI FATAL

La volanul mașinii, până să ajung la redacție am cugetat îndelung. De unul singur. Asupra informațiilor obținute de la „șefa secției economice". Recte Miorica Bălan. Prietena mea.

Rulând încet, mai ales că ninsese îmbelșugat peste noapte, mi-am aprins un „Kent". Cu bricheta electrică de la bordul „Daciei CN 2". Formidabilă sculă. Motorul torcea tăcut, mânându-și agale caii. Cunoșteam bine tipul respectiv de mașină.

Din reviste și cartea tehnică. Pe viu, n-avusesem niciodată parte de așa minunăție. Pe lângă care, „Bombița" mea de „Fiat 600" era doar jucărie de păpuși.

În orice caz, revenind la „Bomba zilei"," de la prima vista,

cum spunea Machiavelli, se impunea o concluzie. Că nici una din gazetărițele noastre nu era profesionistă, provenind la revistă datorită presiunilor exercitate din afară, de sus și de jos, pe cele mai diverse canale. În al doilea rând, nici una n-avea familie. Dar nici o biografie clară.

Iar afirmațiile Mioricăi, hai să fim drepți, nu puteau fi luate în considerație decât ca simple presupuneri. Cu atât mai mult cu cât susținea că-i în posesia doar a unor fire. Și acelea destul de încâlcite. Și care, după mine, nu duceau nicăieri.

La redacție, sub conducerea redactorului-șef, a lui Robbie, prezentarea mea a decurs normal. Eu, chiorându-mă la personalul revistei, compus mai mult din femei, cu excepția a doi bărbați, purtători ilegali ai acestui nume, contabilul și casierul.

Iar cadrele cântărindu-mă din ochi, ca și cum s-ar fi pregătit să mă ducă la abator. Unde să fiu vândut pentru sacrificare.

Datorită faptului că, la 11, precis, trebuia să plecăm în anchetă, la Fabrica de pâine a orășelului, aflată la vreo zece kilometri, în afara târgului, eu și secretara-generală de redacție, am să relatez mai târziu despre fiecare specimen în parte. Din lipsă de timp. Care n-are pic de răbdare cu noi.

Când s-a instalat lângă mine, în mașină, pe scaunul mortului din dreapta mea, exuberantă și delicată arătare, înăltuță bine dar și deloc posesoare de grăsimi celulare, mi s-a recomandat intempestiv:

— Eu mi-s Babby ! Deși-s în buletin Sabina, nu-mi place numele ales de părinți... De când s-au lăsat furate și regulate de triburile latino-etrusce, Sabinele antice îmi repugnă total. Cred că d-aia am rămas celibatară convinsă. Fiind și suspectă de frigiditate... Deci, oricât mi-ai fi de șef, o să ne spunem pe nume. Fiind colegi și, bănuiesc, de aproape aceeași vârstă. Cum preferi să-ți zic ? Din cele semnate de mata, în „Sandy Bell”, chiar te cheamă Mâțu-Vifor Pistol ?

Surprins de conversația pe care mi-o propunea secretara-generală, am privit la ea lejer încântat. Și i-am comunicat :

— Absolut ! Și Pistol și Mâțu și Vifor... Deși, sincer să fiu, aș fi preferat să port un nume de familie ceva mai spectaculos, bunăoară Bazooka... Știi, e mai zgomotos, eficient și asociativ ! Oricum, voie ca la Banul Ghika, zi-mi cum iți place. La alegere...

— Perfect... în funcție de fluxurile mele hormonale, am să-ți spun când Vifor, când Mâțu, când Pistol ! Mie, de ce să mint, îmi surâde cel mai mult pistolul... Mai ales dacă-i „Parabellum“, din cel cu țeava lungă...

Blocat de opțiunile secretarei, vreo trei kilometri n-am scos o vorbă. Și nici dânsa. Așteptând posibilul meu acord. Însă am profitat ca, trăgând la ea cu coada ochilor, să mi-o fixez mai bine pe retină.

Avea un cap superb. Tunsă scurt, c-un păr nițel stacojiu, „auburn“ cum îi spun anglo-saxonii, și-l purta cam vâlvoi. Ceea ce-o întinerea enorm. Dar îi și atribuia un aspect de femeie volitivă, plină de nervi și de draci. Și se mai afla și-n posesia unor ochi fantastici. De un verde crud, viu, scăpărător.

Înaltă, subțirică, bronzată plăcut, c-un bust moderat, bine pitit sub taiorul negru, mă refer la haină. Numai picioarele, bănuiesc, delicate și lungi, nu avusesem cum să i le apreciez. Deoarece fusta taiorului era de tip maxi, aproape până-n glezne. Iar când se așezase în mașină, Purtând peste taiorul negru și-o șubiță din mouton-doré, avusese grijă să-și tragă deasupra genunchilor pulpanele acesteia. Oricum, remarcasem totuși talia mlădie și mignonă.

La un moment dat, am întrebat-o : ,

— De ce n-ați încredințat anchetarea cazului de la „Fabrica de pâine“ reporterului special ?

— Mă așteptam să-ți manifești curiozitatea, mai ales că altele-s atribuțiile unui secretar-general de redacție ! mi-a replicat vag Babby Milovan. Ei bine, până voi verifica unele aserțiuni, cum că domnișoara Coștovei, reportera noastră, ar fi în relații de rudenie, sau, poate, de alt fel, cu directorul pe județ al morilor, de care depind și fabricile de pâine, am decis să mă ocup personal de incendiul bucătăriei... Dorind ca „Bomba zilei“ să fie cât mai imparțială !

— Corect! Asta-i una din datoriile primordiale ale presei... Apropo, îți place gazetăria ?

— Nemaipomenit ! Cine și-ar fi închipuit că dintr-o biată profesoară de economie politică, într-o bună zi va răbufni o pasionată jurnalistă, cum mă simt eu ?... Dacă nu mă recomanda un prieten de familie, muream la Galicea-Mică. Suplinitoare. Noroc de domnul Robbie, că m-a angajat pe loc ! Bineînțeles, au mai intervenit și unele foruri, de după revoluție...

— Și nu numai ele, cred ! Ești și-o făptură plăcută, inteligentă, și apoi, eleganța dumitale m-a fermecat, pur și simplu. Deși vin de

la București. Până și parfumul matale m-a amețit...

— Parfumul meu personal ?

— Nu numai acela, dragă domnișoară Babby, ci colonia cu care-ți aspersezi făptura !

— Nu-mi mai spune domnișoară, Vifore, că nu-ți mai dezvălui nimic. Păi știi ce colonie am ? Numai de-a noastră, de la țară, din ograda bunicuței — levănțică pură ! Asta e...

— Tulburătoare, în orice caz ! am exclamat eu.

La „Fabrica de pâine“ lucrurile se clarificaseră. Poliția economică ajunsese la concluzia că o mână criminală dăduse foc întreprinderii. Prilej cu care arsese o uriașă cantitate de făină.

La plecare, după un prânz oferit de directorul brutăriei, destul de bogat și bine condimentat, șeful echipajului de la economic mă trăsese la o parte și-mi suflase :

— Nu publicați nimic la gazetă ! Alta-i situația... Cineva urmărește să-l dea în gât pe directorul morilor județene, trimițându-ne mereu tot soiul de anonime. De fapt, n-a luat foc decât un singur sac de făină intermediară. Și fii atent cu domnișoara Milovan, căci nu știm prea bine ce politică-nvârte ! Se zice, din câte am aflat noi, c-ar fi mână în mână cu directorul comerțului pe oraș... Care abia așteaptă să-și frângă gâtul morarul șef al județului !

La întoarcere, Babby m-a rugat să trag pe dreapta, lângă un pâlc de salcîmi. Neștiind ce s-a întâmplat, m-am interesat :

— Ți-e cumva rău ?

— Deloc ! Însă am aflat o chestie senzațională... Și nu mai am răbdare până n-o punem în discuție. Mi-a șoptit mecanicul-șef al întreprinderii, cum că acoliții directorului ar fi pus singuri foc. Îți dai seama ? Astfel, dădeau de-nțeles c-a ars peste un vagon de făină. Pe când, în realitate, la ora actuală este vândută la preț de speculă, cine mai știe unde... Nu-i formidabil ?

Am făcut pe tâmpitul. Și am acceptat numaidecât știrea transmisă. Hotărând totuși, ca, până nu lămurim noi lucrurile, cu forțele redacției, să nu publicăm o iotă.

— Atunci, Mâțule dragă, am să capăt mână liberă în problema asta, și-am să mă ocup personal de rezolvarea mișeliei ?

— Dar bineînțeles !

— Perfect ! Atunci deschide un pic fereastra portierei, că mă sufoc de bucurie... Nici nu-ți închipui cât mă bucură c-ai încredere în mine ! Nu mă așteptam să dau de un bărbat atât de înțelegător.

De fapt, întrucât mă bănuiesc singură de frigiditate, urăsc tagma voastră. Mai ales că, de nevoie, din când în când trebuie, să mă las încălecată de brute ordinare. Care-mi fac silă !

Surprins de divagațiile aiuritoare ale secretarei, mi-am aruncat și eu undița, luând-o pe după leuștean :

— De-aia umbli cu picioarele ascunse sub fuste maxi ?

— Sigur că da, ăsta-i motivul... Deși am picioare frumoase și chiar apetisante ! Însă nu țin să fiu violată și din ochi... Ca să vezi c-am căpătat încredere în tine, Vifore, pot să ți le și arăt. Ia privește-le !

Am oprit motorul. Ca să mă pot concentra asupra spectacolului ce avea să se desfășoare în mașină.

Babby, privind la mine cu coada ochilor, și-a împins mai spre spate scaunul, manevrând singură maneta respectivă. Apoi, dându-și la o parte pulpanele șubiței, a purces, încet, încet, să-și ridice fusta. Mai întâi până la genunchi, apoi nițel deasupra. Pramatia dracului, avea o pereche de picioare superbe. Alungi, în ciorapi negri laset, tensionate și fremătătoare.

— Ei ? s-a interesat japița, observându-mă.

— Până aici, mai mult decât perfect !

— Vrei să vezi și mai departe ? m-a iscodit farmazoana.

— Așa aș zice... Fiindcă-mi par lejer aduse...

— Cum ? a țipat Babby. Insinuezi c-aș avea picioare în „X”?

— Ferească sfântu’ !

— Atunci privește tot. ca să ai de ce te linge pe buze ! a exclamat enervată secretara.

Când și-a tras furioasă fusta până-n buric, i-am admirat nu numai pulpițele, totuși nițel arcuite spre înăuntru, dar și blănița stacojie de sub pântec. Spre surprinderea mea, individa n-avea chiloți.

— Nu te mai mira atâta. Vifore dragă ! Nu port niciodată slip sau chiloți... Am alergie la țesăturile sintetice. Mă rod la buzițele păsăruicăi. Care-i mereu inflamată și congestionată. Vrei să te convingi ?

Dându-și și mai în spate scaunul, Babby și-a desfăcut un pic

picioarele. Atunci i-am spus :

— Nu văd nimic, Babby dragă !

— Păi pune mâna, și-ai să simți...

Am ascultat-o. Iar ea, lărgindu-și mai mult deschiderea, mi-a îngăduit să-i pipăi fofoloanca. Avea dreptate. Căci buzițele acesteia, mi-au și înșfăcat degetele. Strângându-mi-le ca într-un clește. Era nemaipomenit, câtă forță avea în musculatura „păsăruicăi". Lăsîndu-se pe spate, manevrând maneta scaunului, care permitea înclinarea spătarului până la îmbinarea cu bancheta dorsală, Babby, pe neașteptate, și-a înfipt mâna în mâtul meu.

— Ce faci ?

— Mă țin de frâna de mână, să nu cad !

— Păi nu-i maneta respectivă, ci altceva !

Săltându-și nițel capul, Babby a constatat cu ochii personali eroarea de orientare. Și, fără să-mi elibereze animălucul, m-a poftit cu glas gâjâit și puțin gâfâind :

— Mai bine așa ! Deși-i tare ca fieru', hai să-l văz dacă-i și iute ca oțelu'...

— Parcă ziceai că ești frigidă...

— Acuma-s convinsă că greșeam ! E atât de dură maneta ta, încât vreau să schimb singură vitezele...

Cu picioarele săltate la piept, Babby m-a tras asupra ei, scoțând, totodată, la iveală, și motănelul turbat. Care, când a dat de fofoloanca ei atât de inflamată, a și purces s-o alinte. În stilul său specific. Mai întâi mângâindu-i cu bețișorul părțile suferinde, ca să le ogoiască, iar apoi tentând marea pătrundere.

Mai înainte însă de-a apuca să-i spintece măruntaiele, Babby s-a dezlănțuit. Și, înșfăcând zdravăn și iabraș mâtul, și l-a vârât singură în păsăruică. Țipând isteric și hohotind de plânsete inexplicabile. Apoi mi s-a adresat :

— Pistoale, ține-te bine, că-l bag în viteza întâi... încet, nu te grăbi ! Acum s-asculți numai de mine. Așa, bine, e bine, dă-i mai țeapăn... Nu-l lăsa să răsufle. Mai iute, mai repede, cu-o sută pe oră. Hai, să simt dacă-s frigidă de-a adevăratelea ! Mamă, mamă,

sunt o nenorocită și nesătulă, spurcata pământului, dornică de bani și puteri nemăsurate... Acum, acum, cutremură-mă, Vifore, nu te da bătut ! Că-s lacomă, tare lacomă... Și flămândă pe deasupra. Că n-o să mă las numa' pe socoteala directorului, fir-ar ea să fie de bleagă și vacă... Mâțule, mai poți ?

Am putut, de ce să mint. Până s-a potolit nebuna. Târziu, când pornise să se-nsereze. Numai că, fără să mă anunțe, în partea a doua a raliului, s-a instalat și-n brațele mele, cu picioarele petrecute după mijlocul meu. Bineînțeles, isterica lepădase totul de pe ea. Rămânând doar în pielea cu care se născuse. Avusesem grijă să dau cât mai îndărăt scaunul, ca să n-o incomodeze volanul. Totuși, îl utiliza excelent, la maximum. Proptindu-și fundulețul în el, atunci când își făcea vânt să pătrundă mâțul până-n prăsele.

La un moment dat, am sistat activitatea. Intenționat.

Iar Babby s-a interesat, intrigată :

— De ce l-ai oprit, tocmai când eram aproape gata să mor?

— Fiindcă vreau mai întâi să-mi spui ceva ! Iar apoi o să murim amândoi, deodată...

— Deodată ? Bun, întreabă-mă ce vrei să știi, și-ți spun tot.

— Cine te plătește,.ca să-mi vinzi informații false?

— Cum ? aproape a răcnit Babby.

Depistând că animălucul ei dădea semne alarmante, zvâcnind din ce în ce mai puternic, am șantajat-o (în cele mai bune scopuri):

— Așa cum ai auzit ! Dacă nu-mi mărturisești adevărul, eu mă opresc aici...

— Nu, nu, nu ! Lasă-ți motănelul să-și isprăvească măcelul... Directorul comerțului local, Vizante Panait, el mă pune să mint. Ca să-l distrugă pe morarul-șef... Hai, că nu mai pot, dă-ți drumu'!

I-am dat. Obținusem numele mișelului. Iar Babby, cu lacrimi amare, plângea scâncind, tot întrebându-mă dacă o să mai rămână în redacție.

— Ai să rămâi, fato, ai să rămâi... Dacă ne vei ține însă cu totul la curent. E bine ?

— Minunat... De-acuma, de când m-am bucurat și eu de păsăruica mea, sunt a redacției pe viață ! Și-am să-ți spui orice am să aflu...

Recunoscătoare, secretara de redacție și-a tras țoalele pe dânsa.

Luându-și pe spate șubița din mouton-doré, și rămânând despuiată de la brâu în jos. Intrigat, am întrebat-o ce are de gând. Și m-a lămurit, cu același scâncet :

— Vreau și afară, pe zăpadă ! întind moutonul, și-o să fie bine!

Mulțumit de rezolvarea uneia dintre probleme, m-am lăsat înduioșat și i-am făcut hatârul. Era clar că Babby aparținea acelor dezmoștenite ale soartei, care încă nu aflaseră ce-i viața.

În ciuda frigului de afară, ne-am înfierbîntat amândoi ca niște calorifere electrice. Babby mi-a mângâiat mățul, plimbându-l printre țâțișoarele ei cam subdezvoltate, însă suficient de vârtoase. Ca să determine reacții din cele mai imprevizibile. Din partea animalului. Care, când devenise tare ca tuciul, izbucnise în tainițele dintre picioarele istericei.

Atât de alungite și nervoase, atât de frumos mirositoare a levănțică sălbatică. Căci totul era la Babby parfumat. Și părul, și blănița, și inflamata ei păsăruică.

Ei bine, levănțică îi fusese fatală.

Căci, posedând o alergie de tip special, eram deosebit de sensibil la aromele ierbii aceleia, și care se cheamă levănțică. Sau lavandă, vum îi zic franțujii. Mari perverși, și ăia.

Și nu numai eu, dar și bestia pe care abia mai izbutesc s-o stăpânesc, când dă de miroznele levănțicăi.

CAPITOLUL 7

VĂDUVA FECIOARĂ. DAR CONSOLABILĂ

Acasă, unde am ajuns în jur de miez de noapte, mi-era o foame atât de cumplită, incât aș fi acceptat orice. Chiar și mere coricove. Din fericire, eram așteptat de-o tavă uriașă plină cu tot soiul de sandvișuri, de-o bărdacă de cafea și de un pachet de „Kent“ nedesfăcut. Dar și de Miorica.

În cămașă de noapte, fumind ca o șerpoaică, iarăși ședea

turcește pe fotoliul din living-room. Mirat, însă și bucuros că-s primit cu de-ale gurii, doar am întrebat-o :

— Ce-ai pățit, s-a întâmplat ceva ?

— Nimic, slavă Domnului... Și văz că nici cu tine. Eram curioasă să aflu ce-ai scos de la gușterița de Milovanca, Ai reușit cumva, sau v-ați pus pe coțăială ?

— Ferească sfântu' ! Asta-mi mai trebuia... Și apoi cu ce, dacă mi-ai hipnotizat, încă dis-de-dimineață animălucu' ?

— Bine-am făcut ! Altminteri, riști să te angajeze ăștia pe post de taur comunal, la reproducție...

Povestindu-i ceea ce aflasem chiar din gura Milovancei, și că totul era clar, Miorica a oftat, s-a minunat de cele auzite, după care m-a mobilizat :

— Hai Ia culcare, că și mâine-i zi grea. Toată redacția va fi pe teren, în căutare de subiecte arzătoare, iar tălică va trebui să te ocupi de reportera noastră specială... Să vezi ce poți scoate și de la ea !

— Rămâi să dormi cu mine ? am întrebat-o doar din curiozitate intelectuală, deoarece văzusem că era în cămașă de noapte.

— Neapărat ! Fiindcă trebuie să te apăr. Dacă se zvonește că Babița a vorbit, precis se va încerca să fii amuțit... Și apoi, mai e și problema mâțului. Iarăși se cere să-l hipnotizăm. Să fim vigilenți, tovarăși ! Dacă mâine vei fi supus unei tentative de viol, executat de apriga noastră senzaționalista ?

Cuibărită mai târziu la pieptul meu.. Miorica mi-a șoptit stingând veioza :

— Știi ce, Pistol neastâmpărat, ia-mă ca-n prima noastră noapte... Tot mai mult mi-ai plăcut atunci, când am simțit că-s femeie normală, decât perversitățile de mai târziu, să nu-ți mai spun de ele !

Utilizîndu-mi pistolul conform indicațiilor, însă cu repetiție, de parcă ar fi fost pistol-mitralieră, când am adormit eram liniștiți. Și Miorica, și eu. Ea, convinsă că nu mă voi lăsa violat, iar eu, fiindcă-mi era mai dragă doapa de la Neptun, în pat și-n postură firească. Mai bună decât isterica de Babby. Când pe volan, când cu mâna pe schimbătorul de viteze, când omul zăpezilor.

La zece și jumătate, a doua zi, bine dormit și bine dispus, eram la mine-n birou. Numai cu domnișoara Dina Coștovei. Reportera specială a publicației noastre „Bomba zilei".

Și în vreme ce trăgea apatică din țigară, o examinam solicitat de tot soiul de întrebări. În primul rând, de unde vigoarea articolelor

ei, foarte bune de altfel, colțoase și primejdioase, în special pentru cei vizați, din moment ce arăta așa cum arăta. Apoi, cine-o trimisese la noi, să devină gazetăriță de scandal.

Referitor la cea de-a doua chestiune mi-a explicat singură, fără s-o mai întreb. Căci, pe nepusă masă, am auzit-o :

— Uite-așa, domnule Pistol, am ajuns pe drumul pierzaniei ! Spun tot, de la bun început, ca să nu mă interoghezi și matale, așa cum procedează mulți dintre colegi... Astfel, previn întrebări penibile. Absolventă a facultății de litere și filologie, după o căsătorie forțată, căreia i-am pus capăt la vreme, după decembrie primarul m-a adus aici, la „Bombă". Și, fiind prieten cu șeful, domnul Mădârjac, l-a rugat să mă învețe meserie. Și-am devenit reporteriță de scandal. De-aia spun că-s pe drumul pierzaniei. Căci nu vă puteți imagina cât mă costă numele pe care mi l-am făcut... Atâta am de spus, și nimic mai mult !

— Am înțeles, dragă domnișoară ! i-am declarat surprins.

— Nu mă lua cu domnișoară, că pornesc să plâng. Zi -mi pe nume, Dina, și totul va fi firesc... Pot să-ți spun Mâțu, sau Vifor, ținând seamă că suntem aproximativ de aceeași etate ?

— Dar bineînțeles ! i-am zâmbit eu. Ia spune-mi, bem o cafeluță împreună ?

— Bem ! însă mă duc s-o prepar personal, fiindcă nu-i nimeni în redacție. Peste cinci minute sunt cu cafelele aici...

Cât a lipsit, în răstimp m-am străduit să-mi fixez pe retină imaginea reporteriței. Destul de anevoioasă operație. Deoarece Dina Coștovei, numele fiindu-i cel de fată, nu al fostului soț, arăta exact invers decât reputația pe care-o dobândise.

Plăpândă și pisicoasă, îmbrăcată într-o rochie lungă și neagră, extrem de bătrânicioasă, dar foarte evazată în poale, făcând-o să fie de trei ori mai mare decât era în realitate, probabil, avea glas plăcut, ochi tandri, căprui, buze nerujate, nici groase, nici subțiri, sprâncene naturale, un ten mat, bătând spre smoliu, statură potrivită, spre minionă, posedând însă un piept surpriză, agresiv și neașteptat de bogat, era totuși o prezență agreabilă. Exceptând picioarele mititele, fantastic de groase. În raport cu trupul.

Venind Dina cu cafelele pe-o tăviță, am trecut pe fotoliul din fața aceluia în care se așezase reporterița. Trăgându-și grijulie rochia în jurul gleznelor umflate. Aprinzându-i o nouă țigară, cu bricheta mea, „Dunhill", am luat-o prin surprindere, când abia începuse să soarbă din ceașcă :

— Spune-mi deschis, ca unui frate, Dina dragă, ce suferințe te macină ? Ce-i cu piciorușele tale ?

M-a privit în față. Mult și intens.

— N-ar fi trebuit să pomenești cuvântul frate, Vifore dragă. Frate-miu a murit acum doi ani. Și-a fost unicul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat. Fii liniștit, fără să gândești la cine mai știe ce aspecte incestuoase... Ca bărbat, nici nu s-ar fi putut manifesta, fiind din naștere handicapat. La cei 27 de ani, pe care-i avea când s-a prăpădit, nu cunoștea femeia. Fiindcă n-ar fi avut cu ce. Îi absenta organul de reproducție, mă ierți c-o spun așa, pe șleau. De altfel, doctorii mi-au spus-o. Fiindcă, deși am fost măritată, nici eu nu știu cum arată... Pe mine fostul bărbat m-a posedat bestial, ca pe un animal. Și nici nu-mi pot imagina ca vreun bărbat, chiar mascul dotat, să posede ceva gingaș și util frumosului vieții !

— Gravă eroare 1 am exclamat eu.

— Îți aperi tagma, ca țiganul ciocanul... Cred că, și eu și frate-miu, ne-am născut amândoi handicapați. Mă-nțelegi din ce punct de vedere... De aceea, ca să-mi protejez bruma de sănătate, am ajuns să port două rânduri de ciorapi, câte două slipuri, dacă nu, iama, și două furouri. Eu, drept să-ți spun, mă consider de pe acum o eternă văduvă, absolut inconsolabilă !

Era țăcănită reporterița noastră specială. Bine și zdravăn.

Am tăcut îndelung, gândind la spusele Dinei. Venindu-mi o idee, am întrebat-o cam brutal și indiscret :

— Spune-mi, fără jenă, ai observat cumva la matale vreo malformație organică ? Nu știu cum să-ți zic, ai ceea ce au toate femeile ?

— Nu știu ! N-am îndrăznit niciodată să mă prezint la medic... Poate, dacă ar mai fi trăit frate-miu, lui i-aș fi arătat. Totuși, întrucât ai zis că ții să te consider ca pe un frate, matale, care pari om blând și gingaș, aș îndrăzni să-i apar înainte așa cum sunt... Nu-s nebună, fii liniștit, ci disperată !

Înlemnit, m-am uitat mai atent la reporteriță. Și am întrebat, chiar insistent :

— Adică, iartă-mă, ai fi în s-tare să te dcspoi în fața mea, să te examinez ?

— Desigur ! Pentru mine nu exiști ca bărbat, de vreme ce susții că sintem frați...

Avea ce avea Dina asta. Tot ii dădea înainte cu frații. Ceva era în neregulă. Problema se cerea neapărat dezamorsată. Și am

acceptat, comunicându-i părerea mea :

— Dacă-ți inspir încrederea necesară unei atari operații, atunci trage storurile la ferestre ! Să nu ne vadă cineva din afară...

Când cabinetul a fost învăluit de penumbre, Dina Coștovei mi-a executat cel mai fantastic număr de strep-tease posibil. În fața ochilor ce dădeau să-mi iasă din găvane, reporteriță și-a săltat ampla rochiță neagră. Și am avut în față niște picioare monstruoase. Ca stâlpii de telegraf.

După ce și-a tras însă cele două perechi dc dresuri din lână, au rămas două picioruțe normale, de-o rară gingășie și, chiar, eleganță :

Observând c-am rămas cu gura căscată, reportera s-a interesat :

— Ai văzut ceva anormal ?

— Ba dimpotrivă ! Cu mult peste normele cerute la concursurile de frumusețe... Continuă, nu te jena, că n-ai de ce !

Peste vreo cinci minute era goală, cum o fătase masa, în fața mea. Își lepădase totul de pe dânsa, rămânând doar nițel stânjenită lângă fotoliul meu. La cinci palme de mine. Atunci m-a surprins altceva, aroma ce-o răspândea corpul ei nespus de copilăresc. Ca al unei eleve de liceu. Treapta a doua. Iar sânii, eliberați din hamurile nu știu câtor sutiene, scânteiau superbi, dulci și cu sfârcuri roz.

Uluit de minunăția din fața mea, priveam îngândurat puful ce-i acoperea pitulicea. Ascunzând-o, după cum era și normal, ochilor mei. Venind mai lângă mine, pășind agale și plină de gingășie, Dina s-a interesat :

— De ce te-ai oprit ? Nu-i așa c-ai descoperit și malformația de care mi-ai pomenit ?...

— N-am descoperit nimic ! Cum să-mi permit așa ceva ?

— Frate-miu, la rugămintea mea, ar fi făcut-o... Verifică, te rog!

Mai mult silit de fierbințeala ochilor ei triști, am făcut-o și pe-asta.

Când mi-am prefirat palma tremurândă peste blănița moale, catifelată și mătăsoasă, pentru ca apoi să cobor un pic, între

pulpițele Dinei, la un moment dat am crezut că-nlemnesc. Avea o fofoloancă cu totul ieșită din comun. De-abia îmi încăpea în mână. Cu buzițe cu tot, trebuia să fi fost la dimensiunile unui cantalup pitic. În pârg. Și netăiat de mână de om.

Atunci am îngăimat aproape bâlbâindu-mă :

— Fată dragă, ce-ai tu între picioare, cred că n-are nici cea mai celebră actriță a lumii...

Apropiindu-se de mine, Dina s-a lipit de capul meu. M-a mângâiat pe păr, alinându-l și-a rostit timid :

— Atunci mai am o rugăminte, ca la un frate ! Să-mi spui, de ce, când m-a violat fostul soț, am simțit că mor de durere ?
Deci, nu rezultă că-s totuși malformată...

— Taci, că ești o cretină ! am devenit brutal fără vele. El era malformat. La minte... Fiindcă nu poseda deloc articolul respectiv. N-a știut, sau, poate, n-a avut cu ce să te supuie. I-a lipsit duhul blândeții... Asta e !

Ce-a urmat, este de domeniul „science-fiction” Ca-n „Atlantida“. Fiindcă, implorat de Dina Coștovei, a trebuit să-i demonstrez. Ceea ce-ar fi trebuit să știe fostul soț.

Când a simțit între pulpițe zvâcnetele motănelului, Dina m-a privit uluită, nevenindu-i a-și crede ochilor și simțurilor. Eram amândoi în picioare, lângă fotoliu. Și atunci, luând în dreapta cotoiul, m-a trântit la podea, deasupra ei, desfăcându-și larg picioarele. Probabil, mi-am zis eu, instinctual. Și l-a vârât lent, petrecându-și botișorul peste buzițele inflamate și fragede, drept în despicătura naturală a cantalupului. Pentru ca, apoi, să mă afunde cât mai adânc în ea. Cu amândouă brațele petrecute după șalele mele. Nespus de surprinsă.

Având în vedere că presupusa handicapată îndeplinea totul ca pe-un ritual exotic, necunoscut, mi-am impus să nu forțez lucrurile. Și-am adoptat un ritm lent, dureros de dulce.

Dina, tăcând mâlc, la un moment dat a purces să mă cufunde și mai puternic în miezul cantalupului spintecat. Începând chiar să-și salte, convulsiv, fundulețul. Din dorința, probabil, de-a simți și mai concret activitatea motănelului.

Peste un. timp, parca pierzându-se, m-a întrebat în șoaptă :

— Nu s-ar putea accelera ? Dacă mă ții tot așa, am impresia cam bizară că voi muri sub tine... Sau așa se cuvine?

Am dat urmare solicitării. Și-am apucat să-i spun :

— Există mai multe modalități dc-a muri făcând dragoste ! Am să-ți arăt una dintre ele... Fiindcă mi-i teamă să nu-ți rănesc măruntaiele, sau cine știe ce orgolii !

— Rănește-mă, Vifore, rănește-mă, căci nu doare deloc, ba dimpotrivă !...

Întețindu-mi ritmul, până la viteza maximă, deodată am simțit-o pe Dina încordându-se sub mine. Pentru ca, după o clipită, să mă strângă puternic în brațe, cutremurându-se din tot trupul. Și-a țipat în culmea fericirii :

— Fratele meu, frățioare, nu mă lăsa ! Ajută-mă ! Ajută-mă să mor... Și-aș mai muri astfel, de-i cu putință, de mii de ori. Până la sfârșitul lumii !

Pe la vremea prânzului, rușinați amândoi, ne priveam ochi în ochi. Dina Coștovei, mai mult ca sigur, din pricina faptului că se abandonase unor simțiri necunoscute. Iar eu, fiindcă aveam impresia că-mi făcusem păcate cu ea. Dezvăluindu-i orizonturi noi. Pe care nimeni, mă dădeam eu măreț, n-avea să i le mai descopere.

Când și-a stins țigara, întrucât amândoi eram în ținută de oraș, Dina m-a întrebat :

— N-ai vrea să prânzim împreună ? Parcă mi-i foame.

— Dar mie ! în așa hal, încât te-aș mânca pe loc...

— Perfect, atunci mergem la mine, cu mașina, să mâncăm acolo. Locuiesc la țară, zece kilometri distanță de târgușorul ăsta nefericit. Și-ai să mă poți mânca și pe mine, însă-n alt mediu... Mult mai intim !

Peste zece minute parcam mașina în ograda Dinei, din cătunul Piscul-Mic. Unde ne-aștepta cu masa mătușă-sa. Care avea grijă de ea. Când reporterița m-a poftit în casă, m-a prevenit :

— Nu ai de ce te jena... Mătușă-mea nu-i aici. Are și dânsa treburi la ea în bătătură. Totdeauna îmi lasă mâncarea în cuptorul,

plitei, să steie la cald... Haidem în bucătărie. Acolo prânzim și cinăm îndeobște. Fiind și cald, și-o atmosferă ceva mai umană !

CAPITOLUL 8

AVERTISMENTE SERIOASE ȘI DEFINITIVE

Chiar că-n bucătărioara Dinei era cald și plăcut. După ce-mi dădusem jos, haina, rămânând doar în cămașă, având în vedere că Dina mai zvârlise niște găteje în gura plitei, și temperatura va deveni insuportabilă, am pornit să examinez încântat încăperea.

Nu mai văzusem așa ceva decât la bunică-mea, la Poiana-Mare, în copilărie. Dimpotrivă celor doi pereți care găzduiau plita și utilajele specifice gătitului țărănesc, de-a lungul celorlalți doi se întindeau lavițe joase și încăpătoare, iar înaintea lor măsuța oltenească, scundă și tăiată rotund. Fiind, probabil, folosite și la dormit, lavițele fuseseră acoperite cu țoluri, perne și blănițe de miel.

Reporterița, mișcându-se agilă și cu aplomb, purtând aceeași rochiță din lâniță, mult evazată-n poale, mohorâtă și nepotrivită vârstei și trupșorul ei, punea de masă.

Mai întâi a așternut un ștergar cu alesături, iar apoi a întins în fața fiecăruia străchini, blide și tacâmuri. Lângă ele, mai la mijloc, a așezat o solniță dublă, cu sare și ardei pisat, din ciușcă roșie, oloinița cu ulei de sămânță de dovleac, o sticluță cu oțet de prune, iar într-o străchinuță mică, niște căței de usturoi și câteva cepe roșii, de apă.

Când a scos din cuptorul plitei o lipie mare, rumenă și aburindă, am crezut că leșin. Apoi, la văzul ceaunului extras tot din cuptor, am știut de-ndată că-i vorba de mâncarea bunicăi, de la Poiana-Mare, și anume ciorbă de fasule boabe, cu zeamă de varză și ciolane afumate de porc.

Râzind șăgalnic și așezându-se în fața mea, Dina s-a interesat oțește :

— Ei, ce zici, or să-ți placă bucatele noastre țărănești oltenești?

— Mai bine toarnă-n străchini, și nu mai trage de timp !

După ce-a umplut străchinile până-n buză, de sub măsuță a mai scos la iveală și-un clondiraș de lut. Și iar m-a provocat :

— Bei și-o frunte de comină ? Că whisky nu folosim pe-aici...

Dumnezeule, ce-am mai putut mânca !

Și ciorbă de fasule cu-afumătură, mușcând din lipie și din ceapă ca un dulău flămând, și sărmăluțe cu farșul tocat la satâr, și cârnații de casă, pe cartofi înăbușiți, scăldați în prăjeala acestora, și, mai ales, ca desert, plăcintă de dovleac. Deși eram convins c-am să plesnesc, totuși am înfulecat din toate. Iar plăcintă, care la noi, la Poiana, se mai cheamă și milină, am luat chiar trei porții.

Când am oftat din greu, de parcă aș fi tras la coasă un pogon de lucernă, Dina m-a privit înduioșată. Și mi-a explicat uitătura :

— Îmi pare bine, Mâțule, că ți-a mers la inimă mâncarea noastră rurală, și n-ai disprețuit nici ceapa... Se vede, de la o poștă, că și-n tine curge sânge de țăran !

— Păi n-ai sesizat până acum, mai ales după ce s-a petrecut cu tălică azi dimineață, la mine-n birou ? După mamă-s din Poiana-Mare, iar după tată din zona munților Stâncoși — U.S.A; Deci, dublă vină, și de țăran, și de cioban...

— Îndeosebi de cioban ! Din fericire, cioban mioritic, care nu sfâșie femeile ca urșii setoși de sânge. Deoarece aș vrea să discutăm ceva mai serios, ți-aș propune să ne-odihnim un pic, tolănindu-ne fiecare pe câte o laviță. Poate-i tragem și-un puișor de somn... Și nici nu-i nevoie să ne dezbrăcăm de țoale !

— Excelentă idee, fata mea ! am exclamat încântat de cele auzite. Și ce-ai avea de discutat cu mine, la modul serios ?

— Ai să afli, când ne-om trezi !

Reporterița specială a strâns în câteva secunde masa, a curățat repede totul și-apoi mi-a arătat lavița. Pe care urma să mă culc. Așa cum eram.

Punându-mi un puișor de pernă sub cap, am privit îndelung la Dina. Care se culcase pe cealaltă laviță. Și-atunci abia am observat că Dina nu mai purta două perechi de dresuri. Fiind cu spatele la mine, i-am putut admira prospețimea gambelor, și, mai ales, cărnița fragedă din dosul genunchilor. N-avea nici ciorapi măcar.

Și-am ațipit. Cu imaginea trupușorului ei martirizat de rochia aceea urâțică. Pentru ca, trezindu-mă de-o mișcare netrecută chiar lângă mine, să mă pomenesc cu Dina lipita de pieptul meu.

— Ce-i cu tine ?

— Nimic ! Am venit să te scol...

Vrând să mă trag mai lângă perete, ca să-i fac loc, intenționând să stăm de vorbă comod și pe îndelete, fără să vreau am nimerit cu mâinile sub poalele rochiei. Dând de picioarele goale ale reporteriței.

Poți să verifici și mai sus ! M-am vindecat de spaima ce mi-a mistuit viața...

Dina zâmbea ca un copil, cu privirea ațintită-n ochii mei. Și-am ascultat-o. Mergând mai sus, am simțit sub degete mătăsosul pământuf al blăniței. Și aproape imediat, i-am cuprins în palmă cantalupul, ca să-i zic și-așa. Fierbinte și molcuț, cu buzițele lejer întredeschise.

— Eu n-am pentru ce să mă mai despoi ! mi-a surâs candid, reporterița. Cu tine nu știu cum o să fie...

— Chiar ți-i dor de motănel ?

— Cui nu i-ar fi, dacă-i atât de calin și-nțelegător ?

Ajutând-o să se culce pe spate, i-am tras rochia până sub țâțișoare și-apoi i-am depărtat picioarele. Să am loc să mă instalez între ele. Însă n-a fost nevoie s-o îndrum mai departe. Căci m-am și trezit cu picioarele ei pe umerii mei, aproape la verticală. Iar mățul a pătruns în cantalup neinvitat special.

Până să trecem la cafele, Dina a mai fost tentată și de-o negociere aprigă. Pe măsuța la care servisem masa. La masa tratativelor însă, ne-am rezumat doar să stăm față în față. Desertul cu fructe se putea degusta și astfel. Totul era doar să înlesnești accesul. Când la pisic, când la cantalup. Și-am realizat un consens desăvîrșit. De țipa Dina de bucurie, chirăind într-un dialect absolut necunoscut pe meleagurile oltenești.

La discuții, de astă dată cu țigări „Kent”, cafele și nuci sărate scoase din cuptor, la modul cel mai grav Dina a ținut să-mi lămurească situația din redacția revistei „Bomba zilei“.

— Dragă Mățule, ar fi păcat de tine să iei plasă și să pici de fraier ! Fiindcă te-ai purtat cu mine atât de gingaș și blând, dovedindu-mi că-s alta decât îmi imaginam, sunt datoare să te previn... Transmițându-ți un avertisment serios și definitiv.

— Bine, dar chinezii depășiseră mia de avertismente !

— Cred că ție îți va fi suficient doar unul... Fiindcă, știind totul, vei lua măsuri în consecință. Deci, fii atent. Târgușorul nostru, prăpădit și micușor, este pe cale să cadă în mina unor pungași și mafioți nemaipomeniți. Care, pentru a-și acoperi potlogăriile, au osebită nevoie de-un organ de presă. În slujba lor. Și-acum apare aspectul dilematic al intereselor. Căci morarul-șef dorește numai pentru el gazeta. în vreme ce directorul spitalului, care s-a îmbogățit din ajutoarele umanitare, vrea s-o folosească împotriva celorlalți. Care-1 au la mână. Și-s mulți.... Șeful comerțului local, gestionarii de alimentare, responsabilul depozitelor I.C.R.A., directorii celor doua hoteluri, cei de la abator, și-ăi de la fabrica de produse din carne... Mă rog, toți cei care pleznesc de cât aur și valută au adunat! Pungașii noștri, stăpânii noștri. Aceștia vor să devină „căpitani de presă“... Iar pentru obținerea scopurilor mârșave, și-au infiltrat în redacție toate pașachincle. Din care una, precis, n-o știu care-i, am senzația că le manevrează pe celelalte. În numele cui, mă rog, asta aș putea să-ți dezvălui...

— Cine-i șeful mafiei ?

— Barbălată, directorul general al complexului turistic „Valea cu lupi“. Motel, braserie, camping, restaurant și cinci Shop-uri pe valută...

— Formidabil ! Și cum ai dat de firele astea ?

— Foarte simplu ! Cu prețul unor spaime de neînchipuit, dar și datorită pasiunii cu care-mi practic meseria de „reporter special“. Astfel, fiind mereu solicitată să scriu la comandă, când împotriva unuia sau a altuia, fiecare dorind să-și lichideze vrăjmașii, mi-am dat seama de ceea ce se urzește... Iar când fără să vreau, l-am auzit de Barbălată că-i momentul să fii compromis, sau, ideal, să devii „omul“ lui, prin implicarea muierilor din redacție, care să-ți fie vârâte în culcuș cu orice preț, mai din milă, mai din silă, mai din pilă, mi-am zis c-am toate șansele să rămân pe drumuri... Dacă „Bomba zilei” începe pe mâinile lui Barbălată, s-a terminat cu revista noastră !

Devine organ de șantaj, și-asta, nu mai e presă. Deci, fii atent !

Până afli cine-i la cârma „războiului chiloților“, care-i vipera ce le manevrează pe fufele ce-ți sunt destinate, fii cu ochii în

patru..

Înnebunit de cele auzite, cu totul altceva deci mi se transmisese de Miorica mea, buna prietenă de la Neptun, am căzut pe gânduri. Negre și adânci. Când am considerat că-s oarecum lămurit, dar și benefic prevenit, am mai întrebat-o pe reporteriță :

— Ascultă, Dino, tu cum ai făcut de-ai scăpat din ghearele lor ? Mai ales c-ai scris pe pofta fiecăruia...

— Dacă n-o făceam astfel, trebuia să mă las regulată de toți pitecantropii ăștia ! Spunându-le, mereu, la avansuri, că nu m-aș iubi decât cu frate-miu, li se muia tuturor pofta de-a mă coțâi cu ei. Și le-am scris la comandă, tot ce-au vrut, și-mpotriva cui au vrut... Ceea ce n-a fost rău. Căci, mulțumindu-i pe toți, cu reportajele mele, i-am și demascat, totodată.

Era mai mult decât logic ceea ce făcuse Dina Coștovei. Înțeleaptă și amărâtă făptură. Și-am luat-o în brațe, s-o pup. La modul meu.

— Nu ! De data asta, Mâțule, ai să-mi săruți doar gura, și nu cantalupul, cum îi zici tu fetiței mele. Însă numai cum se săruta un frate ! E bine ?

CAPITOLUL 9

BLITZBILANZ ÎN TOIUL NOPȚII

Ajuns cam târziu acasă, mă așteptam s-o găsesc pe Miorica. La locul ei și-n aceeași postură. Din nefericire, și-a făcut apariția abia peste vreo jumătate de ceas. Când eu și pornisem să-mi sorb cafeluța, după ce-mi încropisem câteva sandvișuri și le devorasem în stare de transă. Fiind cuprins de cele mai bizare gânduri. Datorită destăinuirilor reporterei speciale. De-aș fi găsit-o la sosire, nu m-aș fi chinuit cu sandvișurile. Și-aș fi mâncat ceva gătit. Dar asta-i soarta omului, ce să-i faci !

— Pe unde mi-ai hălăduit, măi fato ? m-am interesat abordând-o pieziș pe Miorica.

— Eu am fost pe teren, cu Rommy Schneider, fotoreportera noastră, să vizităm complexul „Valea cu lupi“... A fost formidabil. Barbălată ăsta, directorul general, e-un adevărat gentleman și manager. Ne-a primit ca pe-o delegație guvernamentală. Cu whisky și cafe-filtre. Cu fripturici și, la urmă, profiterole și coupe-jaques. Ce mai, ne-am simțit ca-n raiul capitaliștilor... Mare om, Barbălată și nu mai știu cum. A facut din complexul turistic o întreprindere de cert viitor economic... Care, de pe acum, sunt convinsă că va aduce milioane de dolari !

Devenit brusc atent la aprecierile economistei referitoare la Barbălată, am și intrat la idei. Însă n-am apucat să le dezvolt, căci Miorica m-a și luat la trei păzește :

— Și tălică, Mâțule, ce-ai învârtit cu motănelu ? Ai aflat ceva de la senzațională, mai și coțăind-o un pic ?

—N-a fost nevoie ! Reportera-i handicapată și traumatizată psihic. N-am putut scoate nimic valoros de la ea. Decât că-l iubește și-acum pe frate-său... Și nimic altceva în plus!

Ce noimă ar fi avut să-i relatez prietenei de la Neptun adevărul, din moment ce fusesem avertizat să n-am încredere în nimeni ? Așa c-am luat-o pe după leuștean, și i-am bălmăjit vrute și nevrute. Să nu poată deduce nimic.

Cât i-am povestit, Miorica se-așezase pe fotoliu, turcește, cu fustița trasă dincolo de genunchi. Astfel încât i-am admirat pitulicea, adică flocăneii și cireașă japoneză, la amănunt. Mirat că n-avea chiloți pe ea, exceptând dresul, am luat-o la rost :

— Ce, ai înnebunit, de-mi umbli în plină iarnă fără nădragi ? Sau ți-ai uitat slipul la „Valea cu lupi”, în cine mai știe ce încăierare cu fiarele de-acolo ?...

Miorica a surâs mânzește, lingându-se pe buze, și mi-a explicat destul de convingător :

— Vorbești ca să n-adormi ! Pentru mine nu mai există decât o singură-fiară, și aceea se cheamă mâț... De-aia mi-am lăsat frontul de lucru pregătit, fără chiloții ăia din fibre sintetice. Ca să-l verific pe motănel. S-a dat cumva la lăptic străin au ba ? Ia dă-mi bricheta, s-aprind un „Kent“...

După ce i-am aprins țigara, economista meci mi-a întins un cartuș de „Kent“, invitându-mă :

— Na, ia-ți jumătate din el... Cadou din partea firmei „Valea

cu lupi“. Știe Barbălată ce-nseamnă protocolul !

Peste noapte, după ce-am lămurit-o pe Miorica în privința pisicului, acesta netrădându-mă deloc, mai ales că prietena solicitase și-unele „perversități”, abandonându-și cămașa de noapte și rămânând despuiată sub pătură, ca să mă pună la grea încercare, încălecându-mă pe deșelate, am considerat că reușisem la examen.

Nu, însă, consideram eu, și Miorica. Manifestase o volubilitate, ca să-i spun și așa, oarecum ieșită din comun. Care nu-i stătea în firea ei de femeie nerealizatâ și stresată.

Totuși, întrucât acum adormise în cămașa ei de noapte, pe care-o trăsese imediat, după ce-și executase cavalcada, strânsă la pieptul meu și cu stângă învăluind motănelul, în mai toată palma, mi-am zis că-n privința Mioricăi nu-s probleme.

Și-am purces, până să-mi vină somnul, să cuget asupra situației explicitate de Dina Coștovei. Așa că, rapid, întrucât economista era capabilă, oricând și oricum, să-mi întărite mățul, am efectuat un soi de bilanț accelerat al evenimentelor.

În final, când dădeam s-ațipesc definitiv, ajunsesem la unele concluzii. Destul de îngrijorătoare.

Rezulta că muierile angajate, la noi în redacție, să combată împotriva mea, apelând la strategia „războiului chiloților“, erau, cel puțin cele pe care le cunoscusem până acum și, precis, și celelalte, pe care urma să le cunosc, fie traumatizate pe probleme de sex, fie handicapate, în același gingaș domeniu.

Bineînțeles, de la bun început, sub oarecari rezerve, erau scoase de sub semnul întrebării Miorica și Dina. Ceea ce-mi rămânea, respectiv Babby, ca s-o pot identifica pe „șefa” războiului, omul lui Barbălată, era prea puțin. Mai aveam de examinat doar cazurile fotoreporterei, al fetei de la „Cultural”, precum și-al probistelor, așa zis „practicantele”. Să fi fost vreuna din aceste făpturi, canalia ce-și vânduse sufletul diavolului ?

Pe de altă parte, ceea ce întâmpinasem până acum, cedase cam lejer, dacă nu disimulând, repezindu-se la nefericitul meu de mâț. Apoi, pe undeva, exista o lipsă acută de imaginație. Prea umblau fără chiloți.

Convins că n-aveam altă soluție decât să mă consider prevenit și avertizat, trebuia să acționez în consecință. Numai cu ochii în patru. La pândă mereu și atent. Resemnându-mă, deocamdată, de ochii combatantelor din „războiul chiloților", numai cu rolul ingrat de taur comunal. Sau, într-o și mai nobilă postură, la acela de misionar în rândul năpăstuitelor vieții. Care socoteau că socotelile lor, fie cireșe japoneze, cantalupi sau păsăruici, nu-s vrednice de celălalt nume, absolut românesc, și căruia mă jenez să-i spun așa cum se obișnuiește în popor.

Când hotărîsem să mă cufund în brațele lui Morfeu, definitiv și ireversibil, m-am pomenit trezit de Miorica. Doapa de economistă, ținându-și cămașa săltată până sub țâțișoare, și-arătându-mi motănelul, mă informa :

— Hai, Mâțule, scoală ! Că și-astăzi e zi grea... Știi că-i trecut de șapte și jumătate ? Și mai avem câte ceva de făcut.

Deoarece insista să mă uit-în direcția indicată de ea, am observat și eu că bestia, înfierbântată de atâta somn în palma prietenei mele, dădea semne alarmante.

Va să zică, apucasem totuși să-i trag și eu un puișor de somn. Nu numai pisicul turbat. Iar când Miorica m-a tras jos din pat, de-a dreptul pe covor, ca să mă-nvăluiască imediat între piciorușele ei scurte și bondoace, și să-și salte fundu-i îmbelșugat până-n dreptul pisicului, de-acuma era prea târziu. Animalucul se și desmierda cu buzițele japonezei. Pentru ca, după câteva clipe de alint, s-o zbucnească în adâncurile livezii. De se cutremurau pereții, dușumeaua și cărnițele Mioricăi.

— Măi, ce se petrece cu tine ? am întrebat-o pe economistă în vreme ce-mi servea breakfastul în bucătărioară.

— Nimic deosebit... Decât că-mi iau toate măsurile de precauție. Conform vorbei din popor, cum că „mortul de la groapa nu se mai întoarce !"... Dacă motănelul și-a dat adineaori duhul, înseamnă că tanti Rommy Schneider rămâne precis cu buzele umflate. Deși i-ar place cumplit să se coțăiască, indiferent unde și cum, cu tine, păgânule !

Mi-a zâmbit mănzește, lingându-se cu limbuță pe dosul palmei, ca apoi să adauge :

— Știi ce ? Ia hai, în living-room, să facem o ultimă verificare la repezeală... încă n-am apucat să-mi trag chiloții pe mine.

Deși nu-s amator de lucruri executate-n mare grabă, se vede c-o stricasem de tot pe biata economistă. Dedulcind-o la zoologicale. Fiindcă, cu toate că n-ajunsesem la vreme în dreptul fotoliului, Miorica era demult instalată acolo. Turcește. Cu fusta ridicată doar cât era de-ajuns. Și-arătându-mi cireașa de sub flocănei, m-a informat urgent :

— Mai iute, Mâțule, că mă zgărmă codița cireșii... E pentru întâia oară când o simt enervată. Ceea ce nu mi s-a mai întâmplat, de când ne iubim împreună !...

Și, neîngăduindu-mi să mă dezbrac, gospodărește și creștinește, prietena de la Neptun îmi și eliberase motănelul. Până să zic ceva, nebunul și pornise să muște din cireașă. Cât mai înăuntru.

Întrucât, surprins de derularea evenimentelor, rămăsesem înțepenit dar în picioare, Miorica își vârâse tălpile picioarelor în buzunarele pantalonilor mei și, legată cu-amândouă brațele de grumazul subsemnatului, se dădea huța în trunchiul dur al mâțului. Într-un ritm din cele mai accelerate și sacadate.

Când pisicul a mârâit mortal și definitiv, am simțit japoneza Mioricăi sugrumându-l ca o menghine de cărniță dulce. Icnind din adâncuri. De parcă ar fi vrut să fie sigură că-i total lichidat.

Era !

CAPITOLUL 10

VORBA AIA — „AFARĂ-I VOPSIT GARDU', ÎNĂUNTRU-I LEOPARDU' !"

Întrucât, la despărțire, când plecam fiecare la treburile sale, Miorica îmi sărutase mâna, recunoscătoare, în privința ei eram oarecum liniștit. Nu putea fi una din combatantele angajate în „războiul chiloților". Și nici „omul" directorului general, de la „Valea cu lupi". Precis!

Mai puțin liniștit eram în legătură cu intâlnirea pe care urma s-o am cu fotoreportera noastră, Rommy Schneider Dușac. Primele două nume erau porecla de serviciu, în vreme ce Dușac, mai mult ca sigur, trebuia să reprezinte numele de familie. Iar Romanița, numele mic, sub care-mi fusese prezentată, de-o rezonanță lejer romă, era cel care dăduse naștere amuzantei porecle.

Căci nu exista nici o asemănare între gingașa actriță de cinema, dispărută în condiții atât de tragice, și roșcovana noastră fotoreporteră, de certă origine romană (dinspre gintea romilor).

Și totuși era o prezență plăcută. înaltă și subțire, cu părul roșcat, probabil vopsit, într-un colorit insolit, ceva între cărămiziu și auburn, coafat permanent, de-arăta ca o oiță creață, datorită picioarelor prelungi, pe care nu și le pitea sub fuste, ci umbla în pantaloni strînși pe pulpe, de li se puteau urmări mușchii întinși și-ncordați, mai la fiece mișcare, nu-și trăda vârsta. Și nici ochii vii, albaștri-verzui, nici pielea netedă, cam oacheșă, nici mâinile cu degete elastice și frumos fuzelate, îngrijite atent, nici alte elemente nu-ți îngăduiau să-i dai peste cei 40 de ani, pe care-i avea, în realitate. Numai gura, rotundă și vulgărică, cu ridurile de la comisuri, îi preciza datele biografice. Mai dihai decât buletinul de populație.

Altminteri, permanent în mișcare și trepidație, de parcă ar fi fost racordată la o rețea de 380 tensiune, îți încînta ochii. Cu-atât mai mult cu cât folosea un bagaj lexic din cele mai crude, verzi și suculente. Dacă nu chiar pitorești.

Când am ajuns la redacție și-am întrebat de dânsa, una din practicante m-a informat zâmbindu-mi galeș :

— Rommy Schneider e-n laborator ! Fără nădragi, ca-n-totdeauna când developează...

Bătînd la ușa laboratorului fotografic, am așteptat răbdător să mi se răspundă. Întrucât știam ce-nseamnă să lucrezi în beznă, sau doar la lumina unui bec roșu. Și peste puțin timp am auzit glasul hîrșîit și nervos, cam iritat, al fotoreporterei :

— Care moaș'ta ești acolo, și mă aia la cap ?

— Eu sunt, doamnă Dușac, Pistol !

— Fiți-ar pistolu' să-ți fie... Stai o țâră, să-mi scoț filmele de la uscat. Nu pleca, fiindcă te-ajung imediat. N-ai văzut c-am picere de-antilopă ? C-avem multe de discutat amîndoi... Sau te scapi pe tălică, și nu te mai poci ține ?

— Aștept, doamnă Dușac, nu mă grăbesc ! i-am răspuns plăcut impresionat de modulațiile folclorice ale fotoreporeterei.

— Bine, s-a regulat și-asta ! Și slăbește-mă cu doamnă Dușac. Mă cheamă Romanița, sau, și mai mișto, Rommy Schneider, cum îmi zic curviștinele din redacție. Așa că, alege-ți ce-ți place !

— Perfect ! Rămân aici, doamnă Rommy Schneider...

— Ei vezi, acilea mi-ai plăcut... Că, de-mi ziceai Romanița, te bănuiam de ură de rasă. Ori azi, în plină democrație, nu mai ține. Bravo, halal să-ți fie... Un bob zabavă, și-s a matale. Trup și suflet. Sufletu' ca sufletu', dar când îi videa trupu', te-apucă bîțu, eu ți-o spui !

Bine că nu ne-asculta nimeni din personalul redacției.

C-ar fi umplut orașul de bîrfe. Atât pe socoteala mea, cât și pe-a vestitei Rommy Schneider. Căreia îi mersese buhu'. Până dincolo de fruntariile târgușorului.

Când a deschis ușa și m-a poftit în laborator, spunându-mi amabilă ; „Introbagă-te, dom'le Pistoale !" am avut impresia că pătrund în infern. Căldură cumplită, fum de țigară de să-l tai cu satirul, beznă adâncă, de nu se vedea om cu tovarăș.

Luat de mână și tras lângă masa de developaj, sau de ce-o fi fost, că nu mă consider abilitat în materie, Rommy Schneider s-a răstit la mine :

— Ia un scaun, în fund, și-ascultă-mă... Nu miști un pic !

Am acceptat ideea. Fără să crîcnesc. Mai ales că nici n-aveam pic de vizibilitate. Și m-am așezat pe bîjbîite. Simțind cum pornesc să curgă apele pe mine ca dintr-o cișmea.

Vrând să-mi scot haina, am întrebat :

— Dar cât să-mi dau jos vestonul, pot să mișc ?

— Poci ! Doar atât însă... Până ți se obișnuiește privirea cu întunericul. Nu cred c-ar fi cazul să-mi stric bunătatea de filme, ca să-ți fac matale plăcerea... Când o veni vorba de-alte plăceri, păi atunci să te ții ! Că-ți papă leoparda pisicu'...

Intrigat de aluziile, destul de transparente ale fotoreporterei, am tăcut mlc. Iar când am început să disting ceva, am tăcut și mai mâlc. Chiar beton.

Fiindcă, văzând-o mai clar pe Rommy Schneider, am înțeles ce voise să-mi sugereze practicanta. Pe care-o întrebasem de Rommy. Căci, găsindu-se la dânsa acasă, doamna Romanița Dușac, alias Rommy Schneider, fotoreportera noastră era... goală pușcă. Doar c-un slip tras pe dânsa. Și-acela cât o marcă de 2 lei.

Observând că-mi prelungeam tăcerea, Rommy Schneider și-a întors privirile spre mine. Și m-a întrebat izbucnind în rîs :

— Ică, aba, neică, păi nu mai văzuși tălică muiere despuiată ? N-aș crede... Ai, care va să zică Mâțu-Vifor ? Și Pistol, pe deasupra? Care Mâț', care Vifor, c-acilea-i iadu' pe pământ, mori de căldură. Deci, tălică mi-o regulași pe nepoată-mea ?

— Care nepoată, doamnă Dușac ?

— Treci la loc, și ia-o pe Rommy, că știu tot ! Păi Pussy, practicanta ce ți s-a vârât ca fraiera în socoteală, pe daiboji, crezând că totu-i plăcere, fără leușteni, aia-i nepoțica mea. Și mi-a cîrîit tot... C-ai un mâț, motan, pisic sau cine știe ce-o mai fi, de te trec nădușelile ! Păi, ia să-l văz și eu ? Că trei bărbați am vârât în groapă, fericiți, făr' ca vreunu' din ei să-mi fi săturat leoparda... Hai, dă-l afar' din coteață, să văz ce-a speriat-o pe vaca aia de Pussy. De nu, gaia te-a păpat ! Te spui lui tac-su, și-ți ia ăla, că-i măcelar de obor, pisicu' sub satir, de ți-l face carne pentru mititei...

Când și-a isprăvit recitalul, cred că eram 85% leșinat. Nu de spaimă, ci de rușine. Auzi, putorica dracului, să-mi facă reclamă la mătușă-sa, mie, care-o respectasem la cele mai cuviincioase dimensiuni, ca să zic așa ?

Dându-și seama că eram frământat de remușcări, Rommy Schneider s-a vârât lângă mine, aproape împungându-mă cu țâțele ei vîrtoase, țigănești, mi-a luat palma dreaptă, ca și cum ar fi vrut să-mi descânte sau să-mi deie în ghioc, și-a îndrumat-o sub slipul mititel.

— Dacă îi ești pe plac leopardei, atunci te-am izbăvit!

Ai, va să zică așa, Mâțu-Vifor, și Pistol ? Păi să-i punem la lucru,

pe toți trei... Să-i vedem de ce-n în stare. Ei, ce zici de leoparda lu' tanti Rommy Schneider ?

Eram fără grai. Nimerind cu mâna printre buzițele și botul „leopardei", dând și de blănița acesteia, cam țepoasă și aspră, am socotit necesar să mă ridic în picioare. Părăsind scaunul. Din pricina blestematului de motan amărît. Care, inconștient, precis ținea să-și încerce puterile cu fiara junglei.

Când Rommy Schneider și-a dat seama ce se petrece, apreciind și ea dimensiunile dezastrului care, pare-se, i-au plăcut, m-a întrebat surizînd ca o canalie :

— Ei, ce zici de leoparda mea ?

— N-am cuvinte... Prefer să tac. Dacă vorbesc, ai să ți-o iei în cap, Rommyco dragă !

— Nu-i nevoie, fiindcă știu ce-am între picioare ! Cu ea am pus la pământ un județ întreg. Am fost fotoreporter și la organu' partidului, și la ăl de stat... Rahat! Vai de socotelile lor... Nu erau în stare, de frică, nici să intre de-un deget în gura și fălcile turbatei mele ! De la secretar doi, și până la primii' de raion... Căcănari, Mâțule și Vifore, căcănari ! Iar neamu' meu, de când mă știu, așa a fost. Tare-n sulă și-n fofoloancă. De nu eram așa, pieream de pe fața pământului... Hai să facem câte-un duș, să dăm jos mâzga de pe noi. După aia, trecem în cămăruța mea din dosul laboratorului, să luăm ceva-n gură, să tragem o țigare domnească și să ne punem pe
cafele. Iar la urmă sau poate, chiar înainte, ațâțăm pisicile noastre să se-ncaiere. Să văz și eu ce-a lăsat-o cu gura căscată pe nefericita aia de nepoată-mea !

N-am mai apucat să gust nimic. Deoarece, de cum am ieșit de sub duș, pe care-l „servisem" împreună, prilej cu care Rommy Schneider se bucurase de comportamentul motănelului, devenit cotoi de-a binelea, ea s-a și lăsat pe spate, desfăcându-și larg picioarele și poftindu-mă între ele. În stilul ei specific : „Bagă-ți pistolu'n gura leopardei, c-altminteri eu te aia, mă-nțelegi ce vroi să zic !"

CAPITOLUL 11

ROMMY SCHNEIDER E CU NOI !

N-aveam scăpare. Nebiruita Romanița era capabilă, ca o canibală, cine mai știe, să-mi devoreze și cotoiul. Și-atunci m-am lăsat pradă antilopei, cum își zicea Rommy Schneider, și leopardei sale.

Mai întâi în cămăruța de baie, unde ne dușasem. Pe gresia dalajului. Uzi leoarcă. Trântită pe spate, deasupra grătarului de lemn ce-acoperea poditura, Romanița își săltase genunchii și-și prezenta blănița și fofoloanca, așteptându-mă nerăbdătoare și trepidând.

Când bietul mâț, oarecum speriat și timid, și-a încercat norocul, plimbîndu-se pe la buzițele fiarei din posesia fotoreporterei, aceasta n-a mai zăbovit ci, isterică de-a binelea, s-a înfipt singură în bețișorul lui. Dintr-o singură zvâcneală. De șale. Încât am simțit că mă ia cu leșin.

— Las' pe mine, că-ți arăt eu cum se fu..., pardon, coțăiește o brunetă de-a noastră ! m-a încurajat Rommy Schneider.

Iar în clipele următoare, preluând total inițiativa, a purces să salte sub mine, de parcă ar fi fost pusa pe jăratec. Însă într-un mod demențial. De sălta și grătarul de lemn odată cu ea. Răpăind ca o mitralieră.

Cotoiul dracului, stimulat de zvîrcolelile nesătulei țigănci, deodată a devenit agresiv și vârtos. Înoît țipa Romanița, beată de fericire și bucurie.

— Bravos, dom' Pistoale, așa te vroi ! Vezi că poți ? Mai întâi să vrei, că aia de la Copa del Mondo, și-apoi ți se face adidasul taman bun de storșăn... Hai, dă-i bătaie, că mai avem o repriză, chiar cu prelungiri, poate !

Istoviți de-atâta zbatere în cămăruța de baie, când Romanița a considerat că trecusem cu bine examenul, am fost nevoiți să mai facem un duș. Rece. Într-atâta eram de înfierbântați. Noroc că nu m-am lăsat limpezit de Rommy Schneider, care ar fi vrut să-mi clătească trupul în întregime, inclusiv motănelul. Căci, nebuna dracului, ar fi dorit să execute operația luându-1 între palme. Iar

când fiara s-a retrezit la viață, și Romanița dădea semne că-i dispusă să utilizeze iarăși grătarul de lemn, ca să se tolănească pe el, m-am refugiat numaidecât în odăița din dosul laboratorului. Unde m-am îmbrăcat în grabă.

Urmat de fotoreporteră, care m-a invitat la o gustărică, din panerașul adus de-acasă, ne-am dus amândoi la mine în birou.

— Ei ce zici, m-a interogat Romanița, îmbiindu-mă să servesc din sandvișuri, fac toate paralele ?

— Excelente ! Mai ales că-s cu kaiserfleisch afumat...

— Nu de haleală-i vorba, dom' Pistoale, nu ține figura ! Eu te-ntrebam dacă fac toate paralele, gândindu-mă la mine... La cracii mei, la șale și la leopardă. Ei, ia spune-mi ?

—N-am nimic de spus ! Pisicul a apreciat, după cum ai văzut, parametrii matale... El e cel mai calificat !

—Mda ! Chiar că-i.calificat... Avea dreptate Pussy, când mi-a spus că-i ca~ un picior. Picior de lemn, sau fier, i-aș zice eu... Să-ți trăiască, fiindcă se merită ! Mai bem și-o cafeluță ?

Rommy a extras din papomiță termosul cu cafea fierbinte, aburindă. Iar eu am servit-o cu „Kent". Și-astfel, în liniște. am pornit să discutăm pe marginea evenimentelor din ultima vreme. Mai exact, la secvența din cămăruța de baie. Conform dorinței interlocutoarei mele. Care ținea nespus să-și laude ciocanul. Respectiv leoparda.

— Păi, măi dom' Pistoale, să-ți spun secretu' ! a purces să-și pledeze cauza Romanița. Cu ochii în flăcări. Eu îmi îngrijesc fiara, dom' Mâțu, fiindcă ea-mi aduce bucurie în casă. Dacă se găsește cine s-o mulțumească... Știi, tălică, de ce-i nesătulă și mereu pofticioasă ? Păi, să-ți zic. O scald numa'n lapte de iapă Taman ca Cleopatra...

— Care Cleopatra ? m-am interesat eu curios. Altă nepoată ?

— Da de unde... Cleopatra, împărăteasa Egiptului, aia de l-a coțăit pe Cezărică, regele romilor, de la Roma, până l-a adus la sapă de lemn ! De la dânsa am învățat. Căci laptele de iapă umflă pitulicea cât o gogoașă, îi face buzele fragede și lesne de inervat, bașca țâmburucul dracului, știi matale care... De se întărește ca cățelu' de-usturoi ! Dar și-atunci să te știi. Că-l simți până și-n măduva oaselor, când îți gâdilă botișoru' mâțului. Tehnică mare, dom' Pistoale !...

Atunci, deodată, mi-am amintit de nea Ionică Pistol. De la Calafat. Care, pe vremuri, fugise de-acasă cu-o țigancă iabrașă, tutungioaică la CAM. Și-abia la vreo 80 de ani, încă țapăn și-n

puteri, se-ntorsese să-și deie duhul în brațele nevesti-sii. Fără să-și recunoască vreun păcat.

Tot așa-mi spunea și bunicu-meu, „Măi băiete, ferească-te sfântu' de mâța țigăncii !"

Ei bine, o fi fost sau n-o fi fost Romanița țigancă, asta nu mai conta. Chit că arăta a brunetă romană.

Însă, când am terminat cafelele și țigările, pe neașteptate am auzit-o :

— Dom'le Mâțule, scoate mâțu că-i de rău... Mă zgârmă leoparda. Haida, treci la interes 1

— Vezi-ți de treabă, cocoană, că ne-aude o redacție. Întreagă !

— Aiurea ! La ora asta, sunt toți pe teren...

— Dar și noi suntem în orele de serviciu ! Ai nițică răbdare, c-om vedea ceva mai încolo, după ceasurile cinci, p.m...

— Vrei să te bag în p.m.-ul ăla, sau te-apuci de treabă. Și-ncă cu amândouă mâinile ! a devenit agresivă Rommy Schneider. Ți-am spus c-avem de discutat...

— Perfect. Atunci dă-i drumu' !

— Păi nu mă mai dezbrac, ci ne-mbârligăm pe-apucate....

— Măi fată, discutăm, sau ne coțăim ? Fii mai clară-n expunere.

— Nu discut nimic, până nu mă simt sătulă ! De mă saturi cu mâțu', ai să afli multe de la mine. Mai multe decât de la putorile ălelalte, din redacție, cu care știu cum ai stat de vorbă... Mă chestia aia, spui tot ce știu !

În numele adevărului, m-am lăsat atras de chemările leoparadei. Cedându-i Romaniței preluarea inițiativei. Mare eroare. Căci nu știam ce mă așteaptă.

Mai întâi, după, ce-a răsucit cheia în broasca ușii și-a tras perdelele, mi-a palpat subsolul. Să constate gradul de iritare al animălucului. Când s-a convins că-i belea mare, bestia dând semne că-i gata să sfârtece totul, începând cu materialul din care erau confecționați pantalonii, Rommy Schneider a chicotit pe înfundate. Și mi-a explicat :

— Acum o să trecem și la d-alea, de-ale noastre, ca la noi acas' ! Faci ca mine, și-ai să vezi ce iese...

Nici n-apucase să-și termine discursul, că Romanița se și afla în genunchi pe covor. De-a bușilea. Și trăgându-și la vale dresul-pantalon. De i-a rămas fundul gol dar și săltat spre mine. Atât de expus vederii, încât zăream totul. Și blănița și leoparda. Iar aceasta din urmă își rânjea buzițele spre mine, aț̦âț̦ătoare. îngenunchind la spatele fotoreporterei, cu cele mai bune intenții, am simțit cum dreapta Romaniței, mână de prestidigitator, nu-altceva, îmi elibera fiara din vizuină.

Când m-am proptit cu-ambele mâini pe șoldurile năbădăioasei, mâțul s-a și repezit cu botișorul în buzițele leopardei. Râvnind să pătrundă cât mai adinc în tainițele ei. Nici n-a prididit să-și încălzească bine trupulețul învârtoșat, că-n secunda cealaltă se și afla în afara obiectivului. Romanița executase o mișcare de retragere tactică, pornind să umble de-a bușilea prin cabinetul meu de redactor-șef adjunct. Iar eu, ditamai adjunctul, mă târam după ea să-mi domolesc pisicul, care zvâcnea cumplit în căutarea leopardei, sora sa de sânge.

Vreun sfert de ceas, bietul cotoi, când se lăsa amăgit, virându-se la căldurică, în gura fiarei din posesia Romaniței, când se pomenea dat afară, cu fiece repliere a forțelor vrăjmașe.

În cele din urmă, înnebuniți, și eu și mâțul, am împins-o pe fotoreporteră într-un ungher al biroului. De unde n-a mai avut cum să scape. Iar când cotoiul a pătruns-o până-n prăsele, ca să mă exprim metaforic, Romanița a strigat :

— Aoleu, mâncate-aș de viu, cotoșmane-hoțomane, mă-n-șelași ! Ei, acuș să te vedem, mișelule...

Cred că mai bine de-o oră și ceva a durat înfruntarea bestiilor. Romanița se zbatea sub năpraznicele atacuri ale mâțului, încercând să țină contra, dând ritmic din șale, din ce în ce mai accelerat, pentru ca apoi, când mâțul părea să se fi astâmpărat, să se răstoarne pe spate, cu mine peste dânsa, și prinzându-mă în menghina picioarelor ei lungi și nervoase, încolăcite în jurul meu.

În sfirșit, când am urlat amândoi „Gata ! Vrăjmașii au murit!“ zăceam împreună, unul lângă celălalt, pe covor, istoviți total.

Pe când mă străduiam să-mi revin de pe urma cataclismului, Romanița a purces să-mi mângâie obrajii, alintându-mă și spunându-mi :

— Mi-aș face păcate cu tine, Mâțule dragă, dacă nu ți-aș

dezvălui adevărul adevărat ! Hai la birou, să ne-așezăm în fotolii, să bem o cafea și să tragem în noi câte-o țigară. Ca să-ți mărturisesc ce se-ntâmplă...

Pe la șase, aflasem o sumedenie de lucruri. Fotoreportera șantajată de directorul spitalului din localitate, care o amenința cu „trecutul" ei, din timpul când activase la organul de partid și de stat, avea sarcina să-mi stoarcă orice informație pricinoasă, aptă să deslușească intențiile publicației noastre.

Atât în privința matrapazlâcurilor din sectorul sanitar, ceva eu ajutoarele umanitare, cât și referitor la celelalte notabilități locale. Din toate ramurile economice.

Pe de altă parte, și Rommy Schneider știa ceva despre complotul pus la cale de Barbălată, directorul general al complexului „Valea cu lupi", ca să pună laba pe „Bomba zilei".

Iar când mi-a cerut, rugându-mă ca o mamă duioasă și îngrijorată, să fiu atent cu „celelalte putori" din redacție, că toate vor să mă compromită, în interesul lui Barbălată, mi-a specificat:

— Una din ele-i, mai mult ca sigur, oama lui! Ai grijă cum izbutești să afli cine-i, fiindcă s-ar putea să-ți istovești degeaba mățul, bunătatea și cumsecădenia matale. Fiindcă multă bucurie aduci în sufletele noastre, năpăstuitele sorții...

Pe seară, îndreptându-mă spre casă, la volanul „Daciei", mi-am zis : „Culmea este că, până acum, mai toate anchetatele au recunoscut, pesemne influențate de pisicul meu inteligent și diligent, că-s pradă unui complot!" Atunci, păi cine este iscoada ?"

CAPITOLUL 12

BRIEFING ÎN DOI, LA ORE TÂRZII !

Acasă, ca mai totdeauna, eram așteptat cu masa întinsă. Însă nu de Miorica. Ci de doctorul Bakhria. Purtător al unui mesaj din partea patronului lui „Sandy Bell", nea Nae Caracioglu.

Mirosurile plăcute și îmbietoare, care proveneau din direcția kicinetei, m-au determinat să-1 întreb pe Bakhria :

— Nene doctore, mătălică ai mobilizat-o pe Miorica, să-mi

pregătească masa de seară ?

— Nici ca cum, Mâțule ! Masa am pregătit-o eu, personal și cu mînuțele mele, fiind un bucătar de cinci stele... Iar pe Miorica matale, am pregătit-o și pe ea. Tratînd-o c-un „Ness“ îndobitocitor: Capabil s-o adoarmă pe puțin trei ceasuri... Exact cât ne trebuie ca să analizăm situația la zi ! Cinci extraverale i-am dizolvat în băutura fierbinte și-atât de gustoasă. Acum este-n dormitor. Unde, după ce terminăm, mai mult ca sigur c-o să te ia în primire... Și mi-a plăcut și mie doapa ta de prietenă, așa că nu te condamn deloc. Doar mă știi că nu-s obsedat sexual pe invers. Hai să luăm ceva în gură, ce n-ai mai pomenit... Mi s-a făcut foame, de când tot te-aștept să vii!

— Și ce-o să mâncăm ? l-am întrebat pofticios.

— Grozăvia lumii ! Șașlîc cu garnitură de pilaf persan... Adus materialul cu mine, în mașină, tocmai de la București. Și-aici l-am preparat. De-a leșinat Miorica dumitale, gustând și ciugulind, până a adormit pe ea, după ce-a băut și două cești de ness...

— Excelent ! Atunci mergem la bucătărie.

Cât ne-am ospătat împărătește, ca niște șahi-inșali, cât am trecut apoi la cafele (fără narcotice) și „Kent“-uri, doctorul Bakhria m-a pus la curent cu evenimentele din capitală.

— Maestre, mi-a zis el, situația-i cotoioasă la noi ! De când l-am chemat pe Mădârjac la București, să ne deie o mână de ajutor, că de-aia ai rămas singur să te războiești cu chiloții agenturii de-aici, lucrurile au pornit să se precipite... De exemplu, din toate părțile, dinspre Balașești, curg denunțurile gârlă. Anonime, bineînțeles. Se toarnă unii pe alții, e vorba de vârfurile economice ale orășelului, mai rău ca fiarele, care, slavă Domnului, n-au obiceiul ăsta păcătos... Iar Caragioglu. Năică al nostru, a conchis c-ar fi cazul să te prevenim. Și să accelerezi investigațiile. Căci, după el, momentul final se-apropie !

— Care moment final ?

— Când mafioții locali ar dori să pună laba pe „Bomba zilei“! cât mai urgent... Ca să aibă unde-și apăra interesele. De-aia am picat pe capul matale, pentru a te ruga să afli cât mai urgent ce se pune la cale. De altfel, cum stai cu investigațiile ? Totul e-n regulă ?

— Mai curând regulat, aș putea zice ! l-am asigurat eu. Mai am de anchetat două sau trei „agente” de-ale mafioțiior și, bineînțeles, sper ca, pe baza datelor aflate în posesia mea, să pot para lovitura de grație.

Apoi, mai sugând niște cafeluțe și-un pachet de „Kent“, din cartușul pe care mi-1 trimisese Caragioglu, l-am pus la curent pe emisarul patronului cu tot ce mi se întâmplase.

Când l-am văzut dând din cap aprobativ, i-am dezvăluit și unele din îndoielile mele.

— Din subiecții contactați până acum, cât mai intim și biblic cu putință, încă nu mi-i clar cine ar putea fi omul, mai exact, oama, lui Barbălată... Toate agentele par a fi nevinovate. Mai ales că s-au dovedit extrem de cooperante... în toate sensurile. Ba, în plus, și furnizîndu-mi informații prețioase, prevenindu-mă cu gingășie în privința pericolelor care mă pasc. Ce zici de asta ?

Nenea doctorul s-a scărpinat sub chelie și-a căzut pe gînduri. Apoi mi-a declarat:

— Maestre, lucrurile se vor limpezi când nu te-aștepți. După mine, de' pildă, deja există unele elemente îmbucurătoare... Iacă, Rommy Schneider a matale, eu zic c-a acționat mai mult hormonal, considerându-se, probabil, pusă' în inferioritate de celelalte combatante angajate în războiul chiloților. De altminteri, am impresia că toate muierile astea-s handicapate în materie de păsărică. Și numai dând de motănelul dumitale, au purces să aibă și-alte convingeri. Chiar dispuse să-și zvârle peste bord patronii respectivi. Mai mult ca sigur, aceștia nu posedă agregatele de care dispui matale. Pe de altă parte, n-ar fi exclus ca, unele din cele care te-au informat și prevenit, s-o fi făcut conform unor dispoziții exprese. Știi cum se cheamă procedeul ?...

— Da ! Operație de intoxicare... Mai clar, eu îi vâr pisicul în gura pitulicei, iar prăpădita gândește cum să mi-1 taie. Fie cu jungherul, fie cu simularea unor orgasme frenetice.

— Corect gândit ! m-a aprobat zâmbind pe sub mustață Bakhria. Atunci, ce mai calea-valea, dă-i înainte și cu spor. Și fii pe fază. În orice clipă... Gata, am plecat. Mi-i teamă să nu deie peste noi Miorica dumitale. Efectul narcotic al extraveralului cred că s-a cam terminat ! La revedere și pe curând...

Când am intrat în dormitor, zobit de oboseală, mi-am dat seama că doctorul Bakhria își cunoștea meseria. Căci Miorica mă aștepta. Cu veioza aprinsă.

— Ce-i cu tine, de ce nu dormi ? am întrebat-o cu duhul blândeții.

— Până adineaori am tot dormit. Mi-ajunge. Acum aștept să-mi spui ce-ai rezolvat cu Romanița noastră. Ți-a făcut harcea-parcea mâțu ?

— Mie ? Ferească sfântu' !... Mâine am să-ți povestesc ce-a fost, pe îndelete și la amănunt. Acum însă-s frânt de nesomn. Te superi dacă mă culc imediat ?

— Ba deloc ! Îmi dau seama prin câte ai trecut astăzi. Mă culc și eu.. Și, ca să nu te deranjez, mă-ntorc cu spatele la tine.

Mare șmecheră și Bălana mea ! Fiindcă procedând așa cum mă anunțase, când s-a lipit cu fundulețul de mine am constatat că-și ridicase cămașa de noapte. Lăsându-mi la dispoziție totul. . .

Ca să nu-i dau ocazia să intre la cine mai știe ce bănuieli și gânduri negre, am stins veioza. Iar după aceea motănelul a purces să cotrobăiască printre pulpițele ei. În căutarea pipoaștei. Era acolo. Mai în evidență ca oricând. Iar când i-a despicat cireașa japoneză, Miorica a oftat liniștita, șoptindu-mi :

— Slavă Domnului ! Văz că mățu nu-i obosit... Tu stai locului, că de rest mă ocup eu !

Dar ce s-a mai ocupat, nefericita ! Zvârcolindu-se cu pisicul în ea, până nu l-a dat gata nu s-a lăsat. Și-a apelat la niște mișcări, într-o rână, de m-a uluit. Pesemne, iarăși se apucase să studieze kata-yoga. Încât, la un moment dat, sicâit de bănuielile ei, aplicate asupra pisicului, am tras-o peste mine, înfundându-mă cât mai adinc în conștiința sa, ca să zic și-așa.

Abia atunci s-a potolit. Gemând îndelung, clipe de-a rândul. Și cu mâțu' în mâna stângă. De teamă să nu-l piardă cumva. Precis, asta era.

CAPITOLUL 13

MAI TARE CA-N FILME — VEZI „LOVE STORY"

A doua zi, vlăguit de consumul energetic din ultimele 24 de ore, i-am spus Mioricăi să meargă singură și liniștită la redacție. Că intenționez să-mi acord SRL, pentru recuperarea forțelor. Și-am

precizat :

— Fată dragă, dacă o mai ții tot așa, atunci s-a zis cu motănelul meu ! Știi ce i-ai făcut astă noapte ?

— Dar bineînțeles ! Și n-a fost bine ? Acuma-s cu sufletul împăcat. Stai acasă și odihnește-te... A, să nu uit, vineri seara toată redacția noastră este invitată la inaugurarea complexului Valea cu Lupi“. Renovat și pe cale să se privatizeze. Iar Barbălată, directorul general, mi-a spus c-ar fi fericit să te aibă printre celelalte notabilități ale orășelului... O să fie bairam mare. Vin și oficialități, și agenți economici de vârf. Două zile, dar și doua nopți, o să țină petrecerea organizată cu prilejul inaugurării lupilor, ai să vezi și n-ai să crezi ! Pa !

Cred c-am dormit până-n jur de zece, zece și jumătate. Pe la unsprezece, deja eram dușat, ecarisat și pus pe fapte mari. Mai exact, măcinat de-o pârdalnică de foame, crâncenă și cumplită, am purces la lichidarea cinei de aseară. Căci Bakhria nu se încurcase, ci adusese cu el un portbagaj de alimente. Care mai de care mai ispitoare. Iar șașlicul, reîncălzit, făcea toate paralele. Ca să nu mai pomenesc și de pilaful persan, pe care l-am prăjit nițeluș într-o tigaie.

Taman când eram aproape gata cu prima porție de frigărui, bine încinse și rumenite la țanc, și mă pregăteam să-mi servesc și cea de-a doua farfurie, a pornit să sune soneria de la intrare.

Mirat de apel, întrucât nu prea obișnuiam să primesc vizite la domiciliu, m-am dus către vestibul. Și am întredeschis nițel ușa. Să văd cine mă deranjează de la masă. Și am rămas tablou. Privind la făptura din cadrul intrării.

Era Titina Jarvei. Șefa „culturalului”, de la „Bomba zilei”. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, m-a interpelat în stil șocant :

— Bravo națiune, halal să-ți fie ! Citat din nea Iancu Caragiale. Va să zică, după cum văz, mațale-ți faci de cap acasă, iar eu mi-s lăsată pe dinafară. Ca ultima dintre muritoare...

— Poftim în casă, iartă-mă că te-am ținut la ușă însă nu lua în seamă ținuta mea... Nu știam c-ai să vii, și-am rămas, ca să spun așa, în dezabie. Îmi cer scuze... Poftim, intră !

După ce-am introdus-o pe individă în living-room, am întrebat-o :

— Poți să mă scuzi câteva minute, până-mi lichidez breakfastul, și apoi să-mi îmbrac ceva pe mine ?

— Cum adică, matale erai la gustarea de dimineață ? Îmi pare rău c-am deranjat. La ora asta, eu obișnuiesc doar să ciugulesc câte ceva, fiindcă mi se face foame...

— Atunci ești invitata mea la o ciuguleală... Mergem împreună la bucătărioară ?

— De ce nu ! Și nu-ți mai fă probleme de ținută și protocol, deoarece văz că ești destul de îmbrăcat, ca să zic așa... Ai flanele de corp pe matale, de sus și până jos, ce-ți mai trebuie altceva ? Nici eu nu mi-s mai înțolită...

Avea dreptate domnișoara Jarvei. Căci, în afară de fustița mini, atât de mini încât i se zăreau și poalele chiloților, ca și scampoloul de lână subțirică, cred că nu mai avea nimic pe dânsa. Nici furou, nici sutien, nimic altceva. Restul — paltonașul, geaca și cizmulițele erau la cuierul din vestibul. Și nici papucii de casă oferiți nu-i acceptase. Spunând că și la redacție îi place să umble numai în ciorapi.

Mereu intrigat de vizita ei neașteptată, am tratat-o cu tot ce mai aveam pe masă. Și pilaf persan, și cîrnăciori prăjiți, și ouă fierte, și sardelușe în ulei, și-o grămăjoară de frigărui încă fierbinți. Și-a ciugulit destul de zdravăn.

Bineînțeles, cât am „ciugulit” amândoi, am examinat-o cu coada ochiului pe șefa „culturalului” nostru. Curios s-o văz cum arată și la anatomie. Fiindcă, citindu-i unele proze apărute în „Bomba zilei”, în privința scriiturii ei eram lămurit. Schițe și fragmente de nuvele și de roman, dc-o cruzime nemaipomenită. Cazuri patologice, obsedați sexuali, bestii umane pretutindeni și, culmea, destul de bine ticluite compozițional.

Chiar mă mira făptura ei destul de insignifiantă, evident timidă, bravând mereu, ca limbaj și-n gesturi, în totală contradicție cu personajele create — numai animale umane, rapace și violente, care acționau dincolo de rău și de bine.

— Ce zici, domnu Vifor, nu-i așa că. nu corespund imaginii pe care ți-ai făcut-o despre mine, judecându-mă după modestele mele încercări literare ?...

— Ești în eroare, domnișoară Jarvei ! Nici dracu nu știe ce-i în mintea unei femei, darmite în sufletul unei scriitoare talentate...

— Talentată ca talentată, dar și cam pricăjită de la maica

natură, mai exact, montată alandala, în mai toate părțile componente... Mă știu, prea bine cum arăt. Șuie, din toate punctele de vedere. După ce că-s mignionă ca talie, mai am și picioare groase, pulpoase, cum se spune. Bust, e clar, s-ar zice că nu posed deloc. Decât niște surogate de sâni, micuți și încă nedezvoltați. Ce alcătuire mai e și asta ?

— N-ai dreptate ! am contrazis-o eu. Mai rar ochi frumoși ca ai matale, verzi-smarald, la un păr antracit natural. Și-apoi, ai mâini fantastice, gingașe și fine... Aș zice că nu-ți lipsește nimic esențial, ca să te judeci atât de aspru. Și apoi, ce contează la un scriitor carcasa fizică?... De-ai fi avut posibilitatea s-o vezi pe George Sand, care nu era o splendoare feminină, n-ai mai gândi astfel!

— Oare ? Păi știu cam totul despre ilustra mea colegă. Numai că ea regulase aproape jumătate din Parisul literar, în vreme ce, pe mine, nimeni nu mă ia în seamă... Uneori, zău așa, îmi vine să-mi iau lumea în cap, și să fac trotuarul pa străzile Istanbulului. De-aia plângeam cu lacrimi amare, în timp ce veneam spre casa matale. Fiindcă și scriitorul Mâțu Vifor Pistol, șeful meu, mă disprețuiește ca femeie...

— De unde-ai mai scornit una ca asta ? Abia te-am văzut parcă o singură dată, la o ședință de redacție...

— Și-a fost suficient ca să analizezi cazurile tuturor colegelor mele, iar pe mine să mă dai total uitării. Ce mai, n-ai organ pentru nemurirea redacției. Cum, probabil, mă consideri... Ce ți-i și lumea asta ! De fapt, când ai afirmat că nici matale, care nu ești deloc Satana, nu poți avea habar de ce se petrece în străfundurile spiritului meu... Uite, iarăși îmi vine să plâng. Fiindcă-s tare nenorocită. Chiar jignită, ca femeie...

— Dar ce ți-am făcut, măi fată, cu ce te-am jignit ?

— Faptul că nu mi-ai acordat pic de atenție, comparativ cu fetele din redacție !

— Iarăși greșești ! Chiar astăzi aveam de gând să te caut, și să te invit la o discuție amicală...

— Amicală și intimă, cum s-a procedat și cu celelalte ?

— Ce vrei să insinuezi ?

— Nu insinuez nimic, ci doar afirm... De-aia am și venit la dumneata, pe neașteptate și nepoftită, ca să aflu cine m-a bârfit, spunându-ți cine mai știe ce orori pe socoteala mea. Fiindcă, mai ales în această privință, sunt cea mai vulnerabilă din redacție. Și am motivele mele speciale... .Aici, unde sper să nu fie microfoane și

aparate de înregistrare, audio sau video, cred că putem sta cel mai deschis de vorbă... Am multe de mărturisit, și numai matale mă poți înțelege, domnule Vifor Pistol !

— Zi-mi Vifor, sau Mâțu, și lasă pistolul în pace !

— Splendid. Dacă ai să-mi spui și dumneata pe nume, Titina, am să utilizez numele de Vifor. Care, după mine, cred că te caracterizează cel mai bine...

— Mă rog. în privința asta mă abțin... Atunci, Titina dragă, hai să discutăm în living-room, la o cafeluță și-o țigară domnească. Fumezi ?

— Enorm...

CAPITOLUL 14

CEEA CE NICI PRIN MINTE NU-TI POATE TRECE !

Temându-mă să n-o compromit pe Titina Jarvei, i-am spus că mă retrag pentru o clipă în dormitor, să mă schimb și să trag ceva pe mine.

Însă n-am pridiit să înfăptuiesc cele intenționate, deoarece culturala m-a oprit dintr-un gest.

— Pentru ce-am de gând să-ți mărturisesc, cred c-ar fi mai bine să râmâi în ținuta actuală... Ai s-auzi despre ce-i vorba, și-ai să-mi dai dreptate, Vifore dragă !

Și-am rămas. Privind cu gura căscată la manevrele întreprinse de gâgâlicea de Titina. Care, după ce-a adăstat câteva minute să-și soarbă cafeaua, tolănită în fotoliu, trăgând cu sete și din „Kent“-ul oferit, mi-a spus pe neașteptate :

— Uite ce-i, fiindcă tot a sosit clipa adevărului, și m-am cam înfierbântat, dă-mi voie să lepăd câte ceva de pe mine. Astfel, vom fi amândoi pe picior de egalitate...

Și, fără să mai aștepte vreo încuviințare, peste o secundă își trăgea dresul de pe ea. Executând câteva mișcări simple.

Care au lăsat-o doar în chiloți. Apoi, întorcându-se cu spatele și-a dat jos și chiloții. Depunându-i pe fotoliu, sub ea. Lângă grămăjoara dresului. Reluându-și locul, oricât s-a străduit să-și coboare poalele fustiței mini, tot își lăsa la vedere ceea ce avea între picioare. O blăniță castanie și ce-o mai fi dedesubt. Mă rog, în privința fofoloancei, încă n-aveam suficientă vizibilitate.

Văzându-mă înlemnit, Titina s-a interesat :

— Îți lezez cumva convingerile, spune-mi deschis, c-altfel mă despoi de-a binelea !

— Dar ce te-a apucat, măi fată ? am izbutit să-ngaim anevoie.

— Nimic ! Ceea ce fac acum, e floare la ureche pe lângă ce-am pățit acum doi ani, când a-ncercat să mă violeze nașu-meu. Care mi-a sfâșiat tot ce-aveam pe mine. Iar când m-am trezit din leșin, eram atât de stresată, încât nici azi nu știu prea bine dacă sunt fată, cum am fost mai înainte, sau femeie în toată firea. De-aia am venit la matale, Vifore... Să-ți spun despre cele întâmple, și să te rog cu lacrămi în ochi, să-mi confirmi realitatea.

— Stai nițel, măi Titino ! Cine e nașu-tău ?

— Barbălată, actualul director general al complexului „Valea cu lupi”. Care, chiar de-a doua zi, când s-a trezit din beția cruntă ce-i luase mințile, mi-a spus că nu fac două parale ca femeie. Și că, dacă nu-mi țin gura, va afla tot târgul că-s curvă patentată, dar și păguboasă pe deasupra ! Mai târziu, după ce m-a impus la „Bomba zilei”, fiind în foarte bune relații cu noile autorități, mi-a cerut să nu scriu nimic, nici la gazetă, nici acasă, fără să vadă el mai întâi manuscrisul. Și mereu solicita texte cât mai „descheiate la pantaloni“, după cum se exprima el, în stare să-i excite creierul bolnav... Culmea-i că-mi plac și mie prozele pe care le-am comis. Ca și cum mi-ar fi transmis Barbălată morbul ondulației universale a sexului !

— Bizar ! Și ce realitate vrei să-ți confirm ? Pentru c-ai pomenit și de așa ceva...

— Aici e aici ! încă nu-s convinsă că nașu’ a izbutit să mă violeze până la capăt. Și aș ține tare mult să știu, mai ales de la matale, singurul om în care mai am încredere, la ora asta, dacă sunt fată, sau numai o estropiată moral ? Ți-e clar în ce situație mă aflu? Supusă unei tentative de viol, în plină beznă, umilită și rănită până la Dumnezeu, eu nici până astăzi n-am cunoscut bărbat de-adevăratelea. Și nici nu știu cum arată mârșăvia aia, despre care vorbesc toate muierile cunoscute, cu care bărbatul posedă o femeie...

— E cumplit tot ce spui ! Și eu ce trebuie să fac ?

— Foarte simplu ! Să-mi certifici dacă mai sunt sau nu fată. Și apoi, cu același prilej, să mă lași și pe mine să văd cum ar putea fi organul dragostei, factorul motor, ca să-i zic așa. Sper că nu-ți cer imposibilul. Mai ales după câte am văzut că se petrece cu matale și-n preajma matale. De când ai contactat redactoarele noastre, toate arată altfel... Ce le-ai spus ? Nu cumva ați discutat și asupra măruntaielor voastre ? Ai ?

De uluire, rămăsesem ca mut.

Privind mai atent la mutrița Titinei, nevinovată și limpede, la ochii tăciunoși și la părul arămiu ce-i luneca alandala peste față, am întrebat-o brusc :

— Ai curajul , să te despoi, ca să purced la constatările și demonstrația solicitate ?

Aici, precis, o-ncuiasem. De răspunsul ei depindea totul. Era în slujba cuiva, și-a cui, sau juca teatru pe cont personal, fiind realmente traumatizată ? Îi rupsesem gura, ce mai !

— Păi abia așteptam invitația, Vifore...

Culturala își îngânase replica timid, cu ochii arzători îndreptați spre mine. Pentru ca, numaidecât, să-și lepede de pe ea hanțele : fustița, bluza, și alte eteceuri. Și-a rămas nudă.

Deși semăna, întrucâtva, ca statură, cu Miorica Bălan, fiind mititică și grosuță-n picioare, totuși erau unele deosebiri. Cărnoasă și bine îndesată, avea pieptul subdezvoltat, cu țâțișoare pitice și sfârcuri negre, o poponeață cam joasă, însă deloc exagerată în ce privește rotunjimea bucuțelor. Puful de negreață dintre pulpițe părea insuficient crescut în vegetație, iar conturul mâțișoarei personale nici nu se putea deduce.

Pe neașteptate, apropiindu-se de fotoliul meu, Titina s-a interesat:

— Vrei să vezi în ce stare mă aflu ?

— Mă rog, hai să analizăm !

Și-am întins mâna să constat ce-i cu țâțele ei. Însă Titina s-a tras speriată imediat de lângă mine, aproape țipând :

— Să nu pui mâna, că mor de frică ! Asta de când cu nașu'... Nu mai suport, de atunci, atingerea nici unui bărbat.

Oricât ar fi de blajin și cumsecade, cum ești matale, Vifore... Am să-ți arăt singură starea mea, ca să-i zic așa, iar tu ai să-ți dai scama de toate doar privindu-mă !

În jumătatea de oră care-a urmat, Titina mi-a demonstrat,

fără pic de jenă, procedurile pe care și le administrase. De capul ei. Ca să-și recâștige încrederea în sine. Și chiar mi-a precizat :

— Uite, am început cu sinii, astfel...

Și-a pornit să-și mângâie țâțișoarele cu palmele, luându-și și sfârcurile intre degete, ca să și le frământe. Apoi s-a auto-completat :

— După care am trecut la așa numitele zone erogene...

Și mi-a arătat cum a procedat. Și ce-a considerat ea zonă erogenă. Alintându-și, prin trecerea mâinilor deasupra lor, pulpițele interioare, bucuțele fundului, blănița fumurie și săracă, precum și burticică suptă, aproape absentă.

Priveam oarecum indiferent manevrele Titinei, care se contorsiona în fel și chip, expunându-și anatomia în cele mai tentante posturi. Ca o culme, nu simțeam nici urmă de reacție. Din partea mea. Mai ales că nu pricepeam ce anume se intenționa.

Ondulându-și mijlocul și mai accentuat, peste o secundă Titina se întindea la picioarele mele. Pe covor. Anunțându-mă :

— Apoi, în cele din urmă, și disperată pe deasupra, am încercat să văd cum reacționează și ceea ce posed mai intim...

Totul mi-era limpede de-acum. Titina își declanșa operația de intoxicare. Tentând să mă aiurească, Ei bine, n-avea să țină figura.

Iar când culturala, tolănită pe spate, și-a dus genunchii la gură desfăcându-și larg picioarele, dându-și la iveală fofoloanca, o adevărată piesă expozițională, grăsuță și bine umflațică, chiar durdulie, cu buzițe roz și îmbietoare, a ținut să-mi precizeze :

— Privește la mine și spune-mi daca am procedat corespunzător !

Purtându-și mâna dreaptă spre miță, a pornit s-o mângâie, în sus și-n jos, să-i zgândăre țâmburucul și să-i scarmăne pămătuful de deasupra. Bineînțeles, chestia asta nu m-a impresionat deloc. Lucru ciudat totuși. Cu cât mai mult cu cât Titina, în pofida parametrilor anatomici, era apetisantă. De ce nu-mi reacționa motănelul ?

Atunci am întrebat-o și eu :

— Și ai simțit ceva, lucrând astfel cu tine?

— Ca să-ți spun drept nimic deosebit ! Și nici nu-nțeleg motivul. Ca să deduc de-aici, că-s definitiv traumatizată ?...

Mi-era și milă de ea, văzând cum se chinuie. Ca să-mi demonstreze ce ? Întrucât am considerat că era absolut necesar să aflu ce se pitește în spatele tuturor acestor manevre, nu-mi rămânea decât să procedez ca la carte. Numai adevărul o putea umili îndeajuns, încât să mărturisească ce-avea în gușă și-n căpușă.

Și i-am spus :

— Măi fată, geaba ți-ai pierdut timpul ! Nu tot ce-și face omul cu mâna lui e valabil... În situația ta, numai opoziția îți poate oferi un răspuns convingător. Iar partidul advers e — bărbatul ! Dacă mă lași pe mine să-ntreprind aceleași operații de mai înainte, numai atunci avem posibilitatea să dăm de-o rezolvare a problemelor care te frământă. în primul rând, dacă mai ai reacții normale, și-n al doilea rând, mai ești sau nu fată... Asta e, ce să-ți fac ?

— Cum adică, să te las să mă moșmondești ? a exclamat Titina îngrozită.

—Nimeni nu te silește ! am jnformat-o eu, zâmbind în sine-mi feroce. Deoarece o suspectam de prefăcătorie.

Ridicându-se iarăși la verticală, de astă dată fără să mai ezite, s-a apropiat de mine și m-a rugat tânguindu-se :

— Dacă nu există altă soluție, atunci fa-o ! Însă cu duhul blândeții.. Nădăjduiesc să nu-mi fie silă de mâinile tale !

Mai mult de-o jumătate de oră am repetat mișculațiile pe care le întreprinsese Titina asupră-și. Pornind de la țâțișoare, și ajungând la zonele erogene și intime. Când am simțit că-i zvâcnește sfârcul pisicii între degetele mele, aflate la explorarea fofoloancăi, i-am comunicat :

— Draga mea, cred că reacționezi absolut normal ! Ai sesizat răscoala țâmburucului dintre buzițele mâței tale ?

— Bineînțeles ! E fantastic ce se întâmplă...

— Dar și mai mult de-atât! până și mâțul meu a dat semne de viață...

— Care mâț ? s-a mirat culturala.

— Păi, cum să-ți spun, ca să nu-ți lezez pudoarea, ăla motanu', pe care vroiai să-l vezi neapărat ! Poftim, convinge-te singură.

Când i-am purtat mâna asupra animălucului personal, Titina a țipat parcă speriată :

— Cu așa ceva m-a violat Barbălată ?

— În nici un caz ! am asigurat-o eu.

—Atunci dă-mi-1, să-1 văd, m-a somat individa înfierbântată.

Ca să obțin ce-mi propusesem, adică adevărul gol-goluț, am lăsat-o să-1 descopere singură, la propriu și la figurat. Când a avut motănelul între palme, Titina a gemut înfundat. Pentru ca apoi, imediat, să îngenunchieze înaintea mea și să-1 ducă alintîndu-1 între țâțișoare, să-1 dezmierde cu gușulița gâtului, să-1 mângâie cu amândouă mâinile. Ca, la urmă, să declare mirată :

— Ce motănel drăguț ai! Nu cred că unul ca el poate face răul pe care mi l-a făcut nașu-meu... Totdeauna-i așa ?

— Nu chiar ! Depinde de condițiile în care se află.

— Dumnezeule 1 Și tot el poate afla dacă mai sint au ba fată?

— Dar bineînțeles ! am fost obligat să-i spun cum funcționau lucrurile. Fără a-i preciza nimic.

Cu atât mai mult cu cât, data fiind frăgezimea cărnițelor ei, de pretutindeni, aveam bănuiala că nenorocitul de nașu-său o desfetise, însă fără să-și ducă până la capăt mârșăvia.

Cutremurându-se, ca și cum un frison i-ar fi străbătut întreaga făptură, Titina s-a lipit de mine. Cu motănelul în palmele ei. Și mi-a declarat decizia sa :

— Nu mai zăbovim ! Să-ncercăm să stabilim care-i situația... însă am o rugăminte, căci mi-i tare teamă. Să mă lași pe mine să duc mâțu' la mâță. Mă-ngrozesc numai la gândul să mă văd încălecată de-un bărbat. Ce zici, se poate și altfel ?

— Se ! i-am răspuns pe loc. Fiindcă-mi dispăruseră toate bănuielile referitoare la teatrul Titinei.

Peste câtva timp, la mine-n dormitor, însă pe jos, pe covor, îi arătam culturalei cum se lucrează. Culcat pe spate și cu motănelul în libertate, fălos și drept, ca o sabie în plină șarjă de cavalerie am lăsat-o să mă încalece.

Cu picioarele larg desfăcute, petrecute de-a dreptul și de-a stângă mea, i-am spus să-și dirijeze singură agregatul de sondaj.

Tremurând toată, ca o biciclistă la prima cursă, Titina și-a vârât doar nițel botișorul mâțului între buzițele fofoloancei. Conform indicațiilor mele.

Când a simțit că motănelul nu-ntâmpină nici un obstacol, apt de-a determina vreo urmă de fetie, s-a lăsat și mai mult în el. Centimetru cu centimetru, aș fi putut zice. Până la urmă, constatând că nu există probleme, a scâncit ca o cățea, vârându-și-1 tot în adâncurile ei.

— Canalia, înseamnă deci că m-a violat ! Halal naș...

— Măi fată dragă, am încercat eu s-o potolesc, n-am impresia că și-ar fi desăvârșit mișelia 1 Căci mâțișoara ta-i absolut nevinovată și neumblată... Mă strânge atât de țapăn încât sunt convins că-i ca nou născută. Gata, acum mă retrag. Demonstrația s-a îndeplinit...

— Ba nici să nu te gândești ! a țipat enervată Titina. Rămâi tot așa. Vroi să mă violez de una singură. Ca să mă liniștesc. O dată pentru totdeauna...

Fără să mai aștepte vreun răspuns, după aceea, culturala a purces să mă chinuie. Pedalând, ca să zic așa, din ce în ce mai vertiginos. În șaua motanului. Săltându-și șalele și coborându-le, de parcă s-ar fi dat huța într-un leagăn.

Când, peste vreun sfert de ceas, se ghemuise la pieptul meu plângând fericită, a fost nevoită să-mi destăinuie :

— N-aș fi crezut vreodată că se poate muri și astfel ! Acuma știu care-mi va fi răzbunarea. Canalia de nașu-meu va trebui să plătească. Și-am să-ți spun mai târziu cum. Deocamdată, arată-mi și cealaltă modalitate de-a iubi o femeie... Căci femeie sunt, nu-i așa ?

— Cum adică ?

— Preia tu, Vifore, conducerea operațiilor ! Vreau să cunosc tot ce poate cunoaște o femeie. la-mă și pe mine, ca pe toate celelalte cu care-ai făcut dragoste. Oricum și oricât. Barem ca să nu mor proastă. Mai înainte de a-1 nenoroci pe Barbălată !

Pe la cinci, după-amiază, după ce-i probasem posibilitățile

mâțului, care fusese la mare înălțime, eram amândoi în bucătărioară. La o cafeluță și-o țigară. Și Titina, privind adânc în mine, mi-a declarat :

— Nu eu-s iscoada lui nașu-meu ! De vrei să afli, du-te la festivitatea de inaugurare a complexului „Valea cu lupi”. Acolo, printre participantele din partea redacției, va fi una care nu se va bucura de atenția bărbaților... Ea-i agentul secret, ca să-i spun așa. De altfel, dacă-n-ai să te porcăiești ca ceilalți invitați, vei avea posibilitatea să afli mai multe decât te aștepți. Am să fiu și eu în preajmă-ți, și-am să-ți fac semn ce-i de făcut!

Pe scară, în timp ce luam cina laolaltă cu Miorica, aceasta m-a informat c-o căutase zadarnic pe domnișoara Jarvei. Nici urmă de culturala noastră. Și avea mare nevoie de ea, întrucât era musai să mi-o dea pe mână, ca s-o cercetez la mare amănunt. La fel ca și pe celelalte femei din redacție. Ca să se știe ce are în cap.

Am liniștit-o :

— Ai răbdare, Miorico neică! N-au intrat zilele-n sac... Mâine am să mă ocup și de anchetarea domnișoarei noastre !

— Mă rog ! Acum hai la culcare... Mi-s frântă de oboseală. Și-aș vrea să văz și eu cum te-ai odihnit astăzi. Și, ca să nu mă extenuezi cu motănelul tău turbat, iarăși am să dorm cu spatele la tine. Nu-mi doresc nimic altceva, decât să mă odihnesc și eu, așa cum te-ai odihnit tălică !

Parșivuța muiere. Când m-am vârât în pat, Miorica mă aștepta cu fundulețul îndreptat spre mine. Chiar într-o poziție din cele mai avantajoase ca să fie agresat.

Iar bestia de motănel atâta aștepta. Ca și Miorica mea. Căci, imediat ce-a dat cu nasul de japoneza economistei, turbatul a sărit ca o fiară prin jungla blăniței și s-a vârât drept la cireașă. Din care a pornit să muște lacom, din ce în ce mai accelerat.

Săracul ! Numai așa îmi mai venea și el în ajutor. Altminteri, după experiența cu Titina, destul de istovitoare, m-ar fi demascat înaintea Mioricăi.

Și-apoi, dacă ea era agentul secret ? Mai știi!...

CAPITOLUL 15

ATENȚIE, SE ANUNȚA BAIRAMUL !

Și totuși, nu putea fi ! Fiindcă, a doua zi, dimineața, la breakfast, m-a avertizat iarăși, pentru a nu mai știu câta oară :

— Să nu uiți, dar să fii și atent ce faci acolo, vineri are loc inaugurarea complexului „Valea cu lupi“... Unde ai să primești, mai mult ca sigur, o invitație de onoare. Prilej cu care ai să-l cunoști îndeaproape pe barbălată, ca și pe mai toate notabilitățile orășelului. în special, pe cele din sectorul economic... Dacă deschizi ochii, multe ți se vor limpezi !

Și, fără să-mi spună ceva în plus, a și plecat grăbită spre redacție. Rămas singur, mi-am privit electronicul. Și-am constatat că eram într-o joie, orele 8,45 h.

Care va să zică mâine urma să aibă loc inaugurarea „Văii cu lupi”. Urmată, sau mai bine zis, însoțită de-un chef de pomină. Pe banii complexului turistic. Ceea ce nu era deloc rău.

Un lucru mă intriga însă. Mai toate persoanele contactate în ultima vreme, mai ales redactoriţele noastre, într-un fel sau altul, ținuseră să-mi atragă atenția că Barbălată, directorul general, ar fi tartorul tuturor relelor.

Dacă era așa, presupunând că asistam la o trădare generală, din partea celor angajate în „războiul chiloților“, care-și abandonau șeful, de ce toate firele conduceau spre individul respectiv ? Oare să fi simțit ele vreo primejdie în aer, cum că șeful c gata să cadă ? Sau fuseseră îmboldite chiar de ocultul personaj să mă intoxice dorind astfel să ascundă mai cine știe ce ? În orice caz, bizară încurcătură de mațe.

Ajuns la redacție, încă din hol am observat-o pe Miorica și pe secretara generală de redacție dând tensionate tot soiul de dispoziții. Iar când redacția a rămas pustie, mai toată lumea plecând agitată pe teren, în frunte cu factorii de mai sus, mă refer la Babby Milovan și

Miorica, în sediul revistei „Bomba zilei“ nu mai rămăsesem decât eu și practicantele. Intrigat că nu fuseseră și ele expediate la lucru, cu atât mai mult cu cât o văzusem pe Miorica transmițându-le oarece indicații, mi-am zis că nu mi-ar strica să-mi pun de-o cafea.

Și, tocmai când voiam să vâr termoplonjonul în ceașcă, la ușă s-a bătut discret și timid. Am strigat sâcâit, temîndu-mă să nu-mi dea cafeaua în foc :

— Intră !

— Nu poci ! am auzit de dincolo de ușă. Am mânurile ocupate...

Ce să fac ? Am lăsat cafeaua nefiartă și m-am dus să deschid. În prag, cu-o tavă pe brațe, stătea proțăpită Zenovia, una din stagiarele noastre. O fâță de om, subțire și fragilă ca o stavridă.

— Ce-i cu tine, măi fată ?

— Păi nu vedeți, sunteți chior ? V-am adus cafeaua... Ne-am gândit, noi stagiarele, c-ar fi bine să stați și cu noi de vorbă. Cafeaua v-o trimite Pussy, care-a mai discutat cu ’mneavoastră. Acuma ar fi și rândul nostru. Că mai suntem trei necercetate. Eu, Gina și Lia. Care mă așteaptă peste vreun ceas la bufet...

Auzind de Pussy, cea care mă întâmpinase din prima zi, în pat. așa cum am mai relatat, m-am enervat nițel și-am luat-o la rost pe biata Zenovia :

— Și de ce peste un ceas ? Și apoi, de ce n-ați venit toate deodată ?

— Păi cum, ne-ați fi putut examina, ca să zic așa, pe tustrele ? Laolaltă ? Nu se poa'... Că ni-i rușine. Mai bine una câte una. Că ne-a destăinuit Pussy cum lucrați. Și ne-a și învățat cum să vă punem pe-un picior...

Instantaneu mi-am amintit ce-nțelegea Pussy prin „punerea pe-un picior”. Și cred c-am roșit. Însă Zenovia. nu. Căci, lăsând cafeaua, cu tavă cu tot, pe birou, a și pornit să se despoaie, până s-o opresc, deja era nudă înaintea mea. Milos din fire, i-am mângâiat țâțișoarele subdezvoltate, flocăneii de la subsol și, dând semne că-s satisfăcut de cele constatate, i-am comunicat jenat:

— Du-te, măi fetițo ! Gata. Ești bună de ziaristă...

— Și nu ne... Mă rog, nu ne chestia aia ?

— Nu-i nevoie ! Că n-am să-mi fac păcate cu-o năpârstoacă atât de tânără și, probabil, minoră dintr-un anumit punct de vedere.

— Mersi ! Deși mi-ar fi făcut plăcere... Că-s cam neumblată !

A doua cafea am băut-o peste vreun ceas. Când mi-a adus-o,

în același fel, Lia. Altă stagiară, tot atât de plăpândă și timorată Care, până nu mi-a vârât în mână prunița dintre picioare, nu s-a lăsat convinsă că-i bună de gazetară. Dummezeule, ce-o fi în capul mucoaselor ăstora, m-am întrebat singur. Punând un mare semn de întrebare.

Cu Gina nu mi-a mers. La a treia cafea oferită de colectivul practicantelor. Era și mai trupeșă și ceva mai obraznică. Și, până nu i-am demonstrat că-s încă potent, după atâtea necazuri, nu s-a cărăbănit din cabinet. Deși coțită la repezeală, pe colțul biroului. De-a-npicioarelea și pe-mbrăcate. Satisfăcută plenar, mi-a mulțumit și mi-a transmis un plic. Adăugându-mi :

— Veniți neapărat, dom' Viforel, c-altminteri o să fie de rău ! Și-ar fi păcat de tinerețile matale... Ca să-ți dai seama că nu mint, n-ai vrea să mai facem o dată figura de-adineaori, de-astă dată pe covor ? Că-ți funcționează picioru', după cum am văzut...

— Ieși de-aici, că te plesnesc. Pentru vârsta ta, ți-ajunge !

CAPITOLUL 16

VIZITĂ DE PROTOCOL

Înduioșat de mișculația puștoaicelor, dornice să obțină atestarea de ziariste, în concepția lor zevzeacă, bineînțeles, am desfăcut plicul înmânat de Gina.

Era o invitație oficială. Din partea : „Etabilssements touristiques „Valea Lupilor", President-Directeur-General — P.N. BARBĂLAT". Și, scris de mână, probabil a importantului personaj, un rând din trei Cuvânte : „prezence obligatoar neaparatement !"

Mirat de insistența șefului de la „Valea cu lupi", am zâmbit în sinea mea. Căci tipul era cretin de-a binelea. Și le-avea la mână și pe stagiarele mele. Totuși, ce anume le transmisese Miorica, mai înainte de-a pleca pe teren ? Să fi acționat și ea, forțat, tot la impulsurile ocultului director general ?

Pe la prânz, după ce respinsesem atacurile repetate întreprinse de Zenovia și Lia care, neapărat, doreau să fie și ele verificate la

același nivel (pe colțul biroului) ca și Gina, oferindu-mi iarăși spre examinare întreaga lor anatomie, inclusiv detaliile de la subsol, am izbutit să scap de ele. Și să dau un telefon de la „Sandy Bell", cerându-i pe Nae Caracioglu, secretara mi l-a trecut la aparat pe Robbie Mădârjac, șeful „Bombei zilei". Comunicându-i situația de la noi, șeful meu direct mi-a sugerat să particip neapărat la marele bairam. Precizîndu-mi :

— Știm tot ce e necesar, și mai avem nevoie de unele amănunte! De-aceea, lăsăm totul în grija lu' tălică ! Eu, prins de anumite treburi, nu vin, să știi... Și, întrucât unchiu' Nae zice că nu-i bine să te pui rău cu posibilii viitori aderenți, fă ceva, și satisfă dorința arzătoare a puștoaicelor ălora, Lia și Zenovia. S-ar putea să ne fie de ajutor. În definitiv, tu ești arma noastră secretă ! De altfel, luni sosim cu toții, în păr, la Balașești ! Sper să te mai găsim în stare de funcționare...

De voie, de nevoie, în numele cauzei, mam supus indicațiilor. Și le-am rugat, pe rând, atât pe Zenovia și pe Lia, să-mi aducă o cafeluță.

Fâța de Zenovia, fericită până la Dumnezeu, mai c-a fost să-mi fractureze motănelul. Când, la pielea goală, m-a tras pe covor, neajungând la înălțimea biroului. Iar Lia, și mai imprevizibilă, dându-și țoalele „jos de pe ea din mers, m-a posedat ca o iapă nărăvașă, întins lat pe masa mea de lucru. Ea cu tava în mână și mățul în mâță, iar eu cu aparatul telefonic sub șale. Care, la fiece accelerare de tempo, pornea să zbârnie din senin. Datorită trepidațiilor dezlănțuite de firava făptură.

A doua zi, după o noapte petrecută cu Miorica, supărată și cu fundulețul către mine, m-am odihnit până-n jur de orele 18 h. Când, dușat puternic, ras, tuns și-nchiloți de gală, am urcat la volanul „CN 2"-ului pentru ca, după ce-am parcurs cei 12 kilometri până la „Valea cu lupi", să fiu întîmpinat la parkingul complexului de directorul general în persoană.

Namila de Barbălată, zâmbind cu gura până la urechi, nu mai că nu mi-a zdrobit oasele îmbrățișându-rnă frățește. Apoi mi-a declarat plin de entuziasm bovin :

— Dom'le Pistoale, urlă bucuria-n mine văzându-te ! Zău că-s crăcănat de fericire... Hai să-ți arăt personal ce-a făcut mandea dintr-un rahat de birt! Începem cu magazia-depozit, ca să-ți dai seama cât am putut agonisi...

Nu-l cunoșteam deloc pe Barbălată, doar nițel din relatările unor cetățeni vizitatori ai redacției. Trupeș ca un hipopotam dar și înalt, cred că trăgea peste o sută și cincizeci de ocale. Chel complet, cu mustață haiducească, ochi porcinj și labe de urs, pășea ca un pachiderm atins de ataraxie locomotrice.

Pătrunzând în magazia-depozit, luminată a giorno, am depistat mai toate bunătățile pământului acolo. Sute de jamboane afumate, mii și mii de cartușe de „Kent“, sute de salamuri „de Sibiu”, zeci de putini cu telemea de Dobrogea, tot soiul de cârnați, batoguri de nisetru și morun, mă rog un autentic magazin universal de tip super-market. Cu zeci de raioane alcoolice, bineînțeles.

Văzând că-s înmărmurit de admirație, Barbălată deodată a răcnit înfiorător:

— Tovarășa Nona, unde aia mă-tii îmi umbli ? Fă-te-ncoa, să ne servești o duscă de old-țuiscky ! N-auzi, fă ?...

— B-aud, mă beșleagă ! Nu mă vezi că lucrez ?

Glasul provenea din dreapta noastră. De undeva de sus. Ridicându-mi privirea, am dat de-o priveliște total neașteptată. Pe-o scară metalică, numai aluminiu eloxat, stătea cățărată o făptură ca-n basme. La vreo trei metri altitudine. Încât i se zăreau toate dedesubturile. Cu cărnuri cu tot. Când a coborât, am realizat că nici suprastructura nu era de lepădat.

Femeie la vreo 35 de ani, curățică și pusă la punct, cu ochi penetranți, albaștri-verzui, blondă roșcat, extrem de vânjoasă și trupeșă, se mișca fantastic de ușor, ca o veveriță de dimensiuni incredibile. Iar când i-am întrezărit și picioarele, prin crăpătura halatului gris, am rămas pironit. Prins numai într-un nasture, hălățelul oferea privirii un trup de atletă de circ.

Iar când s-a aplecat să ne toarne în păhărușe niște old-țuisky, cum îi spusese Barbălată, am observat că umbla cu țâțele în suspensie liberă. Măricele dar și apetisante. Ca două lubenițe coapte.

După ce-am plecat, eu având grijă să-i mulțumesc pentru tratație, iar directorul s-o înjure de mamă, am băgat de seamă că mă urmărea îndelung din priviri. Și-i ardeau ochii, ca două faruri de locomotivă diesel.

— Dă-o-n mă-sa, că-i o știoarfă ! m-a informat indispus Barbălată. De mâine o trec neapărat la spălatul vaselor... Hai să mergem în saloane, că trebe să vină și-ăilalți invitați de onoare, băga-i-aș unde știu eu !

Întrucâl nu mai era timp suficient, directorul mi-a prezentat

doar în goană complexul turistic. Era dumnezeiesc! Numai crom și nikel, mahon și nuc masiv. Curățenie mai dihai ca la „Inter-Continental“, piscine limpezi, săli de restaurant tip-top, baruri și trei braserii, căsuțe de camping tip vilișoară, ce mai, mai frumos ca la Acapulco.

N-am mai avut când să-l felicit. Căci au purces să ragă și să behâie zeci de claxoane. Sosiseră invitații. Și l-am lăsat pe director să-și primească oaspeții.

Neștiind încotro să mă îndrept, deodată m-am pomenit luat de mână și condus spre, probabil, salonul de protocol.

Amabila persoană era Nona-magazionera. Care, călăuzindu-mă prin culoarele întunecate, avusese de vreo câteva ori grijă să-mi deie țâțele pe mână. Scuzându-se. Și spunându-mi :

— În noaptea asta, ne mai vedem noi baroane !

— De ce baron ?

— Fiindcă știi unde să te uiți...

CAPITOLUL 17

ORGIE DE POMÂNĂ, CU SCOPURI ASCUNSE

În mai puțin de-o jumătate de ceas, erau prezenți mai toți participanții invitați la recepția oferită de Barbălată. Care, bănuind că oarecum ne cunoaștem între de-alde noi, s-a dispensat de recomandări, și nici nu ne-a mai plimbat prin complexul turistic. Ci ne-a mânat de-a dreptul către salonul unde avea să aibă loc festinul. Iar acolo, în aplauzele și uralele entuziaste ale asistenței hămesite de foame și sete, ne-a poftit cu amabilitate :

— Fraților-cumnaților, așezați-vă care cum vă convine ! Este de toate, mandea v-o spune... Și potol. și băuturică aleasă, dară și fetițe spălate. Că unu-i Barbălată, acilea de față ! Este ?

— Sigur că este, he-he-he-he... Dacă are de unde, nu ? a behăit o voce pe care parcă o mai auzisem. Banii noștri, banii

poporului, tot banii tăi se cheamă că-s, aia e... Paraleule !

L-am indentificat imediat pe replicant. Doctorul Vrabete, directorul spitalului local, un binecunoscut afacerist. Care, ghemuit între Doru Pârvuică, altă poamă, șeful comerțului „pe raion”, și Rommy Schneider, se hlizea la directorul stabilimentului, devenit apoplectic, în vreme ce doctorul se adăpa direct din sticluța de „Black and White”, aflată înaintea sa. Având grijă, totodată, să tragă cu coada ochiului și la persoana mea. Care mă găseam la dreapta lui Barbălată. Ca invitat de onoare. Cu Dina Coștovei lângă mine.

Ceilalți se așezară după preferințe, sau urmărind cine știe ce indicații oculte.

I.a stânga lui Barbălată era cazată Miorica, speriată și timorată, ca și cum ar fi-nghițit o prăjină, aruncând din când în când priviri vinovate spre mine. Mai departe, probabil în conformitate cu rangul ierarhic, de-o parte și de alta a uriașei mese, mai erau Babby Milovan, presupusa amantă a șefului comerțului, Costea Sîrbu, conducătorul morilor din zonă, cu Titina (cică nepoată-sa) alături de el, Babu Neică, responsabilul celor patru „Alimentare” din Balașești, placat de Pussy, stagiara noastră, Onică Păstrăvan, mandatar cu locația a trei restaurante locale, dotat și el, la stânga sa, cu Zenovia, Barbu Strîmbu, omul cu combustibilul lemnos, Lică Pop, zis și ”Ulei”, șeful Peco, de la barieră, prevăzuți și dânșii cu observatoarele federale Gina și Lia, de la noi din redacție, bașca notabilități ale orășelului (primărie, barou, procuratură, poliție), cărora Barbă-Iată le pusese la dispoziție pițipoance, probabil din efectivul complexului „Valea cu lupi”.

În orice caz, nimeni nu era de capul său.

— Haidați, băi fraților, să ciocnim în sănătatea ălui mai tare și mare dintre noi! a răcnit de neașteptate Vrabete, de pe-acum chiaunit bine, cu vizichiul în nas.

— Aiurea ! Ca cum n-am ști toți că-i scula lu’ tălică !... s-a auzit un glas pițigăiat. Matale să ne trăiești, că le-nvârți pe toate ca pe deșe !

Cred că vorbise Pîrvuică, fiindcă el nu-l înghițea pe Vrabete. De-aia, pesemne, Babby îl trăgea de mânecă, șoptindu-i să-și înghită limba.

Noroc c-au intervenit, pe rând, Sîrbu și Păstrăvan. Tunând și fulgerând, printre măsele, atât împotriva lui Vrabete cât și-a șefului comerțului. Susținând însă, prin gura ăluia de la „Peco", ca în seara asta să se declare armistițiu. Căci argumenta „Ulei" :

— Mă japițelor, lăsați-o moartă, cum facem noi ăi din petrol! N-ați văzut, la TV, că și Sallam Hodeim, sau cum i-o fi zicând, a suprimat ostilitățile din Golf, când a picat ziua sfântă a Bairamului? Măcar acuș să ne potolim năravu' ! Ca să ne pice bine potolul și pileala... Chiar, că ce v-a apucatără ? Doar știm prea bine câte parale ne face pielea... Gata. Am zis-o !

Numai datorită salutarei intervenții a lui Lică Ulei am avut parte de-o oarecare acalmie. Ce-a urmat însă, depășește orice fantezie.

Mai întâi s-au servit aperitivele. Prezentate de-o echipă de ospătari eleganți și tineri, înțoliți în fracuri cu coadă, purtând platouri imense pe brațe și depunându-le pe masă în ritm de twist. Pe care-1 dansau ca niște balerini profesioniști. Spre satisfacția directorului lor, care-i mânca din ochi.

Dumnezeule ! De unde-o fi avut Barbălată atâtea delicatese? Păstrăvi afumați, batog de morun și de nisetru, sardele în munți de maioneză, cârnăciori prăjiți, cremvurști fierbinți, salamuri de tot felul, de la Sibiu și până la Mortadelle, pe semne import, homari, stridii, mă. rog, atâtea raritățI, incât puteai jura că și intrasem în Europa. Sau, mai curând, Europa intrase peste noi, cotropindu-ne.

—Măiculiță Doamne ! urla ca nebunul Babu Neică, de la „alimentare", probabil urlând și invidia în el. De unde, bre directore?...

— Din aia mă-tii și taci din gură ! îl lămurea Barbălată. Bagă în tine, până n-oi mai putea, și apoi om vedea... Că, dacă-1 vârâm și pe maestrul Pistol în afacere, în orășelul nostru o să curgă numai lapte și miere, eu v-o zâc !...

Spunând cele de mai sus, a privit chiorâș la mine. Bineînțeles, m-am făcut că nu pricep nimic. Iar Miorica a clipit speriată, dându-mi de-nțeles că-i mai bine să-mi țin gura.

Mai încolo, pe la ceasurile opt și jumătate, echipa dansantă a ospătarilor a sosit în formație cu sarmalele și mămăliguța. Iar lumea, lacomă, a purces să clefăie și să grohăie înfulecând ca nemâncații. Atunci m-a atenționat biata Dina, partenera mea de masă :

— Ce zici, Vifore, de porcii ăștia ? Pe toți îi știu și i-am

cumpărat. Ai răbdare, să-i vezi mai târziu ! C-au să-și deie și poalele peste cap.

Am așteptat. Privind la comeseni. O autentică galerie de fiare și jivine. Care mai de care mai „personalizată". Cred că erau reprezentate la festinul oferit de Barbălată mai toate speciile faunei. Totul era să le poți denumi.

Vinurile servite, după părerea mea unicate, erau numai din cramele de la Segarcea și Râmnicul-Vâlcea, Pinot-gris, Sauvignon, Tămâioasă de Drăgășani, Fetească neagră regala, Riesling, Mușcaturi de mai multe soiuri, dar și unele sorturi „de casă", cum ar fi Băbeasca de Plenița, sau zaibărul de Poiana-Mare, sau „samatocul", cum ii spunea Maica-Mare, bunică-mea.

Cred că din pricina amestecării atâtor bunătăți lucrurile au denaturat. Căci, beți cui, mesenii au pornit să se înjure gospodărește, fiecare dorind să pună un anume punct pe „i".

La fripturi, participanților li s-au aprins și călcâiele. Când s-a ajuns la pieptul de curcan, după cotletele de purcel, mușchiulețe și fleicuțe în sânge, unii au început să umble la bluzele însoțitoarelor.

Așa că, aproape de miez de noapte, atmosfera, era atât de încinsă, încât numai Miorica și Dina Coștovei mai purtau ceva pe ele. Toate celelalte, de voie sau de nevoie, se lăsau jumulite de parteneri, cu țâțele la vedere, despletite și luptându-se să-și dezbrace și ce le mai rămăsese pe dedesubt, fuste sau alte hanțe.

Barbălată, plecându-se spre mine, mi-a șoptit la ureche :

— Vezi, maestre, ce viață te așteaptă dacă te dai cu noi ?

Pe la două din noapte, evenimentele se precipitară. Vrabete se luase în pumni cu șeful morilor, spre satisfacția lui Pârvuica, responsabilul cu comerțul local. Noroc că-i potolise Rommy Schneider. Luându-i pe tustrei de gât, îi târâse sub masă. Unde nu mi-am putut da seama cum s-au împăcat lucrurile având în vedere că fotoreportera nici chiloții nu-i mai poseda pe ea. În rest, fiind nudă total.

Spre ziuă, lucrurile ș-au deteriorat rău de tot. Bătăile și încăierările încingându-se. În pofida înjurăturilor de mamă, tată si alte rubedenii, la dispoziția directorului Barbălată luminile din salon s-au redus apreciabil și bețivanii, unii doar în izmene sau numai în maiou, s-au năpustit asupra „însoțitoarelor". Profitând de semiîntuneric, pesemne au tentat unele figuri de coțială.

Titina, fugărită pe jumătate despuiată de Păstrăvan, care se străduia fără succes s-o pună la podea, mi-a suflat la ureche :

— Fugi la Nona, că te așteaptă cu vești importante !...

Văzând că Babby Milovan trăgea de Vrabete, să-l scoată dintre picioarele pricăjitei de Lia și că Barbălată rânjea satisfăcut de comportamentul tuturor invitaților săi, iar Miorica privea la mine temându-se să nu fie observată de directorul complexului, încercând să-mi transmită parcă un semnal, am considerat că-i timpul să dau urmare celor două implorări. Și-am tulit-o, urmat de Dina. Care, imediat s-a refugiat la toaleta doamnelor, simțindu-se rău datorită celor văzute.

Rămas singur, am purces în căutarea Nonei, vajnica magazioneră. N-a fost necesar să umblu mult după dânsa, căci mă aștepta chiar la ieșirea din salonul de protocol.

Îngrețoșată de spectacolul la care asistase din pragul ușii, cu ochii în flăcări și obrajii aprinși, parcă și gâfâind lejer, m-a tras de mânecă și mi-a spus, aproape târându-mă după ea :

— Fă-te-ncoa, după mine, c-aici nu-i rost de pisică pe orez !

CAPITOLUL 18

DE TAINĂ PE SACUL CU OREZ

Peste vreo cinci minute ajungeam călăuzit de Nona în vastele ei apartamente. Respectiv în uriașul depozit al complexului. Unde, la lumina unei veioze minuscule, Nona, și mai agitată, m-a invitat să iau loc pe un scaun tapisat. Lângă o măsuță pe care se găseau două căni cu cafea. Probabil pregătite din vreme. În așteptarea mea.

Așezîndu-se pe-un sac uriaș, pe care era scris „Orez - 100 kg“, și-a tras sufletul și mi-a zis încă mai gâfâind :

— Vazuși, dănacule, de ce-s în stare porcii ăia ? Ei bine, a venit timpul să izbăvești târgușorul nostru de ei...

— Eu ? în ce calitate ?

— Las’ că știu cine ești ! Mi-a vorbit de tălică biata Miorica, nora nemernicului de Barbălată...

— Cum, e nora lui ?

— Dar bineînțeles ! Barbalată-i doar porecla, de fapt îl cheamă

Bălan, ca și pe Bebe, fecioru-său. Care-a ținut-o de nevastă pe săraca Miorica. Iar de când Vrabete l-a internat pe Bebe la nebuni, ca să-l scape de pușcărie, tartorul de doctor îl are la mână pe boul de Barbălată. Făcându-i cine mai știe ce injecții, l-a silit pe vițel să mărturisească totul despre matrapazlâcurile bătrânului. Care-i vârât în rahat până-n gât... Și l-a obligat apoi pe directorul meu, s-o bage și pe noră-sa în afacerea pe care-o punea la cale, amenințându-l că-l dă pe mâna procuraturii !

— Ce afacere ?

— Cea mai ticăloasă mișelie cu putință ! Vrabete, dacă are în mână revista matale, „Bomba zilei”, cu ajutorul Mioricăi, silită și ea de Barbălată, care-o învinuiește că-i complice cu Bebe și cu el, deci părtașă, atunci îi strânge de boașe pe toți tâlharii din orășelul nostru. Și vărsându-și lună de lună obolul, În mai puțin de-un an, Vrabete ajunge pioprietarul Balașeștilor ! Lăsându-i pe hoți să-și facă de cap. Bineînțeles, cu ajutorul ziarului. În care matale, dacă pici la învoială cu ei, va trebui să le iei apărarea, la caz de belea... De-aia-ți făcea atâta curte Barbălată, nu l-ai auzit ?

— Ba a-ncercat de vreo două ori să-mi sufle ceva...

— Pai vezi ? Și pe mine s-a străduit să mă cumpere. Mai înainte de toată porcăria închipuită de Vrabete, eram director-adjunct al complexului „Valea cu lupi”... Fiind domnișoara Barbălată mi-a cerut să fiu țiitoarea lui. N-aș fi avut nimic împotrivă, dacă boul ar fi putut să mă coțăiască în regulă. Însă, de unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere. N-are nefericitul socoteală pe măsura mea... De-aia m-a tot dat în jos. Din adjunct m-a trecut șef de sală, apoi ospătăriță, și-n cele din urmă magazioneră... Numai ca să mă sperie și să-mi țin gura. Dar nu mai pot răbda. Mai ales de când am văzut că se-ngroașă gluma.

— Cum adică ?

— Păi știi tălică ce-nvîrte aici Barbălată, pus la cale de Vrabete ? Amenințându-le pe nefericitele alea, de la matale, de la „Bomba zilei”, datorită Mioricăi, amenințată și ea, a făcut ce-a făcut, și-a organizat acilea, la noi, chefuri de pomină, pe dezbrăcatelea, iar țiganca a filmat totul... Pe casete ! Iar eu priveam

de după ușă la toate astea, uscându-mă de dorul unui bărbat în puteri. Eu, care-s mai bine făcută decât toate aschimodiile de la „Bomba zilei”. Ia-n privește la mine !

Dacă o văzusem pe Nona doar atunci când se luase în bețe cu șeful ei, și-avea halatul de lucru prins doar în doi nasturi, și totuși fusesem plăcut surprins în fața unui corp și-a unor picioare valoroase, de data asta halatul magazionerei nu mai poseda nici un nasture. Pesemne îi rupsese cuprinsă de mânie.

Însă sub halat nu mai avea nimic. Decât trupul gol-goluț. Fără toate cele ce mai poartă femeia pe ea. Văzându-i mai clar și mai pendelete carcasa, o masă de carne trandafirie și bine închegată, țâțele vîrtoase și dotate cu sfârcuri ca fraga, picioarele grosuțe, ce-i drept, dar frumos strunjite, drepte și lipite strâns între ele, o burticică fără pic de grăsime, deodată am simțit cum mă zvârle ceva de pe scaunul pe care ședeam.

— Zât! am exclamat fără voie, sperând să-mi domolesc motănelul care zvâcnise sub mine.

— Ce te-a apucat, dom’ Pistoale ? s-a interesat Nona.

— Ce să-i fac, păcate omenești, măi fată ! am dat eu să-i explic. Dând cu ochii de ce-ai în proprietate, și puf de veveriță sub pântece, și, pesemne, ceva pe măsură mai jos, mi s-a trezit bestia aia de mât... Asta e !

— Păi atâta-i de tare, incât te-a săltat de pe scaun ? s-a minunat magazionera. Îmi dai voie să-l simț și eu ?

Și, fără să aștepte, și-a și înfipt mâna asupra motănelului.

Iar când a realizat dezastrul ce mă muncea, a exclamat încântată :

— Muică, măiculiță, păi păcatu’ e că-l ții acolo, și nu-l dai la mâță... De-ai ști tălică ce mâțulică are Nona, n-ai mai zăbovi atâta! Ia uite-o...

Și, dându-se pe spate, lăsându-și picioarele de-o parte și de alta a sacului cu orez, și-a expus privirilor mele înnebunite o mândrețe de fofoloancă. Trandafirie și bucălată, întocmai ca o guriță de fetiță.

Nemaiputând suporta chinul, în clipa următoare îmi propteam genunchii pe sacul îndesat. Vrând să-mi fac loc între picioarele Nonei. Din păcate, poziția fiind oarecum incomodă, nu aveam

posibilitatea să acced la fantastica mâță a magazionerei.

Noroc că s-a sesizat Nona. Care m-a călăuzit spunându-mi :

— Stai o țâră, c-aranjăm noi animălucele... Tălică încalecă sacul, iar eu am să-mi dau fundulețul mai în față și-am să-mi desfac și mai dihai picerele !

N-aș fi crezut că Nona e-n stare să demonstreze un ecartament atât de amplu. Dar a fost capabilă. Iar când am intenționat sa intru în ea, tot Nona m-a oprit, aproape țipând :

— Stai ! Ca să nu-ți tai cumva botișoru' motănelului în vreun flocănel, dă-mi-l mie, să-l vîr eu unde trebuie...

Parșivă muiere. L-a luat în mână și, mângâindu-l parcă neîncrezătoare, l-a plimbat îndelung pe buzițele guriței dintre picioare. Până am crezut că leșin. De dulce durere.

Simțind, întrucât îl avea în mână, că mâțul dă semne de turbare și nu mai încape în palma ei, peste o secundă Nona și-a petrecut picioarele după șoldurile mele și m-a împins brutal în străfundurile făpturii sale. De-am avut impresia că aud trosnindu-i toate încheieturile.

După aceea, agale și ritmat, dar și din ce în ce mai accelerat, mi-a imprimat o mișcare de du-te vino, manevrându-mă doar din strașnicele ei picioare aflate în dosul șalelor mele.

Într-un târziu, auzindu-mă oftând, magazionera s-a ridicat cu mine în ea, săltându-se brusc, și mi-a ordonat :

— Acum las' pe mine, că-i rându' meu !

Eliberându-mă provizoriu, dintr-un brânci m-a întins pe spate, culcat pe sacul cu orez, după care s-a urcat peste mine. Știind-o cât era de masivă, precis mai grea decât mine, am zis c-o să mă strivească sub ea. Mai că-ncepuseră să mă treacă toate nădușelile. Însă n-a fost să fie așa.

Căci inventiva magazioneră, înfierbântată zdravăn, se-agățase cu ambele brațe de-un odgon prins de tavan, și-acum își potrivea gurița mâței personale în botișorul-tigrului. Iar când a purces să salte și să coboare, ținându-se în mâini de odgon, bietul motănel a început să-și sporească, forțat, ca să zic așa, dimensiunile. Fiindcă se trezea când afară din mâța Nonei, când în adâncurile acesteia. Și, ca să facă față, și-a dat și el toată silința.

Iar când magazionera a considerat spectacolul încheiat, gemând și chițăind sugrumat, și-a dat drumul asupra mea.

Rămânând proptită în ceea ce mai exista din fostul meu tigru. Și-a exclamat :

— Halal să-ți fie, dănacule ! Ți-ai meritat casetele...

Coborând de pe mine, m-a ajutat să salt la verticală. Mi-a întins o cană de cafea și, trăgându-și pulpanele halatului pe dânsa, mi-a indicat sacul, cerându-mi :

— Bagă-ți mânurile în el !

— Pentru ce ? Urmează altă figură de circ ?

— Nici ca cum, gata, s-a terminat. Acuma-s și eu sătulă... Scotocește printre boabe, și-ai să dai de trei casete video. Alea-s ! Cele trase de Rommy, la cererea lu' Barbălată. Și pe care i le-am furat din sertarul biroului. Ca să-l învăț minte !...

Mirat că se declarase sătulă, ceea ce nu-mi venea a crede, dar și bucuros că aveam să pun mâna pe casetele demascatoare, i-am întors propunerea, fără vreun gând ascuns, spunându-i :

— Măi fată, mai bine cată-le matale !

Plecându-se asupra gurii sacului, Nona a rămas oarecum cu fundulețul gol. Dând la iveală guriţa aia de fetiță împrejmuită de flocănei stacojii. Și nu m-a mai răbdat sufletul. Prea se oferea unei agresiuni surpriză.

Când am pătruns printre bucuțele bogate și durdulii, cu mâțul întărâtat și devenit iarăși sabia răzbunării, magazionera doar a întors capul, privindu-mă zâmbăreață, și mi-a spus încântată :

— 'Oțule ! înseamnă că fac mai multe parale decât pârlitele alea de la gazetă, nu-i așa ?

Aici avea perfectă dreptate. Dacă aș fi dat de la bun început de ea, aș fi dezlegat enigma afaceriștilor în doi timpi și trei mișcări. Eventual și cinci. Fără să mai depun atâtea eforturi cu reeducarea amărîțelor mele de redactorițe, alinîndu-le suferințele secrete.

Întrucât Nona n-a mai așteptat răspunsul, ci-a început să-și manevreze șalele în fel și chip, când la deal și la vale, când la stânga și-n dreapta, l-am slobozit pe motănel să-și împlinească menirea. Din ce în ce mai satisfăcut și rapid.

Când mi-a înmânat primele două casete, magazionera mi-a declarat oarecum intrigată :

— Trebuie să mai cat nițel, că nu dau de-a treia casetă !

Mare șmecheră ! Căci, aplecându-se din nou, și oferindu-și apetisant „guriţa", numai că nu mă invita să poftesc înăuntru. Ceea ce-am și făcut. Cavaler am fost, cavaler înțelegeam să rămân.

Astfel s-a găsit și-ultima casetă !

CAPITOLUL 19

TREZIREA LA REALITATE CRUNTĂ ȘI DREAPTĂ

A doua zi, după ce-am ațipit vreo trei ceasuri pe sacii cu orez, corcolit de îngrijirile mămoase ale Nonei, care se cuibărise în brațele mele, cu mâna pe motănel, de parcă s-ar fi temut să nu fugă, m-am trezit în plină forță. Simțindu-mi motănelul prins în palma încleștată a magazionerei, dar și cele trei casete lângă mine, am încercat să ies de sub pătura cu care ne-acoperise justițiara. Cea dornică de răzbunare și dreptate.

Din păcate, operațiunea părea de domeniul imposibilului. Întrucât Nona își trecuse drăgăstoasă un picior peste mine, având în vedere masivitatea mădularelor dânsei, mai întâi trebuia să mă eliberez de sub el.

Nu aveam altă soluție, pentru rezolvarea problemei, decât să-l trec pe celălalt, în cealaltă parte. Pramatia mea scumpă atâta aștepta. Cum m-a surprins între baidarace, profitând că mâțul era la dânsa, l-a și vârât în fofoloancă. Că și bestia era gata de atac. Pesemne datorită căldurii mâinii magazoinerei.

Gângurind somnoroasă, Nona doar m-a avertizat :

— Dă-i bătaie, dom'le Pistoale, că mai avem și-alte probleme! Că mi-i o foame, nu numai de coțăială, încât ți-aș înfuleca și motanu' ăsta năbădăios dar și-o strachină de sarmale cu snmântână...

Auzind de sărmăluțe, și-ncă din cele scăldate-n smântână, am ascultat sugestia Nonei. Și, cu frecvență sporită, mi-am îndeplinit la mare urgență datoria. Încât, la un moment dat, ținând seamă că și magazionera contribuia la zbaterea trupurilor noastre, punându-și la muncă fundulețul și șalele, ai fi zis că țâșnesc scântei de sub pătura cu care fuseserăm acoperiți. Ba chiar și fum.

Peste vreun ceas, mâncam amândoi, direct din cratiță, sarmalele promise de Nona. Care le-nfierbântase pe-un reșou electric. Tot pe reșou am încălzit și cafeaua din ibric, și tot de la el ne-am aprins și „Kent"-urile furnizate de magazioneră. Care avea la păstrare, în rafturile depozitului, câteva mii de cartușe.

Pe la zece și ceva, pătrundeam amândoi în salonul de protocol. Cataclismul, după cum vedeam înaintea ochilor, fusese cumplit. Unii participanți dormeau pe podea, cu capetele sub brațele „însoțitoarelor", alții se întinseseră pe mese și-acum sforăiau crâncen, de-ai fi zis că grohăie o uriașă turmă de porci.

Doar Barbălată dormea buștean, cu capul sprijinit pe umărul Mioricăi. Dina dispăruse. Numai celelalte femei din redacția noastră rezistaseră pe baricade. Ațipind fiecare pe unde-o apucase orgia dezlănțuită de macabrul doctor Vrabete, Care, la ora actuală, horcăia dizgrațios și abominabil sub fustele lui Rommy Schneider.

Când ne-a zărit intrând, Miorica i-a făcut un semn Nonei, ca și cum ar fi așteptat un rezultat din partea acesteia. Primind răspunsul convenit probabil, a dat din cap ușurată. Și, cătând cu ochi înlăcrimați și rugători spre mine, i-a dat un brânci lui socru-său. Barbălată, pierzându-și echilibrul, s-a prăbușit pe masă. De i-a trosnit devla a bostan crud, sunând a gol.

Atunci s-a și deșteptat din somnul cel de moarte, deoarece m-a întrebat cu glas pâslos :

— Ei, cum facem dom' Pistol, mergi pe mâna noastră ?

Cuprins de-o scârbă cumplită, mai ales după ce aflasem toate mișculațiile mizerabilului, i-am ordonat cu voce de stentor, în stare să trezească și morții din groapă :

— Ascultă, cretinule, trezește-ți complicii, c-avem de discutat chestiuni arzătoare la ordinea zilei ! Repede, că mă cam grăbesc...

— Deci, gata, s-a făcut treaba, treci de partea noastră ?

— Exact! De-a noastră, a celor care nu mai înghit figura complotului imaginat de mințile voastre de oligofreni avansați ! Ce v-ați închipuit, că zvârlindu-mi nada, și mie și factorilor economici din târg, indiferent dacă-s cu voi au ba, o să realizați lovitura secolului ? Că o să puneți laba pe „Bomba zilei" dar și pe afacerile din zonă, să vă pricopsiți până dă din voi ?... Iacă, n-a ținut ! Ce v-oți fi zis, matale și șeful, „creierul", doctorul Vrabete, fetele noastre au să-i aiurească mințile nărodului ăstuia... Cu ce ? Culcându-se pe rând cu mine ? Nu v-a dat prin cap că-s și ele niște biete suflete rătăcite, jinduind o vorbă bună și-o alinare ? Ei bine,

în privința lor și-a mea v-ați înșelat amarnic...

Între timp, pesemne întrucât.răcnisem răsunător la directorul general, membrii complotului „războiul chiloților” se treziseră. Și-acum ascultau năuciți spusele mele. Iar când am precizat :

— Fraților-cumnaților, sunteți toți filmați ! Pe casete video. între voi, unii pe alții, ați vrut să vă compromiteți și să aveți documente la mână... Ei bine, eu le am ! Uitați aici, ăstea-s casetele cu ticăloasa voastră viață de ploșnițe îmbuibate și lacome de-a vă suge sângele unul altuia, bașca al bieților oameni... S-a terminat spectacolul ! Dacă în trei zile mai rămâne vreunul din voi în Balașești, marți va apare primul număr din „Bomba zilei”, ediție specială, cu poze din casetele video... E clar ?

Stupoarea era generală. Nefericiții, care se socotiseră genii ale răului, abia acum își dădeau seama c-o rupseseră în fericire. Nu-i ajuta mintea la organizarea unei lovituri de-atari dimensiuni. Total neprofesioniști, se jucaseră de-a mafioții. Și pierduseră. După cum era și normal. Erau prea mici, pentru o lovitură atât de mare !

Când doctorul Vrabete, apropiindu-se de mine, i-a tras o pereche de scaltoace răsunătoare lui Barbălată, și mi-a spus : „Maestre, gata, eu-s lămurit 1 Nu se pornește la o treabă ca asta cu niște imbecili... Eu unul, în ce mă privește, mă retrag din afacere !“

Miorica, de parcă s-ar fi aflat în transă, abia atunci și-a dat drumul nervilor, urlând la Vrabete :

— Să piei din târgușorul nostru, canalie ! C-altminteri o să spun tot, mai ales chestia cu ajutoarele umanitare...

După care a-nceput să plângă hohotind. Probabil de bucurie că scăpase de sub teroarea „creierului” (tâmpit) al organizatorului marii lovituri.

Părăsind terenul de luptă, am mai azvârlit o privire complotiștilor. Se uitau la mine năuciți, nepreaînțelegând ce se petrece. Și le-am arătat casetele, salutându-i cu ele.

Însoțit de Nona, ne-am retras în magazie. Să mai luăm ceva în gură. Mie unuia, cel puțin, mi se făcuse o foame de milioane. Magazionera avea ce-i trebuie, pesemne din produsele pregătite pentru festinul de-aseară.

În timp ce gustam din cârnăciorii afumați, și cătam cu ochii la sărmăluțele ce colcăiau pe reșou, am observat că Nona își aranjează

pulpanele halatului. într-un anume fel.

— Ce-ai de gând ? Te schimbi cumva, ca să-ți iei rămas bun de la cretinul tău de șef ?...

— Aiurea ! Altceva îmi umblă prin minte. Ai să vezi, când isprăvim de mâncat. Bem și niște cafeluțe ?

— Neapărat! Plus câteva țigări trase în piept...

Când Nona s-o tolănit, alene și sătulă, pe sacul cu orez în care fuseseră pitite casetele video, halatul i s-a desfăcut brusc. Nefiind încheiat la nici un nasture. Și-am avut-o pe justițiară goală înaintea mea. Uitându-se la mine lung și plin de înțelesuri, deodată m-a întrebat îngânat:

— Nu mai ai nimic să-mi spui ?

— Cc să-ți spun ? Decât un cuvânt de mulțumire pentru binele pe care l-ai făcut. Atât publicației noastre, cât și târgușorului ăstuia amărât...

— Și pisicuței mele nimic ? a insistat Nona dându-și picioarele de-o parte și de alta a sacului.

N-am rezistat ispitei dintre picioarele ei. Și-n clipa următoare eram cu motănelul în ea. Nona l-a acceptat, gângurind încântată. Dar și punându-și în mișcare șalele și fundulețul durduliu.

CAPITOLUL 20

EPILOG ÎN COADĂ DE PEȘTE

Pe la cinci și ceva, după-amiază, eram acasă. Mulțumit de rezultatul activităților mele din ultimele 24 de ceasuri.

Războiul chiloților fusese încheiat cu bine. Mai rămânea doar să comunic victoria la Comandamentul suprem, recte la „Sandy Bell“.

Obținând convorbirea destul de rapid, Nae Caracioglu m-a felicitat mai mult decât călduros, anunțându-mă că mâine dimineața vor sosi cu toții la Balașești. El, doctorul Bakhria și Robbie Mădârjac. Rugându-mă, totodată, să prezint și unele propuneri și

sugestii pentru dezvoltarea în continuare a filialei noastre. În final, mai mi-a precizat:

— Maestre, fii atent, nu pregătești nimic pentru venirea noastră ! Aducem noi tot ce trebuie, ca să sărbătorim înfrângerea imbecililor. Așa că nu te omorî....

Pe seară, în timp ce puneam la fiert de-o cafea, nițel obosit și mulțumit de cele întâmplate, cineva a sunat la intrare.

Era Miorica, prietena mea de la Neptun. Făptura care jucase pe-atâtea planuri, încât mă derutase de-a binelea. Încât nici acum nu știa pe ce mână jucase.

— Ce-i cu tine, măi fată ? am întrebat-o nițel nedumerit, fără să exagerez însă.

— Ce să fie ? Am venit să-ți aduc cheile garsonierei, dar și ca să-mi justific purtarea. Fiindcă țin neapărat să nu mă consideri o unealtă a doctorului Vrabete și-a lui Barbălată, socru-meu...

— Perfect ! Atunci prepară tu cafelele, și-adă-le în livingroom, să stăm pe-ndelete de vorbă.

— Dar ceva de-ale mâncării nu-mi dai ? N-am mai luat nimic în gură de-aseară...

— Mai mult decât perfect! Și mie parcă mi-i o țâră de foame. Vezi ce-i prin frigider...

După ce-am gustat omleta cu brânză și costiță afumată i-am băut cafelele, acuma fumam față în față. Miorica în fotoliul dinaintea mea, privindu-mă pe sub sprâncene, iar eu în celălalt, de vizavi, cum se vorbește astăzi.

— De ce nu te-ai așezat turcește, așa cum știu că-ți place să ședzi ! am luat-o pe neașteptate la întrebări.

— Pentru că n-aș vrea să crezi că te ispitesc cu așa-zisele mele farmece ! Și nici nu te mai pot interesa, acum când am fost demascată, și ți-am ascuns anumite lucruri...

— Hai să fim serioși, Miorico neică, nu-s chiar atât de tâmpit încât să nu-nțeleg de ce mi-ai ascuns unele lucruri. Era normal să procedezi astfel, fiind încolțită de canalia de socru-tău... Pentru mine, încă de când mi-a spus Nona care-i situația, lucrurile mi-au fost pe deplin clare.

— Deci nu mai e nevoie să-ți explic nimic ? s-a mirat Miorica.

— Dar bineînțeles !

Oftând ușurată, cu-o lacrimă furișându-i-se de sub gene Miorica s-a așezat în poziția ei preferată. Turcește. Iar când i-am

văzut blănița creață și umbrită de culoarea ceva mai închisă a dresului, mi s-a făcut deodată un dor strașnic după cireașă ei japoneză. Prin atâtea chinuri, probabil, trecuse nefericita mea prietenă, incât ar fi fost injust s-o urgisesc degeaba. Și-atunci i-am propus, nițel înduioșat :

— Știi ce, măi fată, mai bine hai să ne culcăm ! Mi-e un somn de-adorm pe mine...

— Cum, mai mă primești în același pat cu tine, după toate cele întâmplate ? Mi-i rușine, zău așa, nu se poate ! Și-apoi, nici n-am cămașa de noapte aici. Iar despuiată nu mă vâr lângă tine nici moartă...

— Nu fi prostuță, Miorico ! Am să-ți dau un flanel de corp de-al meu, și-o să fie bine.

— Crezi ?

De ce să nu fi crezut ? Când am simțit-o în pat, încercând să fie cât mai departe de mine, am tras-o cu ambele brațe la piept, ca să-i mai reduc din emoții.

Iar când am lipit-o strâns, am constatat spre disperarea ei că flanelul nu-i ajungea decât până mai sus de buric. Fără să-i spun că-mi convenea situația, peste nici o secundă cotoiul i se furișă între pulpițe, la căldurica blăniței.

— Nu se poate, Mițule, nu ! De ce să mă iubești din milă ?

— Termină cu prostiile... Nu-i din milă, ci din altceva, ca să nu-i zic pe nume, românește !

— Atunci să mă-ntind pe spate ?

— Neapărat ! Și cu orizontul cât mai larg desfăcut...

Supusă și timidă, Miorica și-a îndepărtat picioarele. Și, luând motănelul în mână, l-a călăuzit singură spre cireașă. Iar când animălucul a pătruns-o, pe neașteptate a pornit să plângă încet.

Abandonându-se legănării noastre, m-a întrebat în vreme ce mâțul o șmotrocăia la amănunt :

— Nu-i așa că asta-i ultima noastră noapte ?

— Posibil ! Depinde ce hotărăște Caracioglu în privința mea.

— Și dacă pleci, pe mine cine o să mă iubească ?

— Cred că tot eu ! Fiindcă, probabil, am să-1 ajut în continuare pe Robbie. Și-am să revin adeseori la Balașești...

— Însă eu n-am să mai fiu la revistă, mai mult ca sigur !

— N-aș zice ! După mine, mi-ai fost de mare ajutor. Sunt convins că lucrurile se vor aranja spre binele tuturor. Ai să vezi...

Oarecum liniștită, Miorica s-a întărâtat sub asalturile din ce în ce mai rapide ale cotoiului turbat. Și, devenind și ea agitată, m-a răsturnat pe spate, trecând deasupra mea. Poziție din care m-a osândit la o cavalcadă eroică. Care s-a încheiat victorios, după nenumărate șarje de cavalerie, abia către ziuă.

Când am adormit amândoi buștean. Împăcați. Din toate punctele de vedere.

Pe la zece dimineața, a claxonat mașina bucureștenilor.

Am ieșit din casă întru întâmpinarea lor. Prilej cu care am fost supus unei salve de îmbrățișări frățești și solemne.

Robbie, ajutându-1 pe Bakhria să descarce din portbagaj elementele ospățului de gală făgăduit de Nae Caracioglu, acesta din urmă a zărit-o pe Miorica în pragul ușii, stingheră și jenată. Și-a strigat la ea bine dispus :

— Apucă-te numaidecât de pus masa, măi fată ! Chiar dacă, de-acum înainte, ești redactor-șef al „Bombei zilei", e musai să ne astâmperi foamea... Nu uita că suntem după vreo câteva sute de kilometri !

Revenindu-și în fire, la auzul celor spuse de șeful nostru Miorica a început să plângă ca un copil. Hohotind.

Cât a durat ospățul pe care-l oferisem bucureștenilor, confecționat cu materialul clientului, ca să spunem așa, șeful de la „Sandy Bell" ne-a comunicat deciziile centrului. Bineînțeles, luând în seamă și propunerile mele.

— Măi copii, ne-a precizat Nae Caracioglu, dacă ținem socoteală de mărturiile culese de maestrul nostru, cu agregatul său personal, rezultă că niciuna nu era în defect față de firmă... Terorizate de tâlharii manevrați de Barbălată, au făcut și ele ce-au putut. În măsura posibilităților. Deci, iertate fie măruntele lor păcate omenești, pe-un anumit plan.

Bakhria, înfulecând ou poftă din mușchiul vânătoresc în aspic, l-a completat sumar :

— Miorica Bălan devine redactor-șef, având-o ca adjunct pe Dina Coștovei... Secretar general rămâne tot Babby Milovan, iar celelalte redactorițe fiecare la locul de mai înainte !

În ce privește mafia locală, vom urmări de la centru care și

unde se pripășește, precum și planurile lor de viitor...

Până aici totul era bine și frumos, numai în legătură cu personalitatea subsemnatului nu aflasem nimic, așa c-am pus problema :

— Și eu ce fac ?

— Te vom muta iarăși la Centru, dar altfel ! Vei lucra la „Sandy Bell“, ca reporter special consultant. Asta ca mască. De fapt, ai să declanșezi documentările necesare unui alt serial de reportaje fluviu, combătând corupția și prostituția organizată ! Avem niște semnale extrem de alarmante, referitoare la infiltrarea pe teritoriului țării a unor elemente extrem de primejdioase din mafiile central-est europene. Deci, te vei afla în misiune specială... Apelând la instrumentul dumitale preferat, nădăjduim să dăm peste cap și grupurile de comando străine. Cam asta-i tot. Sau, mai precis, aproape tot. La București vor mai fi unele precizări !

Miorica, pierdută pe gânduri asculta parcă absentă indicațiile patronului. La cafele, care au ținut până pe la șase, ora când trebuia să demarăm spre Centru, buna mea prietenă m-a rugat, de față cu Caracioglu și Bakhria :

— Îmi dai o mână de ajutor la bucătărie, să spăl vasele și tacâmurile, dar să-mi și transmiți unele informații suplimentare în legătură cu munca de conducere a revistei ?

— Cu plăcere, dacă ne mai îngăduie timpul !

— Du-te, maestre, și n-o lăsa să se descurce de una singură. Noi o să mai cucăim un pic, până dați gata toate problemele cazaniere ! a grăit Caracioglu, zâmbind părintește.

La bucătărie, după ce-am cărat văsăria și tacâmurile, Miorica le-a zvârlit în chiuvetă și s-a întins cu burtica pe lavița de lângă masă.

— Ce faci acolo ? am întrebat-o surprins.

—Vreau să plâng cât mai comod... Mă doare despărțirea de tine !

Apoi, pornind să gângurească în surdină, a-nceput să scâncească. Având însă grijă să-și salte din ce în ce mai sus și bogatul ei funduleț.

Uimit de neașteptata manevră, am privit suprins goliciunile

neapărate de chiloți sau alte acoperăminte. Iar poama dracului, cireașa Mioricăi, pulsând parcă, mă îmbia vizibil la păcat. Și Miorica, ținându-și capul între brațe, mi-a cerut rugătoare :

— Dacă vrei să nu rag plângând de disperare, mai iubește-mă! Ca să nu te uit cât mi-o fi dat să trăiesc...

Ce era să fac, auzind patetica invocație ?

Cine mai știa ce noi probleme mă așteptau ! Când asemenea prilejuri, rare, n-aveau să se mai ivească prea curând.

UN SENZAŢIONAL ROMAN EROTIC, ANTIPORNO, ANTISEXY!

PUSTOAICELOR, IUBIŢI-VĂ ACASĂ, LA NOI, NU LA ISTAMBUL! DACĂ NU AVEM VALUTĂ, AVEM ALTCEVA, MULT MAI BUN...

DE CE SÎNT CAPABILE FEMEILE DE AZI, DAR ŞI BĂRBAŢII.

IUBIŢI FĂRĂ PREJUDECĂŢI, FĂRĂ FALSA PUDOARE, FĂRĂ TEAMĂ!

TOTUL ESTE S-O FACEŢI GOSPODĂREŞTE, PLENAR, CU SUFLET!

Lei 493